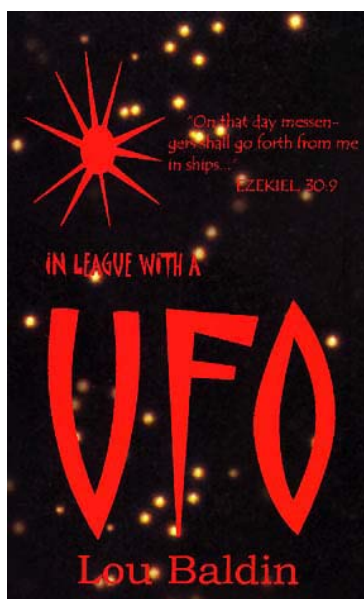

"In wisselwerking met een UFO"

Vertaald door Hans Jochems; <https://www.facebook.com/#!/hans.jochems>

Dit is de Nederlandse vertaling van de eerste editie van het Engelstalige boek
"IN LEAGUE WITH A UFO".

Het is geschreven door Mr. Lou Baldin en uitgegeven op 1997

Schrijver Lou Baldin; <http://www.ufolou.com/>

Ik heb Mr. Baldin's persoonlijke toestemming om het te mogen vertalen en ben hem daar zeer dankbaar voor. Hans Jochems.

Copyright 1997 Lou Baldin printed in the United States

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or utilized in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by an information storage or retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

"In wisselwerking met een UFO"

**"Op die dag zullen boodschappers mij voorgaan in schepen..."
EZEKIEL 30:9**

PROLOOG.

De vliegende schijf die in Roswell, New Mexico, in 1947 werd gevonden en geborgen, is één van vele contacten die mensen in de vorige eeuw en deze nieuwe eeuw hebben gehad met Buitenaardse levensvormen. Roswell krijgt het merendeel van de aandacht omdat het oorspronkelijk door eigen personeel van de Amerikaanse regering aan het wereldwijde publiek werd bekendgemaakt. Een paar dagen nadat een officier van het Leger/luchtmacht het nieuws dat er een Buitenaards schip was

neergestort in een veld nabij Roswell, New Mexico naar buiten had gebracht kwam er via het militaire hoofdkwartier een geheel ander verhaal naar buiten die het oorspronkelijke verhaal helemaal verdraaide.

Echter, niet iedereen kon het stilzwijgen worden opgelegd. Voor een aantal van de individuen die het fenomeen zelf hadden ervaren, veranderde dat doofpotverhaal niets aan hun nieuwe paranormale realiteiten.

Tijdens die periode verloren veel van de mensen zoals de verpleegsters, dokters, wetenschappers en militair personeel, dus de mensen met directe kennis, die met die buitenaardse kwestie in aanraking kwamen plotseling hun interesse om hun verhalen te vertellen. Die mensen zijn verhoord en er is hen verteld wat de (zeer negatieve) consequenties en (zeer bedreigende) gevolgen zouden zijn als zij zouden gaan praten over wat zij hadden gezien en meegemaakt in Roswell in 1947.

Veel van wat er in de laatste drie decennia is uitgelekt kwam van dat soort mensen die eerder geheimhouding over hun betrokkenheid hadden gezworen in de tijd dat ze nog werkten bij een zich nieuw ontwikkelde geheime maatschappij. Deze mensen leefden het merendeel van hun leven al werkend in geheime opgezette laboratoria in een aantal plaatsen wereldwijd. Sommige van de wetenschappers in zulke programma's hadden fysiek contact met Buitenaardsen en Buitenaardse technologieën die in het geborgen Buitenaardse ruimteschip uit Roswell werden ontdekt.

Enkele van deze mensen hebben uiteindelijk boeken geschreven waarin zij een aantal van de dingen beschrijven waar zij mee hebben gewerkt, maar door de fantastische aard van hun claims zijn er maar weinig die hen geloven. Anderen, met meer diepgaande informatie die bang waren om hun geloofwaardigheid te verliezen, hun carrières en zelfs hun leven, hadden daarvoor geen enkele interesse om dat in de publiciteit te brengen. Een aantal bleef zwijgen vanwege hun plicht aan het land. Het merendeel van deze mensen liggen al in hun graf, en hebben hun Buitenaardse geheimen meegenomen. Maar niet alle geheimen werden naar het graf meegenomen. Een aantal bleven verborgen in stoffige zolders en vochtige kelderverdiepingen, weggeborgen onder oude tijdschriften en boeken en in dozen, wachtend om ontdekt te worden. Veel van dit materiaal werd nooit gevonden en zijn zoals talloze andere historische documenten door de eeuwen heen voor het nageslacht verloren gegaan, om nooit meer door menselijke ogen opnieuw bekeken te kunnen worden. Niemand zal ooit weten hoeveel geheime informatie daarover en dat van andere geheime projecten hun weg naar de vuilstortplaatsen hebben gevonden, maar sommige journalen zijn boven water gekomen nadat de auteur(s) waren overleden.

Toen ik eerst "In wisselwerking met een UFO" schreef, wilde ik niet met het UFO fenomeen geassocieerd worden en wist niet zeker hoe ik de informatie naar buiten moest brengen zonder mijn persoonlijke ervaringen toe te moeten geven. Dus lag ik het manuscript voor twee jaar opzij voordat ik het opnieuw oppakte en het manuscript publiceerde. Het was mij op dat moment niet bekend dat mijn boek twee weken voor de 50ste verjaardag van de Roswell gebeurtenis zou worden gepubliceerd. Mijn uitgever informeerde mij over dat feit en stelde voor dat ik zou moeten profiteren van de menigten die in Roswell, New Mexico op juli van 1997 zou samenkomen om mijn boeken te verkopen.

Ik sloeg dat af en mijn boek bleef voor een groot deel voor bijna tien jaren na publicatie onbekend. Er werden enkele boeken gekocht en in het tweede jaar werd ik uitgenodigd voor een verfilming van een documentaire aangaande UFOs, maar opnieuw weigerde ik publiciteit voor het boek. Ik heb echter een paar radio shows gedaan die mij enkele boekverkopingen opbrachten. Hoe ik aan deze informatie kwam is net zo vreemd als de informatie zelf. Ik zat in die tijd in de huizenbouw en had geen verlangen om te schrijven en weinig of helemaal geen schrijfbekwaamheden om ermee te beginnen. Ik kreeg op een dag een telefoontje en werd door een persoon die ik niet kon uitgenodigd voor een lunch. Ik ontmoette dikwijls klanten en leveranciers met wie ik zaken deed en dacht er daarom niet zoveel over na toen ik de uitnodiging aannam. Ik ontmoette die man in één van de betere restaurants en praatten niet eens eenmaal over constructiebouw, dat zou op zich al vreemd moeten zijn maar was het voor de één of andere reden niet. Tijdens ons gesprek overhandigde hij mij wat papieren die hij uit zijn aktetas haalde en liet ze aan mij zien. Ik kan mij tot op de dag van vandaag niet herinneren waar wij over hebben gepraat of wat er op die papieren stond, maar niet lang na die dag begon ik het materiaal op te schrijven dat nu in dit boek staat.

“Het toestel lijkt op een levend organisme, drie weken nadat het toestel werd ontdekt had het schip zichzelf helemaal op miraculeuze wijze geheeld. ... Indien het de Buitenaardsen zelf waren die de reparatie uitvoerden zouden zij onzichtbaar moeten zijn geweest.”

Inhoud

Er zijn 9 hoofdstukken en 50 pagina's.

Het nummer voor het hoofdstuk verwijst naar het paginanummer waar het begint.

(00)

- (4)Hoofdstuk 1
UFO Neergestort
De Schat van Aladdin
Experimenten uitgevoerd op kadavers

- (8)Hoofdstuk 2
De Paranormale Benadering
Buitenaardse Medische Instrumenten

- (13)Hoofdstuk 3
Wat is de intentie van de Buitenaardsen?
Ontvoeren Aliens mensen?
Om het witte huis nog verder af te schermen wordt er nog een tussenagentschap gecreëerd.
De doos van Pandora
Spontane zelfverbranding

- (21)Hoofdstuk 4
Het geheimhouden van de Buitenaardsen
De macht van het ontastbare
Politiek

- (25)Hoofdstuk 5
Biologisch afbreekbare Buitenaardse objecten
Het bedieningpaneel van het Buitenaardse toestel
Het Buitenaardse Ruimteschip is als een "levend metaalachtig dier"
Buitenaardse technologie – Waar komt het vandaan?
De magie van de afbeeldingen
Buitenaardsen nemen het initiatief
Het verkrijgen van burgers voor experimenten.
De fabel van menselijke autonomie.

- (32)Hoofdstuk 6
De tweede ontmoeting
Afgunst belemmert de Commissie
De gift van kennis

- (37)Hoofdstuk 7
Vleesmarkt
Donkere hoeken in de kamer

- (42)Hoofdstuk 8
De reis naar een andere planeet
Vorbereid voor een Missie
Klonen

- (47)Hoofdstuk 9
Terug van Utopia
Een taal uit de oudheid

Hoofdstuk 1.

UFO Neergestort.

Het jaar was 1947. De plaats was Roswell, New Mexico. Op 2 juli van dat jaar, melden burgers dat ze een heldere schijf kris kras door de lucht hadden zien vliegen. Het onbekende vliegende object (een UFO) viel naar beneden, waar het die dag op ongeveer honderd en twintig kilometer te noordwesten van de stad neerstortte. Een boer die de crash hoorde dacht dat er een vliegtuig in zijn veld was neergestort en ging het onderzoeken.

Wat hij ter plaatse vond kon hij met niets vergelijken, en het leek dan ook op iets dat niet van deze wereld was! Hij vertelde een aantal van zijn vrienden dat het toestel van een vreemd materiaal was gemaakt dat op aluminiumfolie leek, maar dat het onbreekbaar was. Meer kon hij er niet over zeggen en weigerde dan ook absoluut om er met wie dan ook over te praten totdat hij een officier van de Luchtmacht had laten zien wat hij in zijn veld gevonden had. En meteen daarna, toen het nieuws naar buiten kwam dat er een UFO was neergestort in het veld van een boer, verspreidde de opwinding zich razend snel door de stad zoals een bosbrand.

Ironisch genoeg, het meeste wat bekend was van de UFO crash werd vrijgegeven via de nieuwsmedia door een pers officier van de Luchtmacht. Hij vertelde de pers dat er een vliegende schijf was neergestort en dat de Luchtmacht hem had geborgen.

Het originele nieuwsbericht over de neergestorte UFO.

Door die verklaring concentreerde al de nieuwsmedia van het land zich op die voorheen onopvallende kleine gemeenschap. Sommige van de stedelingen vroegen zich af of de mensheid eindelijk bewijs had dat er andere levensvormen bestonden, en wat een schrikanjagende gedachte dat was! De uitzending van Orson Welles in 1938 van "War of the Worlds" de "Oorlog van de Werelden" van H. G. Wells lag nog steeds vers in geheugen bij veel mensen evenals de rest in Amerika.

[Opmerking van de Redacteur: George Orson Welles verwierf zijn eerste grote bekendheid voor zijn gespeelde radio nieuws uitzending op 30 oktober 1938 van "War of the Worlds" de "Oorlog van de Werelden" van H. G. Wells, waar werd gedaan alsof de Aarde echt werd overvallen door wezens van Mars. Die theatrale radio uitzending veroorzaakte een enorme paniek onder veel mensen die inderdaad dachten dat het echt was, en wordt veel gebruikt als reden waarom de regering het beleid van ontkenning over de Buitenaardse aanwezigheid op Aarde handhaaft om paniek te voorkomen en de staatsveiligheid te handhaven].

Niet wetende wat zij in hun bezit hadden en tegelijkertijd proberen het media circus stil te krijgen, trok de Luchtmacht zijn vroegere verklaring over een vliegende schijf zeer snel in.

Hun nieuwe rapport verklaarde eenvoudig dat het een nieuw soort weerballon was die door de nabijgelegen militaire basis werd getest, en dat alle gevonden resten van de nu "beroemde" crash daarvan afkomstig waren.

Het neerstorten van een weerballon was gemakkelijker aan te nemen dan dat van een Buitenaards toestel en zeker minder schrikanjagend. Weinig mensen twijfelden aan de verklaringen van de Luchtmacht en het grote publiek vergat al vrij snel de hele kwestie.

De Luchtmacht was niet bij machte om de President van de Verenigde Staten enige details te geven van wat zij in hun bezit hadden, en waarvan het leek alsof het uit de ruimte kwam. Dat was alles wat de President hoefde te horen om te besluiten om de hele zaak tot nadere kennisgeving geheim te houden.

Er werd een geheime commissie gevormd met als enige intentie het bestuderen van het Buitenaardse toestel. Het werd onder toezicht van de Luchtmacht geplaatst en ontving via hun zijn financiering. De commissie zou opereren onder het mom van "het ontwikkelen en testen van nieuwe type vliegtuigen". De faciliteit bevindt zich in Nevada en is nu bekend als "Area 51". Het was één van de meest geheime basissen in het land tot ongeveer in de jaren 70 toen UFO aanhangers erover begonnen te praten in hun bijeenkomsten en schrijvers er over begonnen te schrijven.

De super geheime basis Area 51

De informatie kwam van velerlei bronnen, van de gemiddelde burger die aan de media rapporteerde dat zij vliegtuigen hadden gezien die fantastische manoeuvreerbaarheid ten toon spreidde, tot professionele deskundigen die beweerden dat wat zij zagen alle eigenschappen overtroefden die militaire vliegtuigen of enig ander type vliegtuig konden doen. Zich diagonaal verplaatsen terwijl het met zeer hoge snelheid vloog was één van de meer bizarre voorbeelden die werden gerapporteerd. Andere bronnen kwamen via lekken van voormalig Luchtmacht personeel die op de basis werkten en onder de voorwaarde van anonimiteit spraken. Area 51 blijft een ZEER GEHEIME basis, maar waar

het zich bevindt is niet langer een geheim.

De Luchtmacht had een vliegende machine in zijn bezit die zo geavanceerd was dat sommige van de wetenschappers die toegewezen waren om het te onderzoeken theoretiseerde dat het enkel uit het "rijk van de engelen" afkomstig zou kunnen zijn. Voor die uitdrukking werd verder geen verklaring gegeven.

"Het toestel was als een levend organisme," beweerde een document in één van de geheime bestanden. Toen het pas was geborgen zat er een groot gat in de zijkant ervan (vermoedelijk veroorzaakt door een interne explosie). Het gat kwam overeen met één derde van de grootte van het schip (de werkelijke afmetingen van het schip stond niet in deze documenten). Op miraculeuze wijze genas het schip drie weken nadat het ontdekt werd zichzelf volledig. Het was op zijn minst een heel geheimzinnige gebeurtenis te noemen, omdat het toestel 24 uren per dag werd geobserveerd. Indien Buitenaardsen de reparatie uitvoerden, zouden zij onzichtbaar moeten zijn geweest. De wetenschappers die het toestel observeerden, rapporteerden dat de heling net zo verliep als de genezing van een wond op een menselijk lichaam. De huid groeide gewoon vanzelf weer aan. Aan het einde van de drie weken was er geen enkel zichtbaar teken dat het schip ooit beschadigd was geweest. De resten van de explosie bedekte enkele kilometers land met materiaal dat het meest op aluminiumfolie leek. Omdat het toestel zichzelf herstelde, waren de wetenschappers die het onderzochten, niet in staat de oorzaak van de crash vast te stellen. Maar de afmetingen van het gat deden hun vermoeden dat het een interne explosie moest zijn geweest of dat de grote schade was ontstaan tijdens de crash.

Dit is mogelijk geen echte Ufo foto.

Na het bestuderen van het materiaal en de sterkte daarvan, wisten zij dat het zeer onwaarschijnlijk was dat één van hun eigen vliegtuigen in staat zou kunnen zijn om het Buitenaardse toestel neer te halen of zelfs te beschadigen.

Van de drie Buitenaardse wezens die bij het toestel werden weggehaald, was er één dood en twee waren nog steeds in leven. De drie Buitenaardsen werden ten tijde van het bergen van het toestel weggehaald en meegenomen naar een niet bekendgemaakte locatie. De geheime commissie die het Buitenaardse toestel in bezit had wisten niets van de verblijfplaats of de bedoelingen van de Buitenaardsen en waren in die tijd zeer ongerust. Zij hadden hun handen vol aan het Buitenaardse toestel.

Enkele maanden zouden voorbijgaan voordat de wetenschappers zich tijdens werkzaamheden binnen in het Buitenaardse toestel aangenaam voelden. En het binnengaan was alsof je in een "tijdkromming" terecht kwam. Alle gevoel van tijd verdween. Polshorloges deden het niet meer in het Buitenaardse toestel als ook het functioneren van hun vijf zintuigen. Allerlei zaken roken anders of helemaal niet. Voedsel rook vreemd en gaf een lichte afkerende geur af en maakte het oneetbaar. Parfum en Reukwater of lijfgeur was niet te detecteren. Van wat zij konden vertellen, raakte het voedsel niet bedorven in de tijd dat het in het toestel was en zodra het zich weer buiten het Buitenaardse toestel bevond kreeg het zijn natuurlijke geur en smaak terug.

De andere zintuigen zoals zien, horen, aanraken en smaak veranderde ook. Alle zintuigen werden verbeterd. Zij konden beter zien en hadden geen bril meer nodig. Indien zij lenzen hadden moesten zij hen verwijderen om weer goed te kunnen zien. Het was hetzelfde met horen. Alle geluiden klonken kristalhelder ondanks de gehoor capaciteiten daarvoor. Aanraken was zo gevoelig dat het bijna erotisch was. Het schip voelde gewoon goed! Maar de wetenschappers waren niet voorbereid op iets dat vergelijkbaar was met zoiets als dit en het kostte veel tijd voordat zij zich er comfortabel bij voelden.

Hoewel alle zintuigen op z'n scherpst waren, was de beschrijving die eenstemmig onder iedereen heerste, dat wie het schip ook binnenging, het voelde alsof hij letterlijk in een droom was beland. Het andere ding dat hen hinderde was het gevoel dat er iets in het schip aanwezig was, alsof zij geobserveerd werden. Omdat tijd apparatuur aan boord van het schip niet werkte, hielden de wetenschappers een tijdgevoel door een wachtpost buiten het toestel te plaatsen die om de zoveel minuten even naar binnenkwam. Toen het toestel pas ontdekt was, verbleven de wetenschappers er soms uren en soms dagen in zonder zich bewust te zijn dat er enig moment was voorbijgegaan. De binnenkant van het toestel was veel groter dan de fysische buitenkant leek te hebben. Niemand was zeker of alle kamers en compartimenten in het toestel ontdekt waren. Iedereen die het binnenging, kwam eruit met een ander aantal. Ieder persoon kwam elke keer nadat zij het toestel verlieten met een andere telling naar buiten.

Een ander probleem waar zij mee te maken hadden was om het toestel te verlaten met begrijpelijke aantekeningen. Alles wat zij opschreven resulteerden in een doolhof van halve woorden en betekenissen.

De wetenschappers probeerden foto's te maken van de instrumenten, het interieur en van andere kamers van het schip, maar deze waren altijd zonder succes. Toen zij de film ontwikkelden was het

altijd alsof het overbelicht was. Zij probeerden allerlei verschillende methoden van fotografie. Eerst plaatsen zij het fototoestel in een behuizing van verschillende metaallegeringen. Toen dat faalde, probeerden zij combinaties van metaal en keramiek om de film te beschermen. Maar steeds was het resultaat hetzelfde, de film was overbelicht.

De Schat van Aladdin

Er waren veel apparaatjes in het schip aanwezig. De meeste zijn uit het schip verwijderd en daar wordt druk mee geëxperimenteerd. Anderen, ondanks dat ze draagbaar zijn, kunnen niet uit het toestel worden verwijderd. Eén of ander onzichtbaar krachtveld voorkomt dat ze naar buiten kunnen worden gebracht.

Ieder Buitenaards apparaatje weet op de één of andere manier wat zijn functie is. Anders dan menselijke apparaten zoals hamers en broodroosters die statisch zijn en enkel kunnen functioneren als ze correct worden bediend door een mens, lijkt het alsof de Buitenaardse voorwerpen een eigen bewustzijn hebben en hun taken geheel op zichzelf verrichten indien zij dat willen!

De "deur" of toegangsopening om het schip binnen te gaan was een ander mysterie. Wanneer iemand het toestel benadert met de intentie om naar binnen te gaan, verschijnt er onmiddellijk een opening. Indien er geen intentie is om naar binnen te gaan gebeurt er niets. Het kan betreden worden vanaf iedere locatie rondom de buitenrand. Overal vanwaar iemand het benadert verschijnt er een opening. Zodra de "deur" opent, leidt het altijd naar exact dezelfde locatie, ongeacht de plek waar het wordt geopend. En "ja", indien allen die het toestel bestuderen er omheen een cirkel vormde met de intentie om tegelijk naar binnen te gaan deden zij dat ook! Volgens de getuigenverklaring in de documenten: "Er zijn geen deuren zoals wij ze kennen, enkel een opening die zich aanpast aan de grootte van de persoon of personen die naar binnen gingen".

Het grootste aantal personen dat tegelijk het toestel tijdens dat ene experiment betraden was 42. Zij waren te bang om er nog meer aan toe te voegen, denkend aan de mogelijkheid dat dan iemand in een andere realiteit of andere dimensie gedrukt zou kunnen worden. De mensen die aan dit project werkten, waren allemaal trouwe kijkers van Rod Sterling's "The Twilight Zone". Voor hen waren die fictieve shows meer informatief dan vermaak.

Vele en mogelijk alle apparaatjes hadden animatie kwaliteiten. Zij bewogen uit zichzelf, wat betekend dat zij kronkelden, kropen, zweefden en vlogen. Sommige wetenschappers zwoeren dat zij ze hadden zien lopen! De afmetingen van de apparaatjes varieerden van een hertenteek tot de grootte van een basketbal, met de meerderheid van de voorwerpen passend in de palm van de hand van een gemiddelde man. Sommige apparaatjes werden door de wetenschappers behandeld als leuk speelgoed. Zij vochten erom zoals kinderen doen voor nieuw speelgoed, ieder ongeduldig op zijn beurt wachtend om het bijzondere voorwerp te kunnen onderzoeken en om er mee pronken. Veel van de voorwerpen waren gemaakt van een metaalachtige substantie. Anderen waren gemaakt van een zeer verfijnde soort plastic of wat op plastic leek. Anders dan speelgoed, waren ze allemaal onverwoestbaar.

Toen de wetenschappers probeerden de vreemde apparaatjes of gereedschappen of wat ze ook waren te demonteren, ontdekten zij geen naden of andere mogelijkheden om ze te openen. Het leek alsof ze uit één solide stuk waren gemaakt. Hun pogingen om de apparaatjes verder te onderzoeken faalden toen zij ontdekten dat zelfs röntgenstraling er niet doorheen ging. Zij hadden geen middelen om te begrijpen wat deze dingen liet functioneren. De energie bron is net zo geheimzinnig. De apparaatjes hadden geen batterijen nodig en werken nog steeds optimaal wanneer en waar zo ook gebruikt worden, in of buiten het schip. Niets dat verbonden is met het toestel verouderde, het leek er zelfs op alsof de Buitenaardse apparaatjes zichzelf verbeterden.

Experimenten uitgevoerd op kadavers.

Sinds het toestel meer dan één kamer had (sommige hadden er drie geteld) die leken op operatie kamers, voelden de wetenschappers dat vele als niet alle apparaatjes of instrumenten in relatie stonden met medische taken of deze uitvoerden. Met dat in hun achterhoofd, experimenteerden de wetenschappers op kadavers. Maar na vele pogingen kwamen zij tot de conclusie dat de Buitenaardse instrumenten niet reageerden op dood vlees. Toen experimenteerden zij op dode en levende dieren. Opnieuw reageerden de instrumenten niet op de dode dieren, maar sommige van de instrumenten werden geactiveerd wanneer zij geplaatst werden op bepaalde dieren, hoofdzakelijk vee en paarden.

Omdat er aan de buitenkant van geen van de Buitenaardse instrumenten een aanwijzing zat om erachter te komen hoe ze moesten functioneren, moesten zij van alles uitproberen, soms onhandig, totdat er spontaan een functie "gebeurde". Dit werd bereikt door de instrumenten te plaatsen op de

dieren of in dichte nabijheid van de dieren om te zien of er misschien wat zou gebeuren. Verschillende menselijke voorwerpen zoals vorken, lepels, scalpel en moersleutels, wiens functie gemakkelijk door de meeste mensen begrepen werden door er eenvoudig naar te kijken, werd de functie van de vreemde instrumenten alleen gevonden via het maken van de nodige fouten en door ze maar uit te proberen.

Tijdens de experimenten met de dieren ontdekten zij dat sommige instrumenten reageerden toen zij binnen twee en een halve centimeter van de huid van het dier kwamen. Anderen moesten rechtstreeks contact met het dier hebben voor zij zouden activeren. Een Buitenaards voorwerp werd als "geactiveerd" beschouwd als het op een aantal manieren reageerde zoals: veranderen van kleur, afmeting of vorm of eenvoudigweg zijn functie op dat dier verrichtte – bijvoorbeeld- het verwijderen van een specifiek lichaamsdeel of het uitvoeren van een biopsie. Wat deze instrumenten deden was onduidelijk voor de wetenschappers die er in het begin mee experimenteerde. In hun aantekeningen konden zij enkel beschrijven dat de Buitenaardse voorwerpen de dieren verminkten door het verwijderen van weefsel en soms organen zonder enige bepaalde reden. De dieren waren allemaal gezond vlak voor de experimenten en zouden het vermoedelijk overleefd hebben als de wetenschappers geweten hadden hoe ze de procedure moesten omkeren.

Op mensen experimenteren was niet echt taboe in de jaren 40 en werd hoewel in het geheim in vele landen, evenals in de Verenigde Staten uitgevoerd. Maar zelfs voordat het testen op menselijke "proefkonijnen" begon, werden sommige wetenschappers die maar wat aanklungelden met deze Buitenaardse gereedschappen onbedoeld verminkt en in enkele gevallen door de instrumenten gedood. Sommige incidenten werden vastgelegd. Over anderen werd het mondeling besproken en doorgegeven van de ene wetenschapper aan de andere. Vele dingen die werden opgeschreven waren niet bedoeld om gedeeld te worden met andere wetenschappers binnen het programma, maar werden rechtstreeks naar de commissie doorgezonden. Hoeveel wetenschappers hun leven verloren zal vanwege de strikte geheimhouding van dit project nooit bekend worden.

Eén van de eerste verwondingen die geregistreerd werd, vond plaats in de tweede maand nadat het schip gevonden werd. Het gebeurde met een metallurg die het gedrag van het metaal bestudeerde als het geanimeerd werd. Hij en een collega observeerden van dichtbij een aantal Buitenaardse voorwerpen die hen die morgen waren toegewezen. De wetenschappers bevonden zich in een ander losstaand gebouw dan waar het Buitenaardse toestel was opgeslagen. Door het creëren van een bepaalde afstand tussen het toestel en de Buitenaardse voorwerpen hadden zij gehoopt enige belemmering of potentiële invloed te elimineren dat het toestel misschien op de voorwerpen zou hebben. Zij wisten toen al dat experimenteren terwijl ze in het toestel waren tijdverspillen was, niet te noemen praktisch onmogelijk. Het was een plek zoals in "Alice in Wonderland," een mooie plaats om te bezoeken, maar onmogelijk om daar enig werk te verrichten.

Zij hadden de Buitenaardse voorwerpen verspreid op een grote tafel in het metallurgie laboratorium. Zij zouden elk voorwerp observeren en onderzoeken dat geactiveerd zou worden als zij een levend konijn op de tafel plaatsten. Zij keken of er voorwerpen reageerden. Het duurde niet lang. Toen het konijn wat heen en weer hipte, merkte de wetenschapper op dat één van de voorwerpen van kleur veranderde toen het konijn het passeerde. Denkende dat het metaal misschien van vorm zou veranderen, wilde hij het in zijn hand vasthouden om te voelen wat er ging gebeuren. Het metaal trilde, bijgevolg hij het oppakte en meenam naar zijn bureau waar hij meer licht had om het van dichtbij te bekijken. Terwijl hij het onder het licht van zijn bureaulamp bekeek, maakte hij op de een of andere manier met het voorwerp contact met zijn gezicht. Daardoor werd het ding onmiddellijk geactiveerd en schepte op dat zelfde moment zijn oogbal uit de oogkas!

Het gebeurde zo snel dat hij geen tijd had om het voorwerp, dat nog steeds zijn oog vasthield te laten vallen. Zijn collega, die zag wat er gebeurd was, en dacht dat het Buitenaardse voorwerp zijn vriend aanviel riep de bewaker die buiten de kamer in de hal op wacht stond om hulp. Hij rende samen met de bewaker erheen om te helpen. Met tegenzin pakte zijn partner het instrument met daarin het oog, terwijl de gekwetste wetenschapper op de vloer viel. Er was bij de ingestorte wetenschapper geen bloed zichtbaar, maar hij had vreselijk veel pijn en raakte in shock. Zijn collega was onthutst en wist niet wat hij moest doen met de oogbal. Hij zei tegen de bewaker dat hij bij de gewonde man moest blijven. Hij rende de hal in richting de kantine, en plaatste het Buitenaardse voorwerp dat de oogbal dat het nog steeds vasthield in een koelkast.

Zij konden het oog niet redden, ondanks dat het op geen enkele manier beschadigd was. De dokters die de gekwetste wetenschapper onderzochten, waren verbijsterd door de nauwkeurigheid waarmee het oog was verwijderd. Geen enkele dokter of techniek waarvan zij wisten, zou niet zo'n zelfde soort operatie kunnen verrichten. Dit Buitenaardse instrument, voerde in een flits en geheel losstaand van alles een complexe chirurgische handeling uit: Het brandde alle bloedvaten dicht zonder de oogkas en het oog te beschadigen! Iedereen die aanwezig was besepte dat dit verder ging dan magie. " Het was ronduit schrikanjagend"! Wat de meeste wetenschappers frustreerde was het

feit dat zij zeker wisten dat zij een instrument in hun bezit hadden dat de oogbal ook weer terug kon plaatsen in de oogkas, maar niemand wist hoe.

Wegens dat incident en anderen, besliste het team dat voor dit bijzondere project was samengesteld, dat indien zij doorgingen met enige kans om de geheimen van deze magische instrumenten te ontrafelen, zij zich voor toekomstige vergelijkbare ongelukken goed moeten beschermen. De meeste ongevallen waren niet meer dan dat, "ongevallen". Maar de wetenschappers deden soms ondanks dat ze op de hoogte waren van de risico's ervan er toch af en toe wat experimenten mee.

De eerste week dat de wetenschappers weer toegestaan werden met de Buitenaardse voorwerpen te experimenteren, begonnen de voorwerpen te verdwijnen. Eerst werd gedacht dat iemand de boel in de maling nam en de voorwerpen uit het laboratoria haalde en terug bracht naar het toestel. Maar dat scenario was niet mogelijk omdat alle labo's afgesloten werden en in geen van hen was ingebroken. Elk slot had een speciale sleutel die moeilijk te kopiëren was geweest. De wetenschappers werden verbijsterd, maar na enkele weken begon zich een bepaald patroon te ontvouwen.

Ieder voorwerp van het schip, onafhankelijk van waar het zich ook bevond, of in een andere provincie, of een plek ergens in de wereld, verdween daar exact drie dagen nadat het vanuit het toestel was meegenomen. Elk en ieder voorwerp kwam weer tevoorschijn aan boord van het toestel precies op het zelfde tijdstip dat het op die andere locatie verdween. Op de één of andere manier bleef het Buitenaardse toestel in contact met alles wat ermee was verbonden, ongeacht de afstand. Het catalogiseren van elk voorwerp was een nachtmerrie. De voorwerpen veranderden zelfs van vorm en afmeting in reactie op de behandeling van de wetenschappers, door de intensiteit van het licht in de kamer, door de temperatuur of zelfs de stemming van de persoon die het behandelde. Er was zo veel magie in dit Buitenaardse toestel dat het praktisch onmogelijk was voor de specialisten om zich te kunnen blijven concentreren op hun werk. Er waren momenten dat de wetenschappers gedragingen vertoonden die zich associeerden met psychose. Hun gevoelspatroon varieerde van het ene moment "onbezonnen met vreugde" tot "gefrustreerd" en "demonisch" het volgende. Op meerdere momenten werden bewakers in de labo's geroepen om een ruziezoekende wetenschapper in toom te houden die allerlei ongerijmde beschuldigingen en eisen claimde. Eén ervan zei eens tegen een medewerker dat hij moest knielen en zijn ring kussen. Toen de medewerker dat weigerde begon hij op z'n hardst te schreeuwen. Een andere dreigde de familie van een collega te doden als hij geen verjaardagkaart van hem kreeg. Twee anderen speelden als kinderen en zongen en klapte in hun handen terwijl zij praatten met een schijnvriend.

Deze gevallen zijn een kleine greep van de vreemde gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden. Dit waren zeker geen episodes van verveelde wetenschappers die maar wat doelloos aan het rondlummelen waren. De meeste van hun moesten worden gekalmeerd en werden van de basis verwijderd. Vele van hen herstelden binnen één of twee dagen en hadden geen enkele herinnering van wat ze hadden gedaan. Maar in aantal gevallen moesten de wetenschappers permanent geïnstitutionaliseerd worden.

De wetenschappers waren geen enkel moment in staat de Buitenaardse instrumenten te beheersen. In plaats daarvan, leek het erop alsof de instrumenten "hersenenbrekers" met hun leek te spelen, een soort van "Simon zegt" routine: "Doe als ik zeg, niet als ik doe". Niet dat de instrumenten spraken, wat op zich verbazend was aangezien zij in staat waren om alles anders dan dat wel te kunnen doen.

Ook hebben zij "raad eens" spelletjes gespeeld. Wetenschappers moesten soms raden wat een voorwerp deed voordat het operationeel werd. Bijvoorbeeld, voor welk deel van de menselijke anatomie het was geprogrammeerd te functioneren, zoals op: Het brein? Interne organen? Het zenuw systeem? Digestieve weg? Indien de instrumenten in de omgeving van het lichaam werden geplaatst dat niet "zijn specialiteit" was deed het niets en bleef latent. Maar op gelegenheid, en indien het in één van die "speelse stemmingen" was, bleef het latent op de plaats waar het moest reageren, en activeerde op een plaats waar het geen functie had.

Hoofdstuk 2

De Paranormale Benadering

Men probeerde door gebruik te maken van paranormaal begaafde mensen een aantal geheimen te ontsluiten. De verwachting was dat zij tijdens het werk minder werden geïntimideerd in omgevingen die te vreemd waren voor andere wetenschappers om in te werken. Vanaf de start, zoals één wetenschapper het omschreef, konden sommige van die paranormale begaafde mensen niet omgaan met wat aan hun werd getoond en raakten daardoor eenvoudigweg "helemaal van slag". Er

waren er een paar die hun eerste schok te boven kwamen en werkelijk communiceerden met de Buitenaardse voorwerpen. Maar spoedig daarna ontwikkelden die mensen psychoses. Er zijn vele niveaus van technici die aan deze zeer geheim geclassificeerde projecten werken. Sommige weten de waarheid en de oorsprong van datgene waar zij aan werken. Anderen worden misleid en geloven dat zij aan zeer vergevorderde wetenschappelijke projecten voor het leger werken. Van de dertig individuele groepen die aan dit programma deelnemen, communiceerde er niet één met een andere groep. Zij worden om geheimhouding en veiligheidsredenen van elkaar geïsoleerd gehouden. Alle groepen rapporteerden hun bevindingen en resultaten aan één commissie. Elk groep bestaat uit twee of drie specialisten, gekozen uit het veld van fysici, medische dokters, metallurgen, psychiaters, wiskundigen, astronomen en parapsychologen. De commissie waaraan deze specialisten rapporteren bestaat uit zeven personen. Sommige zijn van het leger. De rest zijn burgers die persoonlijk worden gerekruteerd door de President van de Verenigde Staten. Na het opnieuw bekijken van veel van de eerste rapporten die aan hun gegeven waren door de wetenschappers, was de gehele commissie alleen maar zeker van één ding: dat wie die Buitenaardsen ook zijn, zij het Mensenras toestonden om hun Buitenaardse toestel te houden. De commissieleden waren er heel goed van doordrongen dat de Buitenaardsen de capaciteit hadden om hun schip op ieder moment weer weg te halen. Zij wisten dat de Buitenaardsen dit konden doen nadat zij hadden geleerd hoe zelfstandig alle onderdelen op het schip zijn. Het schip zelf, was zeker in staat zonder de hulp van de Buitenaardse bemanning te functioneren. Het was duidelijk voor de commissie dat nadat het toestel zichzelf had gerepareerd, het ook uit zichzelf zou kunnen vertrekken. Wat hun op de eerste plaats bezighield was waarom het hun werd toegestaan het Buitenaardse toestel te mogen behouden. De missie van de commissie was om een zwakke plek in het Buitenaardse schip te vinden. Maar hoe meer zij het onderzochten hoe meer zij beseften hoe zwak mensen zijn in vergelijking met de Buitenaardsen. Dat is de reden waarom iedere President, vanaf Harry Truman (en misschien zelfs FDR) het bestaan van UFO'S absoluut niet kon bevestigen, maar in plaats daarvan gedwongen werd hun bestaan te ontkennen. Geen enkele President zou naar voren komen om de wereld te vertellen dat er daarbuiten Buitenaardsen zijn die het Menselijke ras kon "verpletteren" alsof wij niets meer waren dan een mug! Twee van de paranormaal begaafde mensen die in het programma werden aangesteld blonken uit in het doorbreken van de complexiteit van hoe sommige voorwerpen werkten. De apparaten waar zij het meeste succes mee hadden waren die, die met gedachtegolven functioneerden. Zij maakten contact met een paar specifieke apparaatjes via een soort van "buitenzintuiglijke waarneming". Met één van de apparaten maakten de wetenschappers een enorme doorbraak. Dit Buitenaardse apparaat maakte werkelijk doorgangen in wanden waar er daarvoor geen bestonden. Met dit apparaat konden de wetenschappers door wanden lopen ongeacht de samenstelling of dikte daarvan. Er zijn geen kunstmatige of natuurlijke materialen die geen doorgang verleenden aan dit Buitenaardse apparaat. De bediening er van ging moeiteloos. Gesteund door een sterke wil en in bezit van het Buitenaardse apparaat baanden de wetenschappers zich vrij eenvoudig een weg door de barrière. Dit apparaat veranderde niet van vorm zoals veel andere Buitenaardse apparaten dat wel deden. Het had ongeveer de afmeting van een stuk krijt zoals leraren gebruiken op krijtborden. Nochtans, de kleur ervan was zwart, maar niet zomaar zwart. Dit zwart was zo donker dat het een absorptie eigenschap leek te hebben. Wanneer het activeerde, dimde de lichten in de omgeving. Het leek alsof het de energie van zijn omgeving absorbeerde. De persoon die het vasthoudt heeft het gevoel van zuigkracht, net zoals het gevoel dat je hebt als je een zuigmond van een stofzuiger tegen je huid aandrukt. Het werd gewoonlijk meegenomen in één van de zakken van een pilotenjack die door de wetenschappers werden gedragen. Veel van de wetenschappers droegen pilotenjacks, en in het bijzonder wanneer zij hun werk zagezegd buitenshuis deden. Ook was het zo dat de meeste, zo niet allemaal die aan dit project werkten ervaren piloten waren. Omdat dit apparaat de mogelijkheid leek te hebben om dingen naar zich toe te trekken, werd er getheoretiseerd dat zijn samenstelling leek op die van een neutronenster. Een neutronenster is een dode ster die niet langer licht uitstraalt. In plaats daarvan, absorbeert het materiaal zoals een spons. Het wordt niet groter naarmate er meer puin wordt geabsorbeerd, maar kleiner. De dichtheid wordt groter en groter naarmate het steeds meer materiaal vanuit de ruimte opzuigt. Indien het genoeg materiaal heeft geabsorbeerd zal het imploderen en wordt het een "Zwart Gat". Een theelepel vol met materie van een neutronenster weegt duizenden kilo's. Dit was van dit apparaat het enige punt wat niet overeen kwam met die neutronenster theorie, aangezien het zo licht was als een veertje. Doch, het kon een minieme hoeveelheid van neutronenster materiaal in zich hebben. Indien dat waar was, zou dat feit op zich nog veel fantastischer zijn dan het Buitenaardse schip. En dat is omdat er geen enkele manier is om materiaal van neutronenster te pakken te krijgen, alles dat zelfs op afstand bestuurd wordt en in de buurt van zo'n ster komt zou ter plekke verdampen voordat het naar binnen wordt gezogen. Een ander apparaat dat de paranormale begaafde mensen ontdekten immobiliseerde een persoon door hen op de één of andere manier te

verlammen. Het apparaat leek op een laser pen, behalve dat de laserstraal zichtbaar was en zich uitstrekte tot zo'n 90 centimeter. De persoon die verlamd werd bleef helemaal bij vol bewustzijn, maar kon zich op geen enkele manier bewegen, behalve zijn ogen. Mensen die door deze laserstraal worden aangeraakt bevriezen als het ware in hun bewegingen. Zij bleven in die toestand zolang de laserstraal contact met hun hoofd maakte. Zodra de laserstraal werd weggehaald herwon de persoon op eigen kracht zijn normale doen terug, maar was gedesoriënteerd en kon zich totaal niet meer herinneren wat er was gebeurd. Dat gevoel duurde minder dan een minuut. Een wetenschapper die zich overgaf aan zo'n experiment vergeleek het met een licht duizelige betovering. Iedere nieuwe doorbraak stimuleerde de ontdekking lust van de commissie, dus toen de ontdekkingen afnamen werden zij ongeduldig. Het was in één van deze rustige perioden dat de commissie opnieuw begon te discussiëren voor het gebruik van mensen als proefdier. De commissie had gehoopt dat de paranormaal begaafde mensen betere en een snellere vooruitgang zouden maken met het ontrafelen van de geheimen van de Buitenaardse apparaten. Dat zou hen hebben gevrijwaard voor het maken van zo'n beslissing. Het was dan ook voor sommige van de commissieleden een pijnlijke weg om in te gaan, maar zij zaten onder de druk van het Witte Huis om met meer resultaten te komen. De commissie zat met een dilemma. Hoe zouden zij experimenten op mensen kunnen uitvoeren en dan nog steeds kunnen slapen? En dat was slechts het medelijdengevoel van het probleem. Het wettelijke deel van het probleem was nu een grotere zorg dan het was in het tijdperk van de jaren 40 waarin menselijke overtredingen gemakkelijker te verbergen waren. Dat was anders dan in de jaren 50, 60 en 70 waar de gemoedstoestand van de Natie snel en beslist veranderde aangaande regering instituten. Zelfs de meest harde onder de wetenschappers wist dat het enkel een kwestie van tijd was voordat hun geheime organisatie zou worden ontdekt en geopenbaard. "Wanneer die dag kwam, zouden er zeker koppen rollen," verkondigde een van de wetenschappers in het rapport. Niemand geloofde dat het in hun leven zou zijn, maar die mogelijkheid was er altijd. Er waren geen makkelijke antwoorden en zeker niet sinds de commissie zelf hevig verdeeld was over die ene kwestie. Wegens die onenigheid werd gevreesd dat iemand van het team die informatie naar de pers zou laten uitlekken. Na weken van over en weer gepraat over het gebruik van mensen in hun labo's, werd er een overeenkomst bereikt: "De wetenschappers zouden de experimenten meenemen en uitvoeren in een oorlogsgebied". Het idee kwam van twee militaire attachés die leden van de commissie waren. Zij stelden het voor aan hun collega's van de commissie nadat ze teruggekeerd waren van een briefing in het Witte Huis met de President en zijn Stafchefs. Op die briefing kwamen zij te weten dat de mogelijkheid dat Amerika een oorlog zou beginnen met Korea zeer groot was. Dat zou hun probleem oplossen. Zij zouden een medische hulppost opzetten die de zwaarst gewonde slachtoffers van de oorlog kon behandelen. De wetenschappers konden dan de soldaten en andere slachtoffers van de oorlog gebruiken voor experimenten. Zij zouden enkel experimenteren op degenen die vrijwel geen kans van overleven hadden. De oorlog voorzag hen van veelvoudige gelegenheden. Zij konden gebruik maken van gevangenen en vijandelijke slachtoffers om de Buitenaardse apparaten te testen op hun geschiktheid voor wapens. De wetenschappers hadden enkel één enorm probleem: de Buitenaardse apparaten keerden iedere keer na drie dagen terug naar het Buitenaardse toestel. Zij zouden het Buitenaardse toestel moeten verplaatsen tot in de nabijheid van de plaats waar zij de experimenten uitvoerden. Deze oplossing creëerde een ander probleem. Er waren vele mensen die aan verschillende onderzoeksprogramma's werkten en die direct verbonden waren met het Buitenaardse toestel, maar die niets te maken hadden met de experimenten die zij in de oorlogszone zouden gaan doen. De experimenten op mensen waren slechts een fractie van de activiteiten die gedurende die jaren plaatsvonden, maar dat gebied van onderzoek had de hoogste prioriteit van "de toenmalige machthebbers". Dus, het Buitenaardse toestel ging overal mee naartoe ongeacht waar die eenheid van wetenschappers naar toe werd gestuurd. Japan was die plaats. Het lag slechts een paar minuten vliegen van en naar Korea en er was nu al een grote Amerikaanse militaire aanwezigheid. In die tijd was Japan nog steeds een voorbije tweede wereldoorlog economie en onderging een massieve heropbouw van de infrastructuur met behulp van de regering van de Verenigde Staten. De installatie van een zeer geheime operatie als deze vond plaats zonder dat iemand het ook maar opmerkte.

Er waren in Japan Amerikaanse wetenschappers die de resultaten van stralingsvergiftiging bestudeerde. Pas vijf jaar eerder, in 1945, waren de atoombommen op Nagasaki en Hiroshima gevallen. De verwoesting van die oorlog was in 1950 nog steeds zichtbaar toen de commissie daar zijn hoofdkwartier opzette. De locatie die de commissie had gekozen werd nooit onthuld, en was alleen in Japan gestationeerd zolang de Koreaanse Oorlog duurde. Er waren een aantal commissieleden die medelijden hadden met het Japanse volk na het zien van de effecten die de atoombommen hadden veroorzaakt. De wetenschappers hoopten genoeg te weten te komen van de Buitenaardse instrumenten om iets van de stralingsschade te kunnen verkleinen die bij duizenden

Japanse mensen was veroorzaakt. Zij hebben geen experimenten op de Japanners uitgevoerd. Zij wachtten totdat er afdoende bewijs was van wat de instrumenten konden doen voordat er pogingen werden ondernomen om Japanse burgers te behandelen.

In een oorlogstoestand waar leven en dood, ellende en bruutheid aan de orde van de dag plaatsvonden, hadden weinig commissieleden het gevoel dat wat zij in Korea aan het doen waren verkeerd was. Zij wisten dat de mensheid een geschenk hadden gekregen (het Buitenaardse toestel) vol met onnoemelijke mogelijkheden. Het was hun opdracht om het voor het goede te gebruiken. Anderen in de commissie voelden dat wat zij in hun bezit hadden ook tot wapen omgevormd zou kunnen worden dat een nachtmerrie op de wereld zou kunnen ontketenen, een nachtmerrie die de gruwelen van de atoombommen die op Japan waren gevallen zou laten verbleken.

Zoals de commissie had verwacht via de aan hun gegeven informatie door bronnen in hun organisatie, viel in de zomer van 1950 het getrainde Sovjetleger dat gestationeerd was in Noord-Korea, Zuid-Korea binnen. Binnen enkele dagen na die invasie, mengden de troepen van de Verenigde Naties geleid door Generaal Douglas MacArthur zich in de gevechten en begon de Noord-Koreaanse troepen terug te dringen tot achter de 38ste breedtecirkel. Twee en een half jaar geleden kwam de commissie in bezit van het Buitenaardse toestel. Nu toen de oorlog was begonnen, wisten zij dat ze op het punt stonden om sommige van de geheimen van het heelal te ontsluiten. De operatie verliep niet helemaal vlekkeloos. Precies op het moment dat zij de medische hulppost aan het voorbereiden waren werden zij aangevallen door optrekkende Noord-Koreaanse troepen. Meerdere malen kregen de wetenschappers te maken met de verdwijning van dokters en technici evenals Buitenaardse instrumenten. Het verschil was dat de instrumenten altijd onbeschadigd naar het schip terugkeerden, waar zij iedere keer opnieuw weer werden opgehaald. Maar de wetenschappers die verdwenen waren keerden niet meer terug. Het werd steeds moeilijker om de experimenten te doen. De spanning van het maar op minuten afstand van de frontlinies zijn en altijd in angst zitten met de kans om overvallen te worden eisten z'n tol op het personeel. Van de drie jaar die de oorlog duurde, waren er slechts enkele maanden die als productief konden worden beschouwd. Het merendeel van wat bestudeerd was raakte men kwijt tijdens het steeds maar weer onderweg zijn naar een andere locatie. De rest ging verloren toen het kamp vernietigd werd. Wat gered werd was weer "verdacht" wegens de moeilijke condities waaronder zij moesten worden uitgevoerd. De teamleden kozen er voor zo dicht mogelijk bij de frontlinies te werken zodat zij konden experimenteren met gewonde lichamen die zo "vers" als mogelijk van het slagveld kwamen. Die medische hulppost werkte ook als een echte eerste hulppost en behandelden ook de gewonde soldaten. Zij experimenteerden enkel met diegenen die medisch gezien geen enkele kans meer hadden om te overleven. Maar desondanks, werd er tijdens die jaren vooruitgang geboekt. De commissie was in staat een doorbraak te forceren met een aantal van de Buitenaardse instrumenten in wat deze instrumenten deden tijdens de testen op dodelijk gewonde soldaten van beide partijen. Deze commissie was niet op de hoogte van enige aard of omvang of die Buitenaardse onderdelen gebruikt werden als wapens, zelfs als dat ook echt zo was, omdat die testen uitgevoerd werden door een andere afzonderlijke regeringsinstantie. De President van de Verenigde Staten werd dagelijks op hoogte gehouden van alle bevindingen aangaande dit project, om het even hoe onbelangrijk het ook was. Maar zo af en toe kreeg hij een samenvatting met meer details van de belangrijke bevindingen en voorvallen. Het rapport was beknopt en gaf een korte beschrijving van de onderdelen en een schets waar zij op leken. In de meeste gevallen was de schets van weinig belang en diende enkel om aan te tonen waar het onderdeel op keek toen het werd geschetst. De Buitenaardse voorwerpen hadden de neiging om hun fysische vorm op regelmatige basis te veranderen. Alle voorwerpen in het rapport waren geïdentificeerd met minstens één functie, hoewel het rapport verklaarde dat elk voorwerp misschien dozijnen of zelfs honderden andere toepassingen kon verrichten. Eén van de rapporten beklemtoonde dat het jaren van studie zou vergen om slechts een tipje van de sluier op te lichten waar deze dingen in werkelijkheid allemaal toe in staat waren. Voor die reden deden een aantal leden van de commissie suggesties aan de President dat sommige instrumenten op een beperkte basis vrijgegeven zouden moeten kunnen worden aan hun burger tegenhangers. Zij waren er zeker van, dat het tijd was om de wetenschappelijke gemeenschap toegang te laten verkrijgen tot enkele Buitenaardse voorwerpen. Zij dachten dat iets van deze omvang bestudeerd moest kunnen worden door een groot aantal instituten, in de hoop dat er nuttigheden zouden worden ontdekt die in de zeer nabije toekomst ten goede zou kunnen komen, en niet in een ver verwijderde toekomst als zij op deze huidige clandestiene manier van werken verder moesten gaan. Anderen in de commissie verschilden van mening en voelden dat dit een soort "Trojaans paard" kon zijn, met als verklaring dat de Buitenaardsen probeerden om het mensenras te "lokken" met te laten denken dat zij goedgezind waren, of erger, om de mensheid te intimideren door mensen te laten weten wat zij tegenover zich hebben!

De President werd ingelicht over beide zienswijzen, en besliste dat het een domme politieke zet zou

zijn om een macht te erkennen die veruit superieur was aan alles op deze planeet. De reden daarvoor was, zo vertelde hij de commissieleden, "dat het gevoel van balans en veiligheid waar de Amerikanen zo van genoten door een dergelijke soort van onthulling uiteengerukt zou kunnen worden, met de reële mogelijkheid dat het de Amerikaanse economie enorm zou schaden, met als gevolg dat het samen met de rest van de wereld in één grote chaos terecht zou komen". De President benadrukte aan de commissie dat hij misschien een beetje "melodramatisch" overkwam, maar dat hij het niettemin zo zag. Hij voegde er aan toe, "de commissie zal zelfs meer worden afgeschermd in zijn operaties, niet minder ". Het was geen toeval dat de kosten van legeruitgaven toenamen met elke nieuwe President. De ontdekking van het Buitenaardse schip in 1947 had er alles mee te maken. De Koude Oorlog met de USSR was meer een "meevaller" dan een echte angst voor het Communisme. Niet dat Rusland niet gevaarlijk en onvoorspelbaar was. De USSR was "en verdiende het om in de gaten te worden gehouden" (volgens een citaat in het memorandum van de President). Na de ontdekking van de Buitenaardse schip nabij Roswell New Mexico, waren velen in de hoogste top van de regering angstiger voor dingen die niet van deze wereld waren dan iets van deze wereld zelf. Ongelukkig genoeg, de Russen "de Sovjetunie " die al paranoïde waren en naar de Verenigde Staten keken als het enige land dat hun in de weg stond om hen en Europa onder één vlag te verenigen, begreep die Amerikaanse militaire ontwikkeling verkeerd en zag dat als een rechtstreekse bedreiging tegen hun. Daarom escaleerde de Koude Oorlog naar een punt dat de twee grootmachten de echte grote bedreiging werden voor deze planeet, meer dan welke bedreiging van de Buitenaardsen dan ook.

Buitenaardse Medische Instrumenten

Eén Buitenaards voorwerp zoals beschreven in één van de rapporten en wat ontdekt was tijdens de Koreaanse Oorlog was een rechthoekig apparaat met gladde, afgeronde randen.

[Opmerking redacteur: De Koreaanse oorlogsvijandelijkheden vonden plaats van 27 juni 1950, tot 27 juli 1953. Nochtans, werd de oorlogsperiode door het Amerikaanse Congres verlengd tot 31 januari 1955, om zo een betere onderhandeling positie te verkrijgen vanwege de te verwachten ongemakkelijke vredesonderhandelingen na 27 juli 1953.]

Het was 2,54 centimeter breed, 5,08 centimeter lang en was 1,27 centimeter dik. De kleur was saffier en het was zo glad dat het bijzonder lastig was om het vast te houden. Het was ook heel erg mooi. Het leek op een groot kostbaar juweel en kon duidelijk wedijveren met die welke gekocht konden worden bij de meest prestigieuze juweliers op de Fifth Avenue van New York.

Als dit onderdeel op een levend lichaam werd geplaatst, detecteerde het aanwezige tumors, zowel kwaadaardige als goedaardige. Zodra de tumor gevonden werd, projecteerde het Buitenaardse instrument een beeld van de tumor op zijn op een scherm lijkend oppervlak. Het geprojecteerde beeld was zo scherp dat het leek alsof je naar de tumor zelf keek. Het voorwerp gleed over de huid van het lichaam zonder er mee in contact te komen. Indien er geen tumors in het lichaam zaten, bleef het voorwerp op zijn plaats en verscheen er een cryptisch bericht op zijn oppervlakte. Het was voor het voorwerp niet nodig om het gehele lichaam te scannen om de plek van een tumor op te sporen. Het Buitenaardse apparaat wist onmiddellijk waar de tumor of tumoren waren op het moment dat het voorwerp de huid aanraakte. Als er een tumor gedetecteerd werd, rees het iets omhoog en bewoog zich dan naar de plek waar de tumor zich bevond. Als er meer dan één tumor in het lichaam aanwezig was, identificeerde het Buitenaardse apparaat eerst de tumor die het dichtste bij zat, verplaatste zich daarna verder naar de volgende die het dichtste bij was en catalogiseerde vermoedelijk alles.

De afmeting van de tumor had geen verband met de volgorde waarin ze werden geïdentificeerd. De wetenschappers geloofden dat de scanner de locatie en alle relevante informatie over de tumor in kaart bracht en deze informatie ergens opsloeg. Maar zij ontdekten nooit hoe, of en waar de informatie werd opgeslagen, of dat het binnen het voorwerp zelf werd opgeslagen of dat het werd overgezonden naar het Buitenaardse Toestel.

Iedere tumor die werd getoond op de oppervlakte van het voorwerp werd door vreemde symbolen begeleid en identificeerde vermoedelijk om welke soort tumor het ging en waar het zich in het lichaam bevond.

Een ander voorwerp in het rapport was iets dat keek op een kaassnijder. Het had een 10 centimeter lang buisvormig handvat en een vlak gedeelte zoals dat van een spatel met een gleuf in het midden. Het voorwerp was gemaakt van het zelfde materiaal als het andere onderdeel, maar zijn kleur was robijnrood. Het vlakke deel van dat onderdeel was minder dan 2,54 centimeter breed, de lengte was 3,8 centimeter de dikte was minder dan dat van een gewoon ouderwets scheermesje met twee snijkanten. Dat Buitenaardse apparaat verwijderde moeiteloos huid van een deel van het lichaam en entte dat op miraculeuze wijze op een ander deel van het lichaam. Er waren geen hechtingen nodig

om de huid op zijn plaats te houden. Zodra de huid aangebracht was, genas de wond zichzelf volledig in minder dan vijf minuten. Het instrument versnelde het genezingsproces van de wond zodra de geënte huid de wond bedekte. De conditie van de persoon die de huid ontving had geen effect op het genezingsproces van het geënte gebied, zelfs wanneer er letsels of andere wonden waren die niet genazen tengevolge van sommige onderliggende ziektes zoals kanker of diabetes. De wetenschappers konden huid van een persoon enten op dat van een ander met dezelfde mate van succes. De huidkleur was evenzo niet van belang. De huid van Zwarten, Kaukasiërs en Aziaten werden allemaal vermengd met dezelfde verbazingwekkende resultaten. Het ontvangende lichaam keurde nooit de geënte huid af. De huid van de donor nam de kleur en structuur aan van dat van de ontvanger met dezelfde snelheid waarmee het genas.

Wat zo briljant was van al deze medische apparaten is dat iedere doorsnee persoon ze kon gebruiken. De instrumenten zijn "foutloos". Hun speciale functies veranderden nooit tijdens de uitvoering, ongeacht wie ze bediende. De apparaten deden hun werk elke keer met perfectie. Maar toch zijn er ongelukken gebeurd, zoals met de wetenschapper die zijn oog verloor. Deze werden meestal veroorzaakt door de onwetendheid van de ware functie van een apparaat. Zodra de functie bekend was, was er geen andere speciale vaardigheid vereist.

Veel van de fouten en verwondingen die vroeg in het programma gebeurden waren eigenlijk tengevolge van de expertise van de dokters en wetenschappers, niet het tekort daarvan. Vaak probeerden de dokters de instrumenten te helpen of te dwingen om taken te verrichten waarvan zij dachten dat zij die moesten verrichten. Dikwijls met fatale gevolgen.

Er staan merktekens op sommige van de instrumenten, maar vermoedelijk hadden die merktekens niet meer betekenis dan de merktekens op onze eigen aardse gereedschappen en gebruiksvoorwerpen. Wij hebben ook geen geschreven instructies op onze messen en vorken, schroevendraaiers en hamers nodig. De cultuur waarin wij leven leert ons wat wij ervan moeten weten.

Eén van de meest bizarre instrumenten dat het team ontdekte was een driehoekig gevormd voorwerp met de afmeting van een tien eurocent muntje. Als dat voorwerp op het hoofd van een persoon werd geplaatst, begroef het zichzelf onmiddellijk in de schedel, dwong de persoon buiten bewustzijn, verhief de persoon dan omhoog, het hoofd eerst en verdween dan met het lichaam. Eerst dachten diegene die het experiment uitvoerden dat het lichaam terug naar het Buitenaardse schip werd vervoerd. Dit gebeurde allemaal voor het uitkomen van de serie "Star Trek," zodat geen van hen vertrouwd was met de bekende woorden zoals, "Straal mij op, Scotty". Dit was één van de experimenten die in Korea werden gedaan. Het Buitenaardse schip bevond zich op dat moment in Japan, bijgevolg dat zij vanuit Korea naar Japan vlogen om te zien of dat persoon zich in het Buitenaardse schip bevond. De wetenschappers namen aan dat net als alle andere Buitenaardse voorwerpen de persoon in kwestie (indien hij nog steeds in leven was) teruggevonden zou worden binnen in het schip. Maar het lichaam was er niet.

Nochtans, drie dagen later was het driehoekige apparaatje weer terug in het schip. De persoon of zijn lichaam werd nooit gevonden. De prevalerende theorie van wat er misschien gebeurd kon zijn was dat hij naar een ander Buitenaards schip in de baan rond Aarde of misschien naar een ondergrondse basis op onze planeet was vervoerd. Eén van de paranormaal begaafde mensen veronderstelde n.l. dat de Buitenaardsen hier een voorpost hadden.

Een tweede paranormaal begaafde verklaarde dat het lichaam of persoon naar de zon werd vervoerd, om daar vernietigd te worden voor redenen die hij zelf niet begreep of aan de commissieleden kon uitleggen. Zoals alle experimenten die uitgevoerd waren tijdens het gebruik van de Buitenaardse voorwerpen, werkte het driehoekige instrument alleen op levende mensen.

Een andere theorie die van het onderzoeksteam kwam die het driehoekige medische apparaat bestudeerde was dat de ziel van een mens iets te maken had met de activering van dat Buitenaardse instrument. Deze theorie werd ook door een ander team gesteund omdat zij tijdens hun experimenten hadden ontdekt dat zodra een persoon tijdens een experiment zijn breinactiviteit verloor, het Buitenaardse instrument tijdens het verrichtten van een procedure op die persoon ook meteen zijn functie verloor. Zelfs wanneer de man kunstmatig in leven werd bijgehouden, maakte het ontbreken van hersengolven de apparaten nutteloos. In iedere situatie stopten de Buitenaardse apparaten hun werk vanaf het moment dat de hersengolven stopten. Het liet er zich naar uitzien dat de Buitenaardsen alleen bevoegdheid hadden over mensen die in leven zijn.

Hoofdstuk 3

Wat is de intentie van de Buitenaardsen?

Het was pijnlijk duidelijk voor de commissie dat de Buitenaardsen in staat zijn om alles te kunnen doen wat zij willen doen. Zo wat zijn de Buitenaardsen precies van plan, wat is hun intentie? Sommige van de vragen die door commissieleden steeds weer werden gevraagd waren: - "Hoeveel Buitenaardsen zijn er op aarde? Dozijnen? Honderden? Duizenden"? - "Wilden zij dat mensen meewerkten door ons één van hun voertuigen te laten behouden dat vol zat met bovennatuurlijke instrumenten"? - "Waarom zijn de Buitenaardsen zo heimelijk en maken ze geen soort van formeel contact met Aardbewoners"? - "Hebben zij die Buitenaardse schipbreuk bewust opgevoerd, net gedaan alsof"? - "Was het de bedoeling om hun oneindig superieure ras te confronteren met dat broze van ons"? - "Is dat een manier voor de Buitenaardsen om ons te laten weten dat wij mensen geen volledige frontale ontmoeting met hun kunnen overleven"? - "Of zaaien zij de zaden voor onze vernietiging"?

Omdat de regering van de U. S. dit Buitenaardse project zo diep geheim houdt, zijn er dan nog andere gelijkaardige Buitenaardse projecten gelijktijdig aan de gang? En zo ja, hoeveel? Toen de puzzelstukjes samenvielen, werd het voor de commissie steeds duidelijker dat de Buitenaardse voorwerpen aantoonde dat de Buitenaardsen een duidelijke interesse hadden in de menselijke anatomie. Waren de Buitenaardsen dan soms een soort van medische eenheid die achter-de-schermen werkte, omdat veel van de instrumenten heilzame kenmerken voor mensen hadden,? En zo ja, waarom zijn zij dan zo selectief? Iedere dag sterven er duizenden mensen vanwege ongevallen en ziekten die echter gemakkelijk met de instrumenten die de wetenschappers hadden behandeld zouden kunnen worden.

De commissie wijzigde voor een periode van enkele maanden hun onderzoek en namen meer tijd om te brainstormen over het mogelijke doel van de indringers en concentreerde zich daardoor minder op de instrumenten. De wetenschappers maakten gebruik van meer helderzienden die zich alleen moesten concentreren op het maken van contact met buitenaardse wezens.

Deze commissie had na zes maanden van de oorspronkelijke ontdekking van hun, het contact met de gevangenen genomen Buitenaardsen verwaarloosd. In die tijd hadden de wetenschappers daar geen enkel probleem mee. Zij hadden toen hun handen vol met het Buitenaardse toestel en zijn lading. Maar aan het eind van de jaren 60 en begin jaren 70 werd het voor de wetenschappers steeds belangrijker om erachter te komen wat de connectie is tussen het toestel en de Buitenaardsen. Zeker, de Buitenaardsen hadden fantastisch spul, maar waarom hadden zij dat spul? De commissie was de toegang tot de Buitenaardsen ontzegd, zij mochten hun locatie niet weten of dat ze nog steeds in leven waren. Dus moesten de wetenschappers hun eigen Buitenaardsen maar vinden. Zij probeerden dat door gebruik te maken van helderzienden in groepen van drie om te zien of de paranormaal begaafde mensen hun macht konden concentreren. Dat mislukte en de helderzienden werden weer opgesplitst om het werk individueel te doen. Van de zes voorspelde er één met een 64% nauwkeurigheid waar een Buitenaardse verschijning zou plaatsvinden. De overige paranormaal begaafde mensen hadden het elke keer fout.

In de jaren 60 en 70 doorkruisten leden van de commissie de Verenigde Staten, delen van Europa en gebieden in Zuid-Amerika. De wetenschappers maakten nooit contact, maar zij hadden vele succesrijke waarnemingen. De commissie fotografeerde de Buitenaardse schepen en achtervolgde ze met gevechtsvliegtuigen en helikopters. Indien het terrein het toestond en er waren geen burgers in de omgeving probeerde de commissie de Buitenaardse toestellen neer te schieten. Maar zij kwamen er nooit dicht genoeg bij en geen van de wetenschappers dacht zelf dat zij dat ooit zouden kunnen. Hun bedoelingen waren alleen om te zien of de Buitenaardsen zouden reageren, ze als het ware uitlokken om de mensen het idee van contact te geven doormiddel van b.v. het knippen van hun toestellichten of door het menselijke vliegtuig te zappen met een of andere lichtstraal? Iets! "Maak ons blij" was de kreet van een gefrustreerd commissielid.

Na twee teleurstellende decennia van UFO'S zien zonder dat ze werkelijk contact maakten, besliste de commissie hun benadering te veranderen en concentreer zich op "wat"? of "wie"? de Buitenaardsen op Aarde bezochten. De commissieleden lazen de kranten en nieuwsberichten, zodat zij zich bewust waren van alle verhalen over Buitenaardse ontvoeringen. De wetenschappers interviewden zelfs een aantal belangrijke ontvoerders, maar gingen zonder antwoorden weer weg. Ondanks dat de commissie deel was van een geheime regeringsinstantie met praktisch onbeperkte financiële steun, en niet te vergeten contacten op hoog niveau, hadden zij net als iedereen dezelfde moeilijkheden als zij probeerden geheim geclassificeerde informatie over UFO'S van andere projecten of andere commissies in handen te krijgen. De commissie wist dat er minstens één andere geheime commissie moest zijn, maar de veronderstelling onder elkaar was dat er vier waren: één voor elk van de vier departementen van het leger.

Deze commissie werd door het departement van de U.S. Luchtmacht gefinancierd en zoals iedereen

weet (diegene die in regeringsdepartementen heeft gewerkt) is er geen vriendjespolitiek mogelijk bij het Congres van de Verenigde Staten van het ene regeringsonderdeel over die van een ander. Dat is dubbel waar voor het Pentagon. Als één van de departementen van het leger een geheime regeringscommissie heeft, dan willen ze er allemaal één of twee of misschien zelfs dozijnen hebben.

Ontvoeren Aliens mensen?

De commissie wilde niet betrokken worden met diegenen die claimden dat ze door Buitenaardsen ontvoerd waren. De wetenschappers hoopten dat indien er nog een departement bij betrokken was zij hun informatie konden delen. Omdat de commissie die verborgen barrières niet kon doorbreken, moesten de wetenschappers hun eigen onderzoeken doen.

Zij vermeden iedereen die claimden een UFO ontmoeting te hebben gehad, zelfs als de wetenschappers wisten dat sommige van hun de waarheid vertelden. De commissie wist dat de informatie die zij via de onderzoeken van de Buitenaardse instrumenten verkregen meer kwam door de vrijgevigheid van de Buitenaardsen zelf dan wat de commissiewetenschappers zelf deden. Maar nog steeds werd er niet zomaar wat weggeven. De commissie moest een lange weg bewandelen voor iedere kruimel van informatie die hun werd toegestaan.

UFO's detecteren was veel gemakkelijker dan ontdekken wat de echte bedoelingen van de Buitenaardsen waren. Een UFO opsporen was slechts een kwestie van het coördineren van hun beste paranormaal begaafden met de grond en luchtteams. Zodra de paranormaal begaafde precies het gebied lokaliseerde waar hij voelde dat er misschien een UFO aanwezig zou zijn, doorzocht het grondteam die locatie. Als de wetenschappers de UFO detecteerden, stuurden zij een speciaal uitgerust vliegtuig dat een grote uitrusting van radar en andere verfijnde opsporingsapparaten aan boord had naar die plaats. Nadat het Buitenaardse toestel was opgespoord en ze het in het vizier hadden behielden de wetenschappers hun afstand en observeerde het toestel met hun volgapparatuur.

Het Amerikaanse luchtmacht surveillancevliegtuig hield het Buitenaardse toestel op een afstand van enkele mijlen in de gaten en zond continu informatie naar het grondvoertuig. De Amerikaanse luchtmacht gebruikte nooit meer dan twee gewone auto's, en die bleven tijdens de bewaking incognito.

De Amerikaanse luchtmacht en de commissie wisten dat zij de Buitenaardsen niet konden misleiden. De regeringseenheden waren meer bezorgd voor de ingeseinde gewone burgers, meestal UFO fanaten die regelmatig bij veel van dezelfde plaatsen verschenen waar de commissie dat deed.

Om het witte huis nog verder af te schermen wordt er nog een tussenagentschap gecreëerd.

De commissie begon alle nieuwe bevindingen en andere ontdekkingen te rapporteren aan een nieuw gecreëerd agentschap in plaats van rechtstreeks aan de President zoals zij in het verleden hadden gedaan. De nieuwe procedure werd van kracht tussen 1974 en 1976 met als enig doel het witte huis verder te isoleren van deze geheime operatie.

In hun eerste rapport aan het nieuwe bureau, dat op 30 juli 1976 was gedateerd, beschreef de commissie haar eigen mislukking om iedereen te identificeren die op deze planeet contact met de Buitenaardsen hadden. "De duur van de surveillance was acht maanden. Het registreerde 271 waarnemingen, maar niet één keer lukte het om een Buitenaards toestel te observeren dat mensen meenam of terugbracht".

Buitenaardse schepen werden opgemerkt in residentiële buurten, in open velden en soms in het midden van grote steden zwevend boven wolkenkrabbers. De waarnemingen duurden van een flits tot één van de langste die door de commissie geregistreerd werd nl één van "vijf uur". De commissie voelde dat tijd geen relevantie had met de waarneming. De leden voelden dat de Buitenaardsen toestonden dat hun toestellen werden geobserveerd, maar niet hun functie. De commissie kwam tot dat besluit toen de wetenschappers opmerkten dat tijdens meerdere gelegenheden toen zij visueel en radarcontact hadden met een Buitenaards toestel, de mensen op straat totaal niet in de gaten hadden van wat er boven hun hoofden gebeurde.

"Wij hadden ofwel allemaal een massahallucinatie en/of de radar en andere apparatuur faalde gelijktijdig. Wij hadden gelijktijdig visueel contact en contact via de apparatuur," legde een van de commissieleden uit die bij een waarneming was. De logische conclusie was dat de Buitenaardsen aan hen hun bekwaamheden van gezien of niet gezien willen worden demonstreerden. De Buitenaardsen bepaalde wie hun wel mochten zien en wie niet!

Het was een verontrustende gewaarwording voor de commissie toen zij over de implicaties nadachten waar de Buitenaardsen toe in staat waren.

De wetenschappers moesten letterlijk de operatie voor enkele weken sluiten. Twee van de commissieleden hadden een zenuwzinking. Drie waren lichamelijk ziek met de griep of iets wat daarop lijkt. De laatste twee waren op vakantie. Of het nu een samenloop was of niet, dit alles gebeurde in de week dat zij hun UFO surveillance beëindigden. De rest van de week bestudeerden en bekeken zij de meeste van hun bevindingen van de vorige acht maanden opnieuw. Het materiaal werd steeds verontrustender naarmate zij steeds maar opnieuw probeerden er achter te komen wat het allemaal betekende.

De wetenschappers wisten dat zij niet alle feiten hadden - of mogelijk, niet eens één van de feiten. Maar wat zij hadden was zeer verontrustend voor ze. Eén feit dat zij wel hadden: er waren honderden psychiatrische ziekenhuizen in de wereld die vol zaten met mensen die beweerden dingen te hebben zien die niemand anders zag.

De wetenschappers vroegen zich af; "zitten deze ziekenhuizen vol met de verkeerde mensen"? ". Is het mogelijk dat veel van die zogenaamd geestelijk gestoorde mensen eigenlijk mensen zijn die ooit ontvoerd zijn"? Of zijn de commissieleden zelf psychotisch die leven met de grote illusie dat zij een fantastisch Buitenaards toestel in hun bezit hebben, vol met fantastische dingen die alle pijn en ellende die wij mensen kunnen hebben kan laten verdwijnen?

Van de zeven originele commissieleden verloren er drie contact met de realiteit - maar misschien kwamen zij in contact met de echte realiteit en waren daarom niet langer in staat te functioneren in die chaotische wereld die "normale" mensen de realiteit noemen. Niettemin werden zij geïnstitutionaliseerd met wat werd beschreven als "een onomkeerbare psychose".

Eerst dachten ze dat het maken van contact met "iets" in het Buitenaardse schip de geestelijke ziekte van de wetenschappers mogelijk had veroorzaakt. Het binnengaan van het Buitenaardse schip veranderde letterlijk je verstand; alle begrip van tijd en ruimte wordt verdraaid - "een werkelijk verstand veranderende ervaring". Het probleem met die theorie was dat vele anderen die rond dezelfde dingen werkten er niet door werden getroffen. Het onderwerp werd losgelaten toen er op gewezen werd dat de opdracht van de wetenschappers niet het ontdekken van "waarom die psychose plaatsvindt, maar waarom Buitenaardsen plaatsvinden"!

Er is geen twijfel bij niet één van de commissieleden dat geheimhouding het enige goede beleid is, een consensus die zij bereikten nadat zij waren gehergroepeerd. De gedachte dat er mogelijk duizenden van deze rondvliegende Buitenaardsen konden zijn die zich alleen lieten zien wanneer zij dat wilden, was zeer verontrustend voor iedereen die er bekend mee was. Als de wetenschappers zelf niet zelfverzekerd met dat soort kennis konden omgaan, en hun geestelijke gezondheid nog minder nadat ze enkele jaren aan dat Buitenaardse fenomeen waren blootgesteld, hoe zou dan het land of de gehele wereld reageren indien het plotseling bekend werd dat de hele mensheid onder een soort van reusachtige microscoop lag.

Indien die informatie naar buiten kwam, zouden de mensen dan gewoon doorgaan met hun dagelijkse bezigheden zoals werken, kopen, spelen, investeren – de dingen die het ineensstorten van de wereld economieën voorkomen? Hoe zou het nieuws de aandelenmarkten beïnvloeden? Elke verstoring hoe klein dan ook zou kunnen doorslaan naar alle aandelenmarkten in de wereld. Het resultaat zou anarchie kunnen zijn. De planeet zou open liggen voor een dictatuur. Een nieuwe Wereldorde zou de planeet in zijn greep kunnen krijgen, misschien één die in werking wordt gezet door Buitenaardsen!

De doos van Pandora.

Hoewel de commissie niet in staat was de Buitenaardsen te betrappen tijdens een ontvoering, maakten een aantal van hun onderzoekers belangrijke ontdekkingen met de apparaten die in het Buitenaardse toestel waren gevonden. Eén apparaat dat in het Buitenaardse toestel werd ontdekt had het model van een sigarendoos. Het functioneerde hetzelfde als het zwarte op krijt lijkende stuk dat doorgangen creëerde door iedere barrière, behalve dat deze doos toestond dat meer dan één persoon tegelijk door barrières konden lopen. Het had symbolen op de bovenkant en drie geringe indrukken op de omslag of deksel van de doos. Die doos was schijnbaar overzien of het was daar pas decennia na de crash door de Buitenaardsen geplaatst. Niemand was er zeker van.

De doos had geen deksel dat openzwaaide of enige andere bewegende delen. Het werkte op dezelfde manier als het maken van een opening bij het Buitenaardse toestel. De drie indrukken op de bovenkant werkten op dezelfde manier als dat van een combinatieslot. Zodra de code was geactiveerd verscheen er een opening en werd een variatie van geometrisch gemodelleerde voorwerpen zichtbaar. In de documenten was niet vermeld hoe de wetenschappers de code braken of hoe lang dat had geduurd. Als de doos openging overspoelde het automatisch iedereen in zijn omgeving in een soort omhulsel of wolk waarvan werd beschreven als een "vreemde wolk van een soort elektrische lading ". Men kon er gemakkelijk in en uit lopen zonder te worden gekwetst, maar

het gaf bij de commissieleden die het ervoeren een soort van angstaanjagend gevoel. Het omhulsel leek op cellofaan, behalve dat men er doorheen kon lopen zonder te merken dat het daar was. Het bereik ervan was enkele meters in omtrek, maar ogenschijnlijk zat daar geen vast ingesteld bereik aan. De vreemde wolk van elektrische lading verrichtte eenvoudig de taak die werd vereist. Indien er twee mensen waren, omvatte het hen beide. En wanneer het twaalf mensen waren, omvatte het de grotere groep.

De wolk van elektrische lading strekte zich niet uit naar een individu of volgde een wetenschapper indien hij of zij van de grotere groep afdwaalde. De wolk voelde wat er werd vereist en verrichtte dienovereenkomstig zijn werk. De wolk van elektrische lading stond de wetenschappers daarbinnen toe door dingen te lopen of op lucht te lopen. De wetenschappers zweefden niet. Zij liepen op een solide oppervlakte die voor het oog onzichtbaar was.

Barrières gehoorzaamden niet aan de wetten van de fysica als die vreemde mist die vanuit die doos straalde hen overspoelde. Dat verklaarde hoe de Buitenaardsen de mensen vanuit hun huizen, auto's en wolkenkrabbers kunnen ontvoeren. Alle ontvoerders vertelden aan de wetenschappers die hun interviewden, dat de deuren nooit werden geopend en de sloten niet werden opengebroken. Dus dat de Buitenaardsen eenvoudigweg hun slaapkamers binnenkwamen via de muren en de ontvoerde dan meedroegen of ze al lopend meenamen over een onzichtbare brug naar het ruimteschip. Tussen de voorwerpen in de sigarendoos vonden de wetenschappers nog een instrument dat mensen op dezelfde manier onderwierp zoals de "laser pen" die eerder was gevonden dat deed. Het verschil was dat dit onderdeel kleiner was en keek op een pijpje met een enigszins kromme punt aan de top. Het voorwerp paste op een vinger zoals een vingerhoed. Het vingerhoedachtig voorwerp projecteerde een 90 cm lange lichtstraal van groen licht. Die lichtstraal verlamde onmiddellijk een ieder als het licht het hoofd van de persoon raakte.

Het is mogelijk dat de straal van licht werd geleid via de gedachte van de Buitenaardse, dat gaf de Buitenaardse de mogelijkheid om de lichtstraal direct op een mens te richten op het moment dat de Buitenaardse de kamer of gebouw binnenging. Het zou zeer onpraktisch zijn als een Buitenaardse eerst een potentiële ontvoerde zou moeten achtervolgen om hem precies op 90 cm te kunnen treffen.

Van alle mensen die beweerden ontvoerd te zijn en hun verhalen aan commissieleden vertelden, was er niet één van hen die beweerde dat zij wegluchten op het moment dat zij de Buitenaardse zagen. In plaats daarvan, vertelde sommige verlamd te zijn voor zij zich zelfs bewust waren van de aanwezigheid van de Buitenaardse.

Toen de commissie de technici hadden om deze voorwerpen op mensen uit te testen, kwamen de wetenschappers er achter dat de persoon nog ongeveer twee of drie minuten verlamd bleef nadat de lichtstraal van hen was afgewend. Om hen verlamd te houden moest de lichtstraal op het hoofd van de persoon gericht blijven. De sigarendoos bevatte veel eigenaardig gemodelleerde voorwerpen. Van één van de voorwerpen, een rond metalen schijfje dat niet groter was dan een cent werd ontdekt dat het een persoon continu verlamd hield zolang dat voorwerp op de slaap van het hoofd van die persoon geplaatst bleef. Het schijfje hechtte zich zelf aan het slaapgebied van het hoofd op dezelfde manier als een magnetisch figuurtje aan de koelkastdeur. Die persoon bleef verlamd totdat het werd verwijderd. De sigarendoos bevatte vele dozijnen van deze schijfjes, maar een juiste telling kon niet worden gemaakt.

De inventaris opnemen was onmogelijk. Als de wetenschappers de ene dag tien onderdelen hadden, ware het er de volgende dag twintig. Nog een andere dag konden het er misschien weer vijftien zijn. De telling van de onderdelen was nooit het zelfde van de ene dag naar de volgende. Vorm en verschijning bleven nooit hetzelfde. Sommige onderdelen veranderden dagelijks. Anderen veranderden iedere week en sommige veranderden iedere twee of drie maanden. Het was onmogelijk voor de wetenschappers om te weten of te voorspellen wanneer een onderdeel een metamorfose zou ondergaan.

De enige voorspelbare zekerheid was het om de drie dagen terugkeren naar het Buitenaardse toestel van ieder afzonderlijk onderdeel dat afkomstig was vanuit het Buitenaardse toestel. Sinds de voorwerpen niet allemaal tegelijk werden weggehaald, maar stuk voor stuk gecontroleerd werden meegenomen op verschillende tijden van de dag, keerden de voorwerpen allemaal terug in de zelfde volgorde vanaf het moment dat zij werden meegenomen.

Niet zoals bij mensen die trots op zichzelf waren van het bijhouden van een soort van orde bij zichzelf, zoals de potten in de ene kast en de borden in een andere, hadden de Buitenaardsen dat niet. Op de ene dag waren de Buitenaardse voorwerpen in de ene locatie, maar de volgende dag bevonden de voorwerpen zich op een andere plek in het Buitenaardse toestel.

Ook al veranderden sommige onderdelen van vorm, de technicus die voor een bepaalde tijd met een speciaal onderdeel had gewerkt wist weer precies welk onderdeel dat was door het slechts aan te raken. De mensen die met deze onderdelen werkten werden er vertrouwelijk mee. Hoe langer de

samenwerking was, hoe gemakkelijker het was om het te herkennen en te weten wat het onderdeel deed.

De veranderingen in configuratie van de voorwerpen waren niet zo subtiel. Ronde onderdelen werden vierkant of een combinatie van vormen, en één kant kon geometrisch verschillen van de andere kant. Onderdelen die de vorm hadden van een blokje konden de volgende dag of volgende minuut de vorm hebben van een kogelvis.

De voorwerpen veranderden zelfs van vorm terwijl zij in gebruik waren, wat ijsingwekkend was voor de getuige. Sommige technici zijn flauwgevallen terwijl zij een onderdeel zagen muteren dat in het lichaam van een persoon zat waarop werd geëxperimenteerd. Geen van de wetenschappers kon wennen aan het zien van een Buitenaards object dat als het ware vlak onder de huid van een persoon leek te "zwemmen". Het bracht het cliché, "het gaf mij kippenvel" tot leven. Wat nog grilliger was dan het zien van een "zwempartij" van een Buitenaards object vlak onder de huid van een man was het object geometrisch van afmeting en vorm zien veranderen terwijl het onder de huid van een persoon zat die tijdens de procedure weer bij kennis kwam.

De voorwerpen die het lichaam binnengingen waren minder dan 5 centimeter lang en leken op kleine wortels. Zodra zij op een levend lichaam werden geplaatst, gingen de Buitenaardse voorwerpen via de buikstreek naar binnen. Het gedeelte dat zich in de huid groef verlengde zichzelf en vormde dan een punt dat fijner was dan een injectienaald. Binnen enkele seconden nadat het Buitenaardse voorwerp op het lichaam van de persoon was geplaatst, drong het ding via de huid naar binnen door met de punt een insnijding te maken zo groot als een speldenprik. Nadat de punt naar binnen drong, zoog het de rest van zijn massa als het ware door die kleine insnijding mee naar binnen.

Een opmerking van een verbaasde wetenschapper die er naar keek: "eerst was het een solide voorwerp, toen veranderde het zich in een wormachtig schepsel en begon het lichaam binnen te dringen. Zodra zijn tentakel zichzelf onder de huid verankerde, werd het schepsel zoals een ballon. Wat eerst zo solide leek, veranderde onmiddellijk in een vloeibare vorm dat bij elkaar werd gehouden door een dun vlies, zoals een waterballon. Het bracht dan zijn vloeibare inhoud over naar de binnenkant van het menselijke lichaam waar het opnieuw solide werd. En dan bewoog het Buitenaardse voorwerp zich vrijelijk door het lichaam van de persoon".

De insnijding was klein en er kwam geen bloed vrij. De insnijdingen genazen net zo snel als een speldenprik. Het "Schepsel" (zoals de wetenschappers het voortaan noemden) kwam uit het lichaam op dezelfde manier zoals het naar binnenging, maar niet noodzakelijk via de zelfde locatie.

De tijd dat het in het lichaam verbleef varieerde van persoon tot persoon. Wat het schepsel in het lichaam deed was onbekend, maar het geloof dat onder de commissie heerste was dat het als een soort van vervoer werd gebruikt, dat dingen in het lichaam inbracht en vermoedelijk dingen uit het lichaam verwijderde.

Het was een zegening dat in de meeste gevallen de persoon die deze procedure onderging buiten bewustzijn was en nauwelijks nog leefde, maar dat was niet altijd het geval. Er waren enkele gevallen dat de persoon tijdens zo een experimentele procedure weer bij bewustzijn kwam en ervoer dan een martelende pijn van het Buitenaardse voorwerp.

Gelukkig voor de wetenschapper associeerde de persoon zijn pijn met zijn verwondingen en nam aan dat de technici rond hem dokters en verpleegsters waren, omdat de wetenschappers dezelfde witte en groene kleding droegen die ook medisch specialisten gebruikten.

De Buitenaardsen geloven schijnbaar niet in anesthesiologie. Dit lijkt voorlopig zo omdat de wetenschappers nog niet het onderdeel hebben geïdentificeerd dat die verdovingsmiddelfunctie verricht. Van alle experimenten die werden verricht, ontdekten de wetenschappers dat wanneer zij een persoon verdoofden met de standaard procedure die iedere dag door dokters gebruikt werd de experimenten in gevaar kwamen. In ieder geval stopte het Buitenaardse instrument met wat het deed en werd latent. Het Buitenaardse instrument handelde alsof de persoon gestorven was.

Daardoor namen de wetenschappers aan dat de Buitenaardse voorwerpen moesten werken door middel van de elektrische impulsen van het lichaam. Wanneer de cellen verdoofd waren en de neuronen niet goed werkten en reageerden kon het Buitenaardse voorwerp zijn werk niet meer doen. Schijnbaar gebruiken de Buitenaardse voorwerpen de neuronen van het lichaam zoals een netwerk van telefoonlijnen waardoor zij door het hele lichaam kunnen navigeren. Sinds de wetenschappers dat wisten, deden zij wat de Buitenaardsen vermoedelijk ook doen - de persoon verlammen met het laserstraal apparaatje.

Terwijl de persoon onder die Buitenaardse verlamminginvloed was behield hij een bepaalde tijd zijn bewustzijn. Als hij bij bewustzijn was, ervoer hij de pijn evenals de ontzetting die kwam van "het niet weten" wat er met hem gebeurde. Maar hij had geen enkele invloed op de procedure aangezien hij volledig geïmmobiliseerd was. Zodra de persoon uit de verlamminginvloed werd gehaald, had hij evenals in alle andere gevallen geen enkele herinnering van wat er met hun was gebeurd of zelfs dat

er iets had plaatsgevonden.

Aangezien iedereen waarbij door de wetenschappers werd geëxperimenteerd in wezen op hun doodsbed lagen, hadden de experimentatoren het gevoel dat de slachtoffers weinig te verliezen hadden. In sommige gevallen hadden zij alles te winnen, sinds een aantal van de gewonden vanwege oorlogshandelingen of door een verkeersongeval enkel en alleen van hun wonden herstelden vanwege de Buitenaardse instrumenten.

Toen de commissie gevormd werd, was het beleid dat indien wie dan ook van de mensen die aan het Buitenaardse project werkten zelf dodelijk ziek werd of gewond raakte door een ongeval, zij moesten toestemmen om voor dezelfde experimenten gebruikt te worden. De gedachte van de commissie daarachter was dat niemand bij anderen zou mogen doen wat zij zelf niet zouden willen ondergaan. Na het voorstel opnieuw zorgvuldig te hebben bekeken kwamen er veel bezwaren naar voren. Het meest overheersende van die bezwaren was absolute angst!

"De wetenschappers zouden zichzelf niet in een positie willen brengen waardoor zij zichzelf "ooit" onder het mes van de experimentator zouden vinden - in pure kwelling en pijn, totaal verlamd waardoor hun geschreeuw om hulp door niemand zou kunnen worden gehoord".

Spontane zelfverbranding.

Na jaren van omgaan met de Buitenaardse instrumenten werden deze steeds vertrouwelijker met hun hanteerder, er ontstond een soort "band" tussen hen. Zo bizar als het klinkt deelden de instrumenten geheimen met hun vaste wetenschappers die zij niet zouden openbaren aan een nieuwe of onbekende wetenschapper. Alle Buitenaardse instrumenten verrichtten meer dan één functie, maar het ontdekken van nieuwe functies dan de al bekende werd door de ene wetenschapper gemakkelijker bereikt dan de ander.

In de mate van succes die bereikt werd door een technicus speelde persoonlijkheid een belangrijke rol. Indien zijn of haar gedrag vriendelijk was en zelden hun humeur verloren, waren zij geschikt om sneller succes te bereiken. Ironisch was dat zij die voor dit werk gekozen werden meestal van het persoonlijkheids "type A" waren. Zij waren geneigd agressiever te zijn dan de algemene bevolking en zeer doelgericht, en waren ontevreden als zij niet snel genoeg resultaten boekten. Zij werden gerekruteerd vanuit de hoogste rangen in hun beroep. Zij waren ook mensen met integriteit en waren geneigd ongevoelig te zijn voor verwijten. Daar bovenop moesten zij een betrouwbaarheidsverklaring voor het hoogste beveiligingsniveau hebben voordat zij ingehuurd werden. Van hun allemaal werd aangenomen dat ze een goed karakter en van goede wil waren, met één exclusief doel, "om hun land te dienen". Maar nog steeds was het zo dat zij die hen inhuurden louter stervelingen waren, met de sterfelijke neiging om te falen als zij probeerden om het menselijke hart te kennen. Maar zo iets eenvoudigs als een Buitenaards werktuig wist precies wat er omging in het hart en geest van een man of vrouw en stond zichzelf toe dienovereenkomstig te worden gebruikt.

Er werd geen uitspraak gedaan aangaande of de Buitenaardsen goedgunstige of kwade wezens waren. Er was bewijs dat de indruk gaf dat zij één daarvan konden zijn of allebei. De meeste onderdelen die gecatalogiseerd werden met een bijzondere functie en geïdentificeerd werden met het uitvoeren van een speciale functie bleken heilzaam voor mensen te zijn. Andere onderdelen opereerden op een manier dat leek op pure slechtheid. Het was mogelijk dat de technicus deze onderdelen verkeerd gebruikte of dat de onderdelen zelf kwaadwillend waren en worden gebruikt om wrede dingen te doen met mensen.

Eén zo'n onderdeel dat kwaad leek te doen was een 2,5 cm blokje. Het leek alsof het van helder glas was gemaakt en had in het midden daarvan een klein bolletje net zo groot als een parel. Het bolletje pulseerde met alle kleuren van de regenboog. "Het was prachtig om te zien," zei iedereen die het zag. Maar die schoonheid verborg zijn geniepig doel. Anders dan veel van de andere Buitenaardse objecten was er maar één functie van dit voorwerp geïdentificeerd. Als het op de borst van een persoon werd geplaatst verliet het bolletje het blokje, penetreerde zich door de borstholte en drong de longen binnen. Het kon worden toegediend via de borst of de rug van een persoon maar het zou zich in niets anders dan een long van een levende mens kunnen ontladen. Het liet geen gaatje of wondje of andere indruk na op de plaats waar het in het lichaam was binnengedrongen. Het werd nooit vastgesteld of het bolletje massa had of dat het een balletje van foton's was of een andere soort materie of antimaterie. Nadat het zijn taak had volbracht verscheen het opnieuw terug in het blokje. De hele episode duurde slechts zestig seconden, niet genoeg tijd om te kunnen bestuderen wat er precies in het lichaam plaatsvond. Zodra het bolletje de longen binnendrong kwam het hele lichaam in een staat van transmutatie. Het leek alsof het bolletje de zuurstof in de longen gebruikte om zijn functie te versnellen. Precies tweeënvijftig seconden na de injectie verdampte het hele lichaam in lucht. Tijdens één moment was alles dat achterbleef een paar externe lichaamsdelen,

vingers en tenen. Interessant detail was dat de wetenschappers die daar waren toen dit voor het eerst gebeurde op geen enkele manier werden gekwetst, terwijl ze toch zeer dicht bij het lichaam waren.

Het was een absoluut verschrikkelijk gezicht, en daarom werd het experiment maar twee keer uitgevoerd. Zij deden het alleen nog een tweede keer om te kunnen zien wat er na de injectie plaatsvond in het lichaam. Spontane verbranding was gedurende vele decennia een raadsel geweest en zal het nog steeds zijn voor de algemene bevolking. De commissie wist nu dat het niet spontaan gebeurde, maar dat het een speciaal doel had. En dat doel is nu nog steeds het raadsel. Het apparaat had geen trigger mechanisme. Het instrument functioneerde zoals alle andere onderdelen van het Buitenaardse schip. Het was zelfactiverend. Hoe wist het voorwerp om niet de long van één van de wetenschappers te penetreren? Het zou het vermoedelijk wel hebben gedaan als het op de borst van de wetenschappers werd geplaatst. De wetenschappers leerden van de fouten van hun collega's: "Kom nooit in rechtstreeks contact met enig Buitenaards voorwerp"! Kledij of enig ander materiaal evenals gewone handschoenen was voldoende bescherming tegen de Buitenaardse instrumenten. Om te kunnen functioneren moesten de Buitenaardse instrumenten in contact komen met blootgesteld levende huid.

Bepaalde Buitenaardse voorwerpen functioneerden alleen in het Buitenaardse toestel. Als zij activeerden, triggerden zij een overeenkomende reactie op het schip. Er verscheen een opening die verborgen kamers of kleine ruimtes openbaarde. Sommige kamers bevatten tafels en uitrustingen die op futuristische chirurgische tafels leken. Anderen waren donkere lege ruimtes of leegten waarin mysterieuze geluiden en trillingen resoneerden. Weinig wetenschappers gingen die kamers ooit binnen. Zij die dat wel deden waren nooit in staat om met woorden te zeggen wat zij daarbinnen hadden gevonden.

Deuropeningen hebben geen naden en er zijn geen aanwijzingen waar zij zich bevinden, behalve wanneer het gebeurde dat iemand die toevallig door het gebied liep waar zo'n verborgen kamer zich bevond in bezit van een Buitenaardse apparaat dat was gecodeerd om speciaal die bijzondere deur te openen.

Eén verborgen deur onthulde een kleine kamer met daarin één enkele stoel. De stoel was gevormd om een mens in te kunnen laten zitten. Er zijn geen kussens op de andere stoelen in het toestel. Sommige stoelen zoals die was gevonden in de kamer hadden armleuningen. De stoelen waren van het zelfde materiaal gemaakt als het schip, een zacht metaalachtig materiaal. De kamer leek op de één of andere manier te gloeien. Het was moeilijk uit te leggen, maar een technicus beschreef het als "een zwaar gevoel te hebben. De kleur was geelachtig en de lucht in de nis voelde dik, enigszins gelatineachtig.

Die kamer was de meest schrikbaarjagende plek die op het toestel werd ontdekt. Het vervulde iedereen die het zag met koude rillingen. Geen van de wetenschappers die de kamer bestudeerden durfde in de stoel te gaan zitten. De kamer was niet veel groter dan een nis in de muur, met slechts genoeg ruimte voor een stoel en beenruimte voor een man van een gemiddelde grootte.

De wetenschappers die werden opgedragen om de kamer te bestuderen deden een verzoek aan de commissie voor een menselijk proefkonijn. Zij hadden een levend lichaam nodig om een theorie te testen. Zij geloofden namelijk dat zodra er een persoon in de stoel werd geplaatst de deuropening zou sluiten, "En enkel God kon voorspellen wat er met die persoon zou gebeuren".

Het ongelukkige slachtoffer dat in die stoel werd geplaatst was een man van in de vijftig. Hij had geen levende familieleden of vrienden en was een kluizenaar die alleen leefde. De zoekcommissie die de taak had om lichamen voor de wetenschappers te verkrijgen, vond hem via een netwerk van regeringsziekenhuizen die waren opgezet om zo'n oproep te verzorgen. Deze man leed aan zware verwondingen door een auto-ongeval. Hij leefde nog steeds, maar nauwelijks. Alles dat mogelijk was om hem te redden was geprobeerd. Toen werd vastgesteld dat hij zou sterven werden zijn ernstigste wonden dichtgemaakt en het bloeden zoveel mogelijk gestopt. Hij werd twee uren na het verlaten van het ziekenhuis bij de commissie afgeleverd en werd binnen enkele minuten nadat hij aankwam in de kamer geplaatst. De man kon zelf niet op rechtop zitten. Er waren geen riemen om hem op z'n plaats te houden maar dat bleek ook niet nodig. Zodra hij op de stoel werd geplaatst hield de stoel hem daar in vast alsof hij een stuk metaal was dat in contact kwam met een magneet. Seconden nadat hij in de stoel was geplaatst maakte het Buitenaards voorwerp dat de opening van de kamer in de eerste plaats had geactiveerd een onbeschrijflijk geluid. Het geluid triggerde het sluiten van de opening naar de nis. Eenmaal gesloten, maakte het voorwerp andere geluiden en er begon één of ander proces in de kamer.

Nadat er vijf minuten voorbij waren gegaan, maakte het Buitenaards voorwerp nog meer geluiden en de deur ging weer open. De man stond op en liep de nis uit. Hij had geen verwondingen meer en hij leek in perfecte gezondheid te verkeren. Gedurende een kort moment dachten allen die aanwezig waren dat zij de medische behandeling hadden ontdekt voor alle soorten zware verwondingen. De

euforie duurde kort, nochtans, toen zij naar de man keken of wat zij hadden gehoopt dat een man zou zijn zagen zij dat hij een andere kamer binnenging, een kamer die zichzelf enkel openbaarde toen het levende lichaam het benaderde.

De wetenschappers beseften spoedig dat zij getuige waren van een nachtmerrie en geen wonder. Toen zij naar de man keken die hun passeerden zonder iemand op te merken konden zij door de blik die hij in zijn ogen had vertellen dat er iets verschrikkelijk had plaatsgevonden. Zijn ogen dwaalden nooit af maar staarden recht vooruit alsof hij een levend lijk was. De kamer die hij binnenging was veel groter dan de nis die hem had getransformeerd. Het was cirkelvormig en had iets overeenkomstigs een bankstoel dat met de ronde wanden meeboog.

Nadat de man de kamer binnenging nam hij plaats op de bank en ging door met staren met een lege uitdrukking naar het midden van de kamer. De wetenschappers probeerden met de man te praten maar hij gaf geen antwoord, hoewel zijn ogen met een normale regelmaat knipperden en zijn ademhaling ook normaal was. Hij gedroeg zich als op "automatische piloot". Om het even wie het lichaam bestuurde voor hij in de nis werd gezet had het verlaten of was eruit getrapt. In beide gevallen was er niemand thuis. Het lichaam kreeg een volledig lichamelijk onderzoek en er werd geconstateerd dat het in perfecte gezondheid was. Het was pas nadat zij röntgenfoto's hadden gemaakt dat zij iets abnormaals vonden en dat iets zijn interne organen omhulden, hoofdzakelijk de maag, het darmstelsel en zijn nieren.

Sinds het lichaam niet at of dronk en geen normale lichaamsfuncties verrichtte en toch in prima lichamelijke gezondheid bleef, veronderstelde de wetenschappers dat de vreemde voorwerpen in het lichaam een soort Buitenaards overlevingssysteem was. Het hield het lichaam in leven, maar wat voor reden of doel kon er zijn voor een lichaam met de "lichten" uit? Het lichaam bleef wekenlang in die kamer, toen maanden en toen jaren. Het lichaam verouderde of verslechterde niet en bleef al die tijd in een latente staat (rechttop zittend).

Niet alleen verouderde dat lichaam niet, er was iets in dat Buitenaardse toestel dat alle mensen die daarin werkten jong hield. Het was alsof hun biologische klokken stopten als zij het toestel binnengingen. Einstein's theorie die verklaart dat de tijd steeds langzamer verloopt naarmate de snelheid van licht benaderd wordt was goed bekend bij iedereen die daar werkte, maar het Toestel was stationair, het bewoog niet.

Dezelfde week waarin de wetenschappers de "levende lijk" machine" ontdekten, gingen zij brainstormen over welk doel het lichaam kon hebben. Ideeën die varieerden van om het te gebruiken om het lab schoon te houden tot om het te laten werken rondom nucleaire afvalplaatsen werden niet serieus genomen.

De wetenschappers overwogen een autopsie op het lichaam uit te voeren om de vreemde organen die het in leven hielden te verwijderen, maar orders van hogerhand lieten hen weten om niet met de man te knoeien. Zij werden opgedragen een wake bij hem te houden om te zien of het lichaam door het toestel was behandeld voor een bepaald doel dat niemand nu nog kon begrijpen.

Wat de wetenschappers begrepen was dat alles van het Buitenaardse toestel zelfbesturend was. Het scheen dat zij daar enkel waren om het te observeren en dat het hun werd toegestaan om er op een beperkte basis aan deel te nemen. Nadat er een jaar voorbij was gegaan en het lichaam hetzelfde bleef, kregen de wetenschappers toestemming om enkele experimenten met het lichaam te verrichten.

Hoofdstuk 4

Het geheimhouden van de Buitenaardsen.

Bezorgd om de toename van de mediagekte en de hardnekkigheid van het publiek om meer over de "Buitenaardse doofpotaffaire" te weten te komen dwong het departement eind jaren 70 de geheimhouding zo stevig aan te pakken dat het praktisch onmogelijk was dat er nog informatie uit kon lekken. Van ieder document en rapport dat niet essentieel was voor de commissie werd bevolen het te vernietigen. Er werd een nieuwe procedure in werking gezet voor de documenten die werden bewaard. De chronologische volgorde van alles dat gebeurde, iedere gebeurtenis die plaatsvond, werd gecodeerd en de tijdsperiode werd versleuteld. De commissie werd niet toegestaan opnamen en documenten voor meer dan één week te bewaren. Het maakte niets uit waar zij aan werkten en of dat zij het belangrijk genoeg vonden om een speciaal project naar de volgende week te verschuiven. Aan het einde van elke week werd iedere aantekening, map en alle documentatie die in het bezit was van de commissie weggehaald. De commissie kon een verzoek indienen voor alle soort van informatie die het nodig had en van alle uitgevoerde experimenten en kreeg daar zonder enig probleem toegang voor maar zij konden niet hun eigen bestanden bijhouden. De beveiliging werd nog intenser ten gevolge van de veranderende tijden, en speciaal vanwege de nieuwe wetgeving die

in werking trad in het decennium van de jaren 70. De zogenoemde wet van Vrijheid van Informatie die werd aangenomen in 1966 en die werd verbeterd in 1974 om gemakkelijker toegang te krijgen tot meer informatie, dit werd hoofdzakelijk gedaan wegens het Nixon Watergate schandaal. Degene die binnen het comité of onder hun jurisdictie werkten was het niet toegestaan om ook maar iets mee te nemen naar hun werk.

Noch werd hun toegestaan om "met ook maar iets" weg te gaan, zelfs niet een potlood. Alles wat zij nodig hadden werd aan hen verstrekt. Het personeel dat niet "afhankelijk" was van de commissie waren de enige die het wel was toegestaan om bureauspullen of andere accessoires te verwijderen of mee te nemen naar de commissie en het personeel. Het was de commissie niet toegestaan om ook maar iets te verscheuren of te vernietigen. Hun afval werd meegenomen en vernietigt door diezelfde mensen. Iedereen die geassocieerd was met de commissie moest eerst via een controleruimte gaan alvorens zij naar hun toegewezen werkgebied mochten.

Zij moesten hun kleding en alle persoonlijke bezittingen zoals portefeuilles en handtassen in een soort kluisje in de kleedkamer achterlaten. Zij droegen een speciale overall die gemaakt was van versterkt papier die hun weer werd afgenomen op ieder moment dat zij het gebouw gingen verlaten en waarna het werd verbrand. Iedereen die het gebouw ging verlaten moest een lichaamscontrole ondergaan. Hun lichamen werden gecontroleerd om er zeker van te zijn dat niemand er aantekeningen of schetsen op had gemaakt. Indien iemand geneigd was om informatie uit de faciliteit mee te nemen moesten zij een fotografisch geheugen hebben. Maar door de bizarre afkomst van wat zij bestudeerden was het was zeer onwaarschijnlijk dat zelfs dat zou werken. Zoals een wetenschapper zijn collega vertelde: "Het zou gemakkelijker zijn om een tornado te kunnen verlaten met een handvol zand dan te kunnen bevatten wat er in onze laboratoria's was en daar nog steeds iets zinnigs over kunnen vertellen nadat we het gebouw verlaten hadden". Het was al moeilijk genoeg om met collega's over de Buitenaardse onderdelen informatie uit te wisselen laat staan met iemand die totaal geen idee had waar zij mee te maken hadden.

Voor die redenen hadden vele van hun bedenkingen voor de noodzakelijkheid van de zeer strenge veiligheidsmaatregelen die zij steeds weer moesten ondergaan. Hoe was het mogelijk om het gebouw te verlaten en te gaan wauwelen over de dingen die zij hadden ontdekt terwijl zij zelf niet eens konden geloven wat zij in hun bezit hadden. Wanneer zij na het werk naar huis gingen was het net alsof zij uit een droomtoestand kwamen. Het was de wetenschappers verboden om hun werk met hun echtgenoten te bespreken en zij deden dat dan ook niet. Niet uit angst dat dat zou uitkomen (zij hadden daar geen enkele twijfel over), maar uit angst dat hun dierbaren zouden denken dat zij krankzinnig waren geworden.

Een onderdeel van het contract waar zij akkoord mee waren gegaan toen zij tekenden voor de baan was dat zij onder voortdurende bewaking zouden staan, zowel op het werk als thuis. Die bewakingstechniek was niet onbekend bij regeringspersoneel en speciaal bij diegene die waren aangenomen om te werken onder hoge geheimhoudingsverklaringen.

Eén systeem gebruikte microgolven als middelen van bewaking. Het systeem werkte door middel van botsende microgolven tegen een vensterruit. De microgolven bespeurden minieme trillingen op het glasoppervlak. Praten en geluid zijn er de oorzaak van dat het glas gaat vibreren. De meeste trillingen zijn zo klein dat zij niet met het blote oog gedetecteerd kunnen worden. Het maakt niet uit hoeveel gesprekken er tegelijkertijd gevoerd worden of dat er één of ander achtergrondgeluid is.

Een computer voegde de trillingen samen en splitste daarna één of alle gesprekken die plaatsvonden. Ook gesprekken die plaatsvinden in een druk restaurant kunnen worden gecontroleerd met dit systeem. De stemafdrukken van al diegene die in het project werken zijn opgeslagen in een computergeheugenbank. Met die informatie kan het bewakingsteam als het ware inzoomen op één bepaalde medewerker en luisteren naar zijn of haar gesprek. Zij hebben ook als burger geklede agenten die de wetenschappers in de gaten houden.

Tijdens de wekelijkse oppepper bijeenkomsten die door de commissie aan alle departementhoofden worden gegeven, is beveiliging het hoofdonderwerp. Op één van die bijeenkomsten vertelde een veiligheidsofficier van de CIA hen dat voordat de atoombommen op Japan vielen er minder dan een dozijn individuen in de hele wereld waren die de principes begreep die waren vereist om dat soort apparaten te kunnen bouwen. Tot deze dag zijn er nog steeds weinig mensen die precies begrijpen hoe nucleaire deeltjes kunnen worden gemanipuleerd tot het maken van een zo'n machtige bom. Maar die kennis lekte uit en in een zeer korte tijdsspanne hadden vele landen rond de wereld de nucleaire capaciteit. Diezelfde CIA agent vertelde de commissie, "Het is dwaas om te denken dat Amerika het enige land is dat een Buitenaards ruimteschip in zijn bezit heeft". Met die veronderstelling in gedachte is het niet onwaarschijnlijk te geloven dat die landen die Buitenaardse "kennis," hebben, ongeacht de omvang van die kennis, hun hulpbronnen zeker niet zouden beperken om daar meer over te weten te komen.

De angst dat deze informatie in handen zou vallen van het algemene publiek was secundair. Wat de

commissie het meest vreesde was dat een concurrerend land dat materiaal zou verwerven. Het gewone publiek werd voorzien van valse informatie sinds de tijd dat de commissie het Buitenaardse schip in zijn bezit kreeg. Dit werd gedaan om het publiek te verwarren en tegelijkertijd om het voor buitenlandse agenten moeilijker te maken om betrouwbaar materiaal te verkrijgen. Veel van die misleidende informatie over UFO'S werd uitgelekt via een bureau dat nauw met de commissie samenwerkte.

Er was een beetje wat leek op dubbelzinnigheid in dit gebied. Op bepaalde tijden leek het erop dat zij die de richting van de commissieleden bepaalden hun specifieke instructies had gegeven om alles over het UFO fenomenen te onthouden van het publiek. Maar zij spraken zichzelf dan weer tegen als zij orders gaven om wel bepaalde informatie vrij te geven via een geheim netwerk met als doel om valse informatie vrij te geven. Een gedeelte van de informatie was waar, maar wegens de bizarre aard ervan werd het meteen als onzin afgedaan en daarom afgewezen door de critici van het fenomeen. De campagne om alle burger Ufo onderzoeksgroepen zoveel mogelijk in diskrediet te brengen werd vanuit een klein budget gefinancierd. De ongelofelijkheid van "Wezens" vanuit de ruimte alleen al was er de oorzaak van dat de campagne zichzelf moeiteloos uitbreidde en vereiste nauwelijks enige inspanning van de commissie.

De macht van het ontastbare.

Hoewel er duizenden en misschien miljoenen mensen zijn die zonder te twifelen geloven van het bestaan van buitenaardse wezens, zijn er miljarden die dat niet geloven. Evenzo gelooft de overgrote meerderheid van de mensheid niet in alles, en speciaal als het niet kan worden gezien, geproefd of aangeraakt. Voor de overgrote meerderheid van de mensen zijn het tastbare dingen waar het leven uit bestaat. "Malloten die over Wonderen praten en de idioten die Kleine Groene Mannetjes met grote ogen zien, zouden moeten worden opgesloten". Met wijd verspreide publieke meningen zoals deze, hoeft de commissie niet veel veiligheidsmaatregelen te nemen.

Veiligheidsmaatregelen worden hoofdzakelijk gebruikt om te behoeden dat informatie in de handen valt van agenten van andere regeringen, regeringen die niet alleen in vreemde en het onverklaarbare geloven, maar die grote sommen geld uitgeven om zoveel mogelijk van dat "hokuspokus" materiaal in handen te krijgen!

Naties en mensen die alleen geloven in de "tastbare" dingen van de wereld hebben geen enkele kans tegen de ongeziene macht van het geloof. In het Oude Testament gaf God zijn mensen iets dat hun vijanden niet kon zien, horen en aanraken, maar wat het dan ook was, het was "echt" genoeg om veel van hun ver superieure vijanden te veroveren. Zo machtig was dat onzichtbare wapen dat duizenden jaren later de historici er nog steeds door worden gemystificeerd.

Politiek.

Tijdens de jaren zeventig werd de commissie vastberadener in hun zoektocht naar antwoorden. Niet noodzakelijkerwijs vanwege de eisen van hun superieuren, maar van een algemeen gevoel dat zij onder elkaar hadden dat zij op de rand van een belangrijke nieuwe enorme ontdekking stonden. Er was geen hard bewijs voor dat gevoel. Maar het was enkel een gevoel zij allen deelden. Maar nog steeds loerde er gevaar. Vocale UFO groepen overtuigden een aantal mensen in de belangrijke media ervan om druk te zetten op bepaalde congresleden om de UFO geheimhoudt samenzwering wat onder de aandacht van het publiek te brengen.

Hoewel sommige politici met hun vuisten op tafel sloegen en zwoeren om die samenzwering tot op de bodem te onderzoeken, deden zij dat alleen maar voor de show en om hun kiesdistrict te sussen. De meeste politici weten dat er een limiet is aan hun onderzoekingen en verwachtte niet echt feitelijke antwoorden op bepaalde onderwerpen te krijgen - UFO'S is één van die van limietonderwerpen. Maar zij kregen het voor elkaar om de Amerikaanse Luchtmacht een aantal bestanden vrij te laten geven, hoewel dat onbeduidende nep bestanden waren die speciaal voor dat doel werden gecreëerd.

De politici weten of zouden moeten weten, dat zij enkel en alleen "troep" krijgen. Maar dat interesseert ze niet omdat het er op zijn minst op lijkt dat zij proberen de waarheid boven tafel te krijgen. Alle democratieën hebben hun grenzen en de Verenigde Staten met de beste democratieversie van de wereld zal nooit het punt bereiken dat de gewone mensen toegang hebben tot alles wat er in de regering gaande is. Hoe dan ook, volledige democratie kan toch nooit werken. Het zou enkel de vijanden van de democratie uitnodigen om het af te breken, één vrijheid per keer. Niettemin is er altijd een vurig groentje van het Huis van Afgevaardigden of de Senaat die langs wil komen en proberen de deur in te trappen. Maar binnen een week of twee, net zoals iedereen voor hen, duiken zij op met de "spreekwoordelijke staart tussen hun benen" en zoeken niet langer het

gevecht op maar namen graag genoeg met de kruimels die hun werden toegeworpen. "Er zijn dingen in de echte wereld die de algemene bevolking niet hoeft te weten. UFO'S is één van hen". Dat is een citaat van een memorandum dat anoniem naar een senator werd gestuurd die probeerde en er niet slaagde om informatie over de UFO doofpotaffaire te verkrijgen. De commissie voelde zich bezorgd omdat zij geheimen en kennis bezaten waar zij en de mensheid nog niet klaar voor waren om te kunnen accepteren. Velen die betrokken waren bij het programma zouden indien zij het opnieuw over moesten doen niet meer willen doen. Maar het was helaas onmogelijk om het programma te verlaten. De wetenschappers wisten te veel. Ironisch was dat indien zij toegestaan werden om het programma zonder gevolgen te verlaten de meeste het niet zouden doen. Weggaan zou de kennis die zij van de Buitenaardsen hadden niet uit hun gedachte verwijderen. Het was niet mogelijk om nog een normaal leven te lijden met de dingen die zij wisten. Hun enige schakel naar een geestelijke gezondheid was om te midden van andere mensen te blijven die ook vastgepind zaten in dat zelfde dilemma.

Zodra er een connectie zou kunnen worden vastgesteld tussen de Buitenaardsen en de ontvoeringen van mensen was de commissie er zeker van dat dat hun "Rosetta Steen" zou zijn (een steen met een stuk tekst dat in drie verschillende talen was geschreven) en wat de geheimen zou prijsgeven van de menselijke evolutie. Hoewel de wetenschappers een aantal keren dachten dat zij dicht in de buurt zaten van die connectie waren de Buitenaardsen steeds weer in staat om hen te ontwijken. De commissie had het achtervolgen van UFO'S opgegeven en hoopten dat zij, de Buitenaardsen, hun hoe dan ook zouden begeleiden naar hun volgende ontdekking stadium. De wetenschappers wisten dat de Buitenaardsen hen in de gaten hielden (het was opnieuw slechts een gevoel). Er waren verdenkingen in de commissierangen dat iemand in "hun" midden met de Buitenaardsen samenwerkte of dat er zich misschien een Buitenaardse in menselijke vorm onder hun was.

Sinds die kamer het beschadigde menselijke lichaam had hersteld, was het idee dat de Buitenaardsen een menselijke vorm konden aannemen niet langer een Fantasie. Het was mogelijk dat de Buitenaardsen de commissie naar die conclusie stuurden. De commissie kon de gedachte maar niet loslaten dat het lichaam dat zij in het Buitenaardse toestel hadden door de Buitenaardsen als een voertuig zou kunnen worden gebruikt. Misschien was het een manier van de Buitenaardsen om ongemerkt onze wereld binnen te dringen! Het lichaam was zoals een machine die inactief was. De motor liep, maar er was niemand om hem te bedienen. Het zat daar te wachten op iets, of iemand, om zijn circuits te activeren en het in een versnelling te zetten.

Het is bekend dat mensen onder hypnotische invloed dingen doen die zij zich niet kunnen herinneren als zij eenmaal uit die hypnotische staat zijn gekomen, dat bewijst dat het mogelijk is om het lichaam dingen te laten "uitvoeren" ondanks dat het geen bewustzijn heeft. Dat opent de deur naar het gebruik van ESP (buitenzintuiglijke waarneming) als een mogelijke manier om iemand onder controle te krijgen. Konden de Buitenaardsen het lichaam op die manier besturen? Was het nodig voor de Buitenaardsen om in het lichaam te gaan? Of konden de Buitenaardsen het via afstandbesturing doen? Of konden de wetenschappers het lichaam misschien met behulp van paranormale begaafde mensen besturen? Dit waren vragen die de commissie maar bezighielden. Hun eerste benadering om die theorie te studeren was om te zien of het lichaam zou reageren op gedachtegolven van een paranormaal mens. Na enkele pogingen was één van de paranormaal begaafde mensen die met het lichaam werkten in staat om een aantal van zijn vingers te laten bewegen. Helaas was dat het enige wat de wetenschappers wisten te bereiken. De commissie gaf daarom het project na zes maanden op.

Het experiment heeft een aantal negatieve gevolgen voor het wetenschapsteam geproduceerd. Enkele weken nadat zij die experimenten hadden gestopt, berichtten twee wetenschappers die nabij het lichaam werkten dat het tot leven kwam. Volgens de getuigenverklaring van één van de wetenschappers, "Het stond op en danste en in een oogwenk draaide het rond en keek mij recht in het gezicht. Toen begon het hard te gillen en schreeuwde een stroom van godslasteringen naar mij". Er was nog een ander incident geweest gedurende een ander experiment waar het lichaam één van de technici die het voor een korte tijd uit het Buitenaardse toestel had gehaald had aangevallen. Diegene die persoonlijk door de bokkensprongen van het "lichaam" waren getroffen weigerden om het Buitenaardse toestel nog binnen te gaan. Eén sceptisch lid van de commissie schreef dat wat zozegd had plaatsgevonden toe aan oververmoeidheid van diegene die die claims maakten. Hij vertelde de leden dat de incidenten verklaard konden worden door het feit zouden dat het Buitenaardse toestel sommige mensen anders beïnvloeden dan het anderen beïnvloed. Dat verklaarde echter niet het incident dat vermoedelijk had plaatsgevonden buiten het Buitenaardse toestel, maar het commissielid dat die kwestie herzag geloofde echter ook niet dat dat incident had plaatsgevonden.

Andere commissieleden waren niet overtuigd. Zij vroegen zich af waarom het lichaam dat nu meer dan twee jaar niet had bewogen nou in ene "geintjes" maakten met die twee wetenschappers. Eén

van de commissieleden zei dat de claims een verkeerde indruk gaven en verbond ze met de experimenten die door de paranormaal begaafden werden verricht. Hij geloofde dat de experimenten hoe dan ook een gelegenheid voor een "klopgeest" opende om het verlaten brein van het lichaam binnen te gaan.

Hij vroeg, "als paranormaal begaafden in staat waren tot wat gelimiteerd succes zoals als het binnendringen en activeren van het brein dat was vertoond bij de bewegende vingers, wie kan dan zeggen dat het niet mogelijk is dat een geest of een ziel het lichaam kan binnendringen?"

De commissie werd verdeeld tussen hen die in het mogelijke bestaan van geesten geloven en hen die dachten dat dat belachelijk was. (Het is trouwens bizar dat iemand van de commissie sceptisch kon zijn over het bestaan van "vreemde fenomenen" na getuige te zijn geweest van alles wat zij hadden gezien. Niettemin waren er toch leden van de commissie die daar niet van overtuigd waren). De wetenschappers gingen allen akkoord dat er meer testen moesten worden gedaan voordat zij enig oordeel konden vellen. Na het lichaam een paar weken geobserveerd te hebben in en buiten het schip, kwam de commissie tot de conclusie dat het lichaam inderdaad onder spookachtige invloeden kwam, maar alleen als het uit de incubatorkamer was.

Het was mogelijk dat het paranormale onderzoek weinig te maken had met het starten van die spookachtige "geintjes", als eerder was gedacht. De onderzoekers konden het lichaam naar iedere locatie verplaatsen door het eenvoudigweg bij de hand te nemen en te begeleiden naar de plaats die zij wilden. Elke keer als het lichaam voor meer dan tien minuten onbeheerd bleef, liep het eenvoudigweg geheel op zichzelf terug naar de incubatorkamer. Als de onderzoeker nog niet klaar was met de experimenten, was het enige wat hij moest doen het lichaam bij de hand nemen en terug naar de plaats begeleiden waar het experiment plaatsvond. Het lichaam was volledig gehoorzaam.

De commissie geloofde dat de angstaanjagende gele gloed in de incubatorkamer iets te doen had met het afschermen van het lichaam tegen ongewenste geesten. Na het incident met de geesten beslisten de wetenschappers om het lichaam te verlaten en het voor enkele maanden in de incubatorkamer te laten. Zij dachten, dat als klopgeesten inderdaad door de psychische experimenten werden aangetrokken "op dezelfde manier zoals haaien worden aangetrokken door bloed dat in de oceaan terecht is gekomen," dat probleem zou worden opgelost door het lichaam uit het gebied te halen waar de experimenten plaatsvonden.

En dat werkte. Er waren geen vreemde gedragingen meer van het lichaam. Maar nog steeds voelde niemand zich op zijn gemak als zij er in de buurt van moesten werken. Allen die in contact kwamen met het lichaam waren zich bewust dat het een voertuig was dat de toegang naar deze wereld vergemakkelijkte (van wie weet waar?) "Kwaadaardige dingen?". Tot dan was het lichaam nooit met een naam genoemd. Er werd altijd naar verwezen als het "lichaam". Maar na al die rapporten werd het "Frankenstein" genoemd.

Hoofdstuk 5

Biologisch afbreekbare Buitenaardse objecten.

"Het was mogelijk dat niets het schip ooit verliet," die hypothese bood een lid van de commissie op een dag aan de commissieleden die maar piekerden over hoe dat Buitenaardse toestel het spoor kon blijven volgen van ieder deel van zijn lading. Tijdens het testen begroeven de wetenschappers Buitenaardse onderdelen honderden meters onder de grond. De commissie schoot de Buitenaardse voorwerpen de ruimte in voor een enkele reis naar Jupiter. De voorwerpen werden weggestopt in een omhulsel van beton, lood en staal. De wetenschappers lieten de Buitenaardse voorwerpen zinken in de diepste delen van de oceaan. Maar nog steeds verscheen elk en ieder Buitenaardse onderdeel drie dagen later opnieuw terug aan boord van het Buitenaardse toestel.

De voorwerpen die verstopt waren, verdwenen uit hun verblijfplaats zonder een spoor of aanwijzing dat zij daar ooit waren. Het was alsof er absoluut niets in was verborgen. De Buitenaardse voorwerpen hadden het materiaal dat hen bedekte niet verplaatst. En er werden geen holten gevonden. Hoe was dat mogelijk? En van welk goddelijk materiaal werden deze Buitenaardse voorwerpen gemaakt, omdat zij niet konden worden bekrast, ingedeukt of verbrand? Zelfs pogingen om de onderdelen onder een druk van duizenden bars te pletten mislukten. De hydraulische persen raakten niet beschadigd en het Buitenaardse materiaal sprong simpelweg terug alsof het een "karikatuur figuurtje" was!

Er werden van sommige van de Buitenaardse voorwerpen keramische beeldjes of modellen gemaakt. Voor die voorwerpen die voortdurend van vorm en afmeting veranderden werd geprobeerd om een soort ontwikkeling geschiedenis van vast te leggen. De opdracht om een genealogie van die onderdelen te maken die constant veranderden was zeer moeilijk en in sommige gevallen zelfs onmogelijk. Het leek erop alsof het niet werd "toegestaan" om sommige onderdelen te fotograferen

en om hun gelijkenis te bewaren op wat voor manier dan ook. Er was geen enkele mogelijkheid om hun patent te schenden! Sommige Buitenaardse voorwerpen herhaalde hun vorm nooit voor de tweede keer. Anderen hadden een cyclus van tientallen verschillende vormen en herhaalde dat gehele patroon.

Als de onderdelen nooit het schip verlieten, waar gingen ze dan heen? Als een Buitenaards voorwerp uit het schip werd gehaald, was het een logische conclusie dat het niet langer op het schip was. Maar de commissie wist dat er niets van het schip of zijn inhoud was dat logisch was. Daarom, om logica toe te passen om een oplossing voor alle vragen te vinden was hun grootste fout.

Het bedieningspaneel van het Buitenaardse toestel.

Op één van de bedieningspanelen van het toestel dat geplaatst was zoals men aannam in het midden van het controlecentrum zaten afbeeldingen die alles uitbeelden wat aan het Buitenaardse toestel toebehoorde. De afmeting van elke afbeelding is 12,7 mm in het vierkant. Het gebied dat alle afbeeldingen omvatte was ongeveer 90 cm bij 90 cm. Er zijn 5.184 afbeeldingen. Als een Buitenaards voorwerp transformeerde, transformeerde de afbeelding van dat Buitenaardse voorwerp op exact hetzelfde tijdstip.

Als een Buitenaards voorwerp uit het schip werd gehaald, straalde de afbeelding die het vertegenwoordigde een zachte, groenachtige gloed uit. Hoewel het moeilijk te zeggen was, voelden sommige in de commissie dat de afbeeldingen in feite exacte werkende kopieën van ieder voorwerp voorstelde. Er was geen enkele manier om daar achter te komen omdat de afbeeldingen ontoegankelijk waren. Anders dan onze eigen bedieningspanelen, die toegankelijk zijn via een opening aan de achterkant, voorkant of zijkant, is er geen toegangsmogelijkheid naar de instrumenten van het Buitenaardse bedieningspaneel.

Het Buitenaardse Ruimteschip is als een “levend metaalachtig dier”

Het hele ruimteschip lijkt op een soort van levend metaalachtig dier. Het heeft geen zichtbare klinknagels of schroeven om dingen bij elkaar te houden en er zijn ook geen naden. Het schip en zijn inhoud schenen meer organisch dan synthetisch te zijn. Er zijn geen scharnieren, klinken, knoppen, rollers of wielen - enkel een gladde, effen, uit één deel bestaande huid dat het hele toestel omvatte.

Het schip onttrok oneindig veel meer informatie over de onderzoekers dan de onderzoekers ooit konden hopen te verzamelen van het toestel. Dat was een uitgemaakte zaak voor de commissie. Er was geen mechanisme in het toestel dat leek aan te geven dat het toestel informatie verzamelde. Maar het toestel paste zich aan, aan sommige van de onhandige manieren die de onderzoekers gebruikten om er materiaal van te verzamelen. Het toestel gaf de wetenschapper aanwijzingen als voorwerpen bepaalde apparaten en openingen in het toestel activeerden. Het schip deed dit door het Buitenaardse voorwerp waar de wetenschapper naar keek een gloed te laten uitstralen en in enkele gevallen was er een geluid om aan te geven dat de wetenschapper moest doorgaan met zijn werk aan wat voor project dan ook. Het proces was vergelijkbaar met de manier waarop mensen hun problemen oplossen: als wij een probleem maar lang genoeg bestudeerden gebeurde het in veel gevallen dat de oplossing zichzelf presenteerde in een droom of door inspiratie.

De theorie is dat de onderbewuste geest s'nachts beter werkt [net zoals een computer] als alle andere afleidingen minimaal zijn. Mogelijk pakte het Buitenaardse toestel de frustraties van de wetenschappers met een vergelijkbare manier op en leverde dan een aantal oplossingen. Maar nog steeds was de weg naar het begrijpen van de Buitenaardsen en hun toestel lang en vol met hindernissen. En de wetenschappers liepen tegen elk van die hindernissen op.

Waarom hebben de Buitenaardsen zoveel moeilijke informatie tegelijk bij de aardbewoners gedumpt? Hebben de Buitenaardsen de capaciteiten van mensen overschat om een zo ver gevorderde maatschappij als die van hun te kunnen begrijpen? Dat is zeer onwaarschijnlijk vanwege de Buitenaardse superioriteit, die aangeeft dat zij niet in staat zijn tot het maken van een dergelijke fout.

Buitenaardse technologie – Waar komt het vandaan?

Hoeveel nieuwe technologie er van dat bijzondere Buitenaardse toestel werd vergaard en is ingebracht voor praktisch aards gebruik is niet bekend. In wat voor tijdsbestek die Buitenaardse technologie werd verspreid is ook onbekend.

Zoals ieder ander product dat in fabrieken werd vervaardigd, is het uitgewerkte voorwerp het resultaat van vele verschillende processen. De grondstoffen komen van de ene bron terwijl de

kennis van hoe het verwerkt moet worden van een andere bron komt. Het is niet noodzakelijk te weten waar de ene technologie eindigt en een andere begint of waar het vandaan kwam. Het enige dat van belang is, is het eindproduct. De technologie of stukjes informatie die van de commissie komen worden verzameld en vermengd met andere stukjes informatie van andere bronnen en technologieën. Deze commissie is slechts één van vele anderen die in het geheim werken aan "wie weet wat"? Maar eerlijk gezegd, wat maakt dat uit zolang de nieuwe technologie maar blijft komen. De kennis afkomstig van het Buitenaardse schip wordt gecombineerd met andere bronnen die niet zo geheim zijn, zoals universiteiten en privé ondernemingen die onderzoek doen. Al deze stukjes informatie vloeien en combineren samen totdat iemand schreeuwt: "Eureka" wat aangeeft dat er weer een nieuwe stap naar een meer geavanceerde wereld is gezet.

De magie van de afbeeldingen.

Eén van de leden voelde dat hij het raadsel had opgelost over hoe de Buitenaardse voorwerpen verdwenen en weer terugkeerden naar het schip. Hij had het gevoel dat de afbeeldingen op het bedieningspaneel niet alleen symbolen waren, maar in feite echte onderdelen. De onderdelen die uit het toestel werden gehaald en bestudeerd door de wetenschappers zijn gewoon wegwerp reproducties van de afbeeldingen. De levensduur van de reproducties is precies 72 uur. De wetenschapper geloofde dat de Buitenaardse voorwerpen oplossen in de atmosfeer zonder enig bewijs achterlatend dat zij ooit bestonden. Deze theorie paste goed bij de rapporten die gemaakt waren door mensen die hadden geclaimd dat zij waren ontvoerd. Alle ontvoerden rapporteerden dat Buitenaardse metalen voorwerpen in verschillende delen van hun lichamen waren geïmplanteerd. Maar wanneer sceptici die mensen vroegen om die geïmplanteerde Buitenaardse voorwerpen te tonen, waren die ontvoerden daar niet toe in staat.

Tot dat punt had niemand van de commissie kunnen bewijzen dat de Buitenaardse onderdelen verdampten, maar het was op dat moment één van hun betere vermoedens. Verdamping verklaarde ook waarom niemand ooit een Buitenaardse voorwerp vond of waarom er is geen bewijs was dat Buitenaardsen ooit de Aarde hadden bezocht. Verdamping beantwoordde de grote vraag die UFO sceptici altijd vragen: "Indien Buitenaardsen de Aarde bezoeken, waar is dan het Buitenaardse afval"? Het antwoord op die vraag is voor sommige altijd helder geweest - de Buitenaardsen zijn niet zulke straatvervuilers zoals mensen dat zijn.

Die antwoorden zijn al te eenvoudig voor de sceptici en de commissie wil dat zo houden. De commissie heeft geen intenties om hard bewijs te leveren of wat voor bewijs dan ook van het bestaan van Buitenaardsen. Integendeel, de wetenschappers zouden de eerste zijn om het bestaan van Buitenaardsen te ontkennen.

De mogelijkheid dat de bedieningspaneelafbeeldingen eindeloos kopieën van zichzelf maakten met het zelfde gemak als cellen doen in een laboratorium was verbazingwekkend. Wat voor wereld zou er gebouwd kunnen worden indien er slechts een fractie van die magie uit deze voorwerpen kon worden geperst? Alleen op het moment dat er een Buitenaards voorwerp uit het toestel werd verwijderd en de "eindtijd" daarvan was verlopen, verscheen er opnieuw een ander die zijn plaats innam. Er was geen methode om te weten of de afbeeldingen zich iedere drie dagen automatisch kopieerden? Of dat alleen de voorwerpen die het schip verlieten vernieuwd werden?

De wetenschappers konden de Buitenaardse voorwerpen niet markeren zoals je een dollarbiljet zou markeren. Het Buitenaardse metaalachtig materiaal was onontvankelijk voor wat voor manier van markeren dan ook. Dat materiaal zou een godsgeschenk zijn voor steden die te maken hebben met de graffiti vervuiling van jongelui. Verf hecht niet en valt vanzelf van het Buitenaardse materiaal.

Op het moment dat "Frankenstein" deel werd van de inventaris van het Buitenaardse toestel, verscheen er een afbeelding van dat mannelijke lichaam op een apart paneel. Als de theorie inhield dat de afbeeldingen de prototypes waren van alle onderdelen op het schip, dan kon de commissie misschien het lichaam onderwerpen aan vele soorten experimenten. Dat zou de noodzaak van de commissie verkleinen om zwaar gewonde mensen te verzamelen om mee te experimenteren.

Om die theorie te testen maakten de wetenschappers een drastische beslissing: "Dood het lichaam". De commissie kon die theorie niet op de andere Buitenaardse voorwerpen testen omdat zij onverwoestbaar zijn. Maar aan de andere kant was het lichaam nog steeds van vlees en bloed. Dus hoopten de wetenschappers dat het "Frankenstein" lichaam zou kunnen worden beschadigd of kunnen worden gedood.

Niemand bood zich vrijwillig aan om het lichaam te doden. Ondanks dat het lichaam niets meer was dan een levende plant, een "vegeterend Mens", kon niemand zichzelf zover krijgen om het te doden. De commissie besloot tot een verzoek aan zijn superieuren om de hulp van een Mafia-Type huurmoordenaar te krijgen. Het verzoek werd goedgekeurd en de commissie kreeg te horen dat zij een procedure moesten opstellen over hoe die taak zou moeten worden uitgevoerd. De commissie

besloot dat dit moest plaatsvinden op een afgelegen eiland en om de moordenaar het idee te geven dat het om een gokschuld ging. Het lichaam werd aangekleed in ongedwongen kleding dat paste bij het luieren op het strand. Het lichaam werd met een donkere zonnebril op zodanig onder een strandparasol geplaatst dat het leek alsof het naar muziek luisterde via een draagbare radio die in het zand naast het lichaam stond. "Frankenstein" werd door een militair vrachtvliegtuig naar die bestemming gevlogen.

De opdracht van de moordenaar was, "Benader de man van achteren, schiet hem drie keer door het hoofd en verdwijnt". De moordenaar had geen enkele aanwijzing betreffende wie hij doodde en nam aan dat het om een routine "aanslag" ging die bij zijn werkgever besteld was.

Nadat de aanslag had plaatsgevonden, grendelden de commissieleden die de leiding over die operatie hadden het gebied helemaal af. De wetenschappers maakten gedetailleerde waarnemingen over wat plaatsvond met het lichaam kort nadat het was neergeschoten. Het lichaam werd gedurende 72 uren nauwgezet geobserveerd om te zien of het zou verdwijnen net zoals alle andere Buitenaardse voorwerpen. Toen het niet verdween, keerde de commissie met het lichaam naar de basis terug en voerde er een autopsie op uit. De wetenschappers ontdekten dat het Buitenaardse "apparaat" niet langer in het lichaam was. De autopsie heeft niets geheimzinnigs of ongewoons aangaande het lijk gevonden. Het vertoonde dezelfde hoeveelheid van decompositie die normale lijken in een dergelijke tijdsperiode onder gelijkaardige condities ook ondergaan.

De studie riep meer vragen op en gaf op niet één een antwoord. De dood bewees niet dat de Buitenaardse voorwerpen desintegreerden. De dood bewees alleen dat het menselijke lichaam met het Buitenaardse apparaat sterfelijk is. De afbeelding van het lichaam werd niet langer op het bedieningspaneel getoond. Er werd geen lofrede uitgesproken en er werd door niemand die met het lichaam had gewerkt, of er bij in de buurt was geweest enige spijt betuigd. In plaats daarvan waren de meeste opgelucht nu het er niet meer was. Toen het lichaam er niet meer was, ervoer iedereen een merkbare positieve sprong in het moreel. Maar die gelukkige dagen waren kortstondig. Er kwamen orders van de top om zo spoedig mogelijk nog een lichaam te produceren, gevolgd door meer lichamen ergens in de toekomst.

Buitenaardsen nemen het initiatief.

Op een morgen onthulde één van de commissieleden zijn collega's dat hij de voorgaande nacht was ontvoerd! Die openbaring bracht een gevoel van opwinding bij de overige leden. Ze geloofden het allemaal vanwege de speciale omstandigheden van hun werk, het was juist vreemd dat het niet eerder was gebeurd. De ontvoerde wetenschapper vertelde zijn collega's dat het al aan de gang was zelfs voor hij naar het programma kwam. Toen vertelde de wetenschapper dat zij ook ontvoerden zijn en al vele malen sinds hun jeugd zijn meegenomen. De Buitenaardsen hadden toegestaan dat hij zich deze ontvoering herinnerde omdat, zoals als zij het brachten, "het was tijd".

De wetenschapper werd ontvoerd terwijl hij in zijn eigen huis sliep. Er waren ook andere mensen in het Buitenaardse toestel die vlak voor hem door de Buitenaardsen ontvoerd waren. De niet menselijke wezens stonden de wetenschapper toe om voor de eerste keer in zijn leven "waarnemer" te zijn, hijzelf was niet het onderwerp van welke procedure dan ook die de Buitenaardsen daar verrichtten. De andere mensen die daar met hem waren hadden dat geluk niet. De wetenschapper moest de kwellingen verdragen bij het zien van wat elk van de anderen moest doormaken. Hij had geen vrijheid in zijn bewegingen en werd telepathisch verteld waar hij heen moest gaan en hij deed dat zelfs voordat zijn bewuste geest het verzoek begreep. De Buitenaardsen hadden rechtstreeks toegang tot zijn onderbewuste geest. Onder die Buitenaardse controle bewoog zijn lichaam alsof hij op automatische piloot stond. Het enige dat de wetenschapper kon doen was geestelijk afwachten terwijl zijn lichaam onmiddellijk de psychische bevelen van de Buitenaardsen uitvoerde.

De Buitenaardsen waren vriendelijk, behandelden hem gemoedelijk en verzekerden de wetenschapper constant dat hij niet bang hoefde te zijn. Als hij een vraag had en de Buitenaardsen waren gewillig die te beantwoorden, werd hij sneller beantwoord dan dat de vraag zich in zijn geest vormde. Indien het een vraag was die de Buitenaardsen niet wilden beantwoorden, zeiden de niet menselijke wezens dat tegen de wetenschapper en lieten hem weten dat hij er misschien ergens in de toekomst een antwoord op zou krijgen. Zelfs wanneer hun intenties erop gericht waren om nooit een bepaald geheim te onthullen, vermeden de Buitenaardsen het gebruik van negatieve reacties. Het was maar goed dat de Buitenaardsen de wetenschapper op automatische piloot hadden verteld hij zijn collega's, omdat hij anders door zijn knieën zou zijn gezakt. Na voor meer dan vijftig jaar aan dit Buitenaardse project te hebben gewerkt kon de wetenschapper niet geloven hoe onvoorbereid hij was de Buitenaardsen rechtstreeks te ontmoeten.

De wetenschapper wist dat de ontvoering die hij die nacht ervoer enkel de initiatie was en dat er niet van hem werd verwacht om ook maar iets van de dingen die daar aan de gang waren te

begrijpen. Hij herinnerde zich dat er daar vier andere volwassen menselijke mannen met hem waren. Elk zat naakt op een bank. Ieder van hun zag eruit alsof hij in een opleidingskamp voor mariniers was, rechtop zittend met een verlaten blik. Niet één van hun was volledig verlamd omdat de wetenschapper zag dat er twee van de mannen hun hoofden draaiden en rechtstreeks naar hem keken. Hij herkende de angst die hij in de ogen van die mannen zag. "Het was de zelfde angst die hij in zijn eigen ogen had"!

De wetenschapper vertelde zijn commissiecollega's dat de sterren veel helderder zijn wanneer zij bekeken werden van een uitkijkplaats boven de aardse atmosfeer. Hij sprak onsamenhangend over hoe onbezonnen hij zich ondanks zijn angst voelde. Terwijl de Buitenaardsen hun werk deden, was het toestel ergens in een baan rond de Aarde gestationeerd. De wetenschapper wilde naar één van de kijkvensters om de sterren beter te kunnen bekijken en om te zien hoe de Aarde eruitzag vanuit de ruimte. Maar de Buitenaardsen zeiden dat hij dat niet mocht tijdens dit bezoek.

De Buitenaardsen waren strikt zakelijk, niet zoals bij een huisartspraktijk op aarde waar een patiënt de tijd heeft om eerst wat tijdschriften te lezen voordat het bezoek begint. Er was geen wachttijd voor de ongeruste zielen die in het Buitenaardsen schip waren. Eén voor één stond ieder mens op en liep een kamer in die even helder leek als de zon zelf. Dan schijnbaar uit het niets verscheen er een tenger lijkende Buitenaardse die met een snelle beweging die mensen hielp op de tafel te leggen. Alles in de kamer was opgepoetst en ordelijk. Instrumenten die nodig waren verschenen als het ware uit de lucht.

Die kamer was vergelijkbaar op die aan boord van het toestel wat de commissie in zijn bezit had, behalve dat de wetenschappers daar nooit getuige waren van het verschijnen van instrumenten vanuit de wanden zoals dat gebeurde tijdens de ontvoering. Die Buitenaardse kamer was de enige die vergelijkbaar was met die van het toestel van de commissie. Dat ontvoeringtoestel was veel groter, acht tot tien maal groter. De wetenschapper zag niet veel Buitenaardsen, maar op de een of andere manier wist hij dat er dozijnen van hen aan boord van dat schip waren.

Toen de wetenschapper keek naar de Buitenaardsen die aan het werk waren (met een snelheid die hem duizelig maakten), was het enige waaraan hij kon denken om daar weg te komen. Dat was ironisch. Hij wachtte vele jaren op dat moment en nu was hij niet zo zeker meer of hij dat ooit nog wilde.

Sommige van de commissieleden vroegen zich af of zij een hypnose sessie [een soort terugkijktherapie] zouden moeten ondergaan om er achter te komen wat elk van hen die ontvoerd waren had meegemaakt. Geen van hen wist zeker of zij wel ontvoerd waren. Bijna allen op twee na waren niet verrast toen de hypnose sessie bevestigde dat de ontvoeringen hadden plaatsgevonden. Het commissielid dat ontvoerd was en dat feit aan zijn collega's openbaarde raadde hun aan om geen hypnose sessie te doen. Hij vertelde de wetenschappers dat van wat hij had gezien, hij plechtig kon verklaren dat de procedures die de Buitenaardsen bij de ontvoerden gebruikten bijzonder pijnlijk waren. Dus het was beter voor hen om die ervaring niet te herbeleven. "teruggaan om het opnieuw te herbeleven is niet ver van masochistisch zijn," vertelde hij de commissie. Ondanks dat de Buitenaardsen zo snel werkten dat hij moeilijk kon volgen wat de Buitenaardsen precies deden was de wetenschapper enorm onder de indruk over hoe precies de Buitenaardsen en hun machines hun werkzaamheden uitvoerden. Als de wetenschapper niet zo bang was geweest, zou hij gelachen hebben over wat hij zag, hoewel wat de ontvoerden ondergingen zeker niet lachwekkend was. De manier waarop er met de menselijke ontvoerden werden gedold "als ware het poppen" was enigszins amusant. Het was alsof hij in een hol was van een stelletje knotsgekke tovenaars. Er waren voorwerpen die door de kamer rondvlogen, en soms boven de tafel stopten waar de ontvoerde lag. Dat vliegende Buitenaardse voorwerp maakte dan een op en neergaande beweging, en vloog dan schommelend en dansend door de kamer.

Andere Buitenaardse voorwerpen waren robotachtig die liepen of zweefden. Sommige verschenen uit het niets, deden wat ze moesten doen en verdwenen dan weer. Sommige van de Buitenaardsen leken menselijk, maar misschien waren zij net zoals de wetenschapper maar verbleven daar voor een bepaalde stageperiode. Indien die op mensen uitziende waren zoals hijzelf, waren die mensachtigen van een van hoger niveau dan de wetenschapper omdat die mensachtige vrij rond liepen en niet de angst leken te ervaren die hij en de andere ontvoerde mensen hadden. Veel van de instrumenten die door de Buitenaardsen werden gebruikt schenen uit het niets te komen. Sommige leken organisch te zijn en bewogen als en leken op wormen. Deze kwamen te voorschijn uit wat leek op solide oppervlakken maar lieten na hun verschijnen geen gat na en ook niet als de Buitenaardse voorwerpen er zich weer terugtrokken.

Ongeacht wat voor ingrepen er op de ontvoerde mensen werden verricht, de uitkomst was altijd geslaagd. Het was "een vast gegeven". De Buitenaardsen spleten werkelijk één van de mannen in tweeën, sneden hem volledig doormidden. Een paar seconden later hadden de Buitenaardsen de menselijke man weer hersteld. Dit alles was gedaan zonder enig bloedverlies of zichtbare littekens.

Alles werd gedaan zonder enige noodzakelijke nazorg. Er was geen herstelperiode voor de ontvoerde. Zodra elk persoon van de chirurgische tafel kwam was deze klaar om teruggebracht te worden naar hun eigen slaapkamer of naar de plek waar ze oorspronkelijk waren opgepikt. Wegens de pijn die de ontvoerde mensen hadden moeten doorstaan, leek het erop alsof de mensen urenlang in dat toestel waren geweest. Maar van wat de commissiewetenschapper zich kon herinneren was geen van de ontvoerders voor meer dan twee of drie minuten onder het "mes" geweest. De werkelijke tijdsduur was misschien langer, omdat de werkelijke tijdsduur moeilijk te beoordelen is als je in een Buitenaards toestel bevindt.

Het verkrijgen van burgers voor experimenten.

Er is voor de commissie geen enkel probleem om voor de experimenten aan gekwetste of zieke mensen te komen. Duizenden die geen onmiddellijke relatie met familie of vrienden hebben vullen de kamers van verpleegtehuizen en staatsziekenhuizen. Dit was de pool waaruit de commissie kon kiezen. De verpleegtehuizen werden verkozen boven de ziekenhuizen omdat zoals een commissielid zei, "zij op magazijnen voor vervloekten lijken. Alleen zijn de gelukkigen daaronder zich nauwelijks bewust van hun omgeving. Velen zijn alleen nog in leven vanwege al de medicijnen die dagelijks in hun lichaam wordt gepompt".

Wat de commissie dan ook deed met deze mensen was menselijker dan het leven dat zij leefden in het verpleegtehuis. Door hun uit het verpleegtehuis weg te halen kwam het er eigenlijk neer op "dat ze werden gered". Zelfs wanneer zij in een slechte gezondheid verkeerden en nauwelijks bij het bewustzijn waren, leefden zij altijd al wat op wanneer één van de verplegers die voor de commissie werkten hun kwam ophalen.

Het was triest om hun zo te zien. Niemand van de commissie had de intentie om ook maar iets aan hun ellende toe te voegen, daarom werden zij die zich niet bewust waren van hun omgeving en stervende gebruikt om mee te experimenteren. En als iemand dan op miraculeuze wijze van zijn kwalen was genezen, werden zij teruggebracht naar het verpleegtehuis. Dit gebeurde een aantal keren. Dat bracht de commissie voor een dilemma. Want geen van de verjongde bejaarden wilde terugkeren naar het verpleegtehuis. Maar de commissie was niet ingesteld om de levens van genezen individuen te herplaatsen en had daarom weinig keus. De commissie had echter nooit verwacht zo veel verjongde mensen te hebben.

Terugkerende mensen, die toen zij werden weggehaald schuimbekten vanwege de problemen van het ouder worden en dan weer gezonder terugkeerden dan de meeste verzorgers die daar werkten wekte uiteindelijk de aandacht van de media. Die ene episode onthulde bijna wat de commissie had gedaan. Na dat incident kwam de commissie snel in actie en verbrak alle schakels die de gebeurtenissen naar hen zouden konden leiden. Zij voerden vanaf dan een nieuw beleid dat inhield dat zij die werden genezen werden herplaatst naar een andere inrichting met een nieuwe identiteit. De bejaarden zelf hadden helemaal niets in de gaten. Zij namen slechts aan dat toen zij ziek werden de verplegers hun kwamen halen en meenamen naar een plaatselijk ziekenhuis. De bejaarde patiënten hadden geen enkele reden om anders te denken. De media verloor spoedig hun interesse toen zij niemand konden vinden die hun een bewijs kon geven van wat er was gebeurd. Enkele gezonde oude mensen die geen verhaal hadden om te vertellen was niet genoeg om de media geïnteresseerd te houden.

De fabel van menselijke autonomie.

Het begrijpen van de Buitenaardsen was een langzaam en moeilijk proces, maar hun grote probleem was niet de Buitenaardsen, maar de arrogantie van hun onaanraakbare status die zich over de jaren heen onder de commissieleden had ontwikkeld. De wetenschappers waren niet onoverwinnelijk, hoewel dat wel onder hun de stemming was geworden. Wat er gebeurde in het verpleegtehuis kon nooit met hen in verband worden gebracht. Daarvoor bevond de commissie zich onder te veel lagen van bureaucratie. Waar hun superieuren zich echter zorgen over maakten was de mogelijkheid dat de mediareuzen een serieuze interesse zouden krijgen in wat er plaats vond in het verpleegtehuis en wat dan zou kunnen escaleren in een volledig onderzoek en mogelijk een gedwongen onderzoek door de senaat.

Maar met de uitrusting die de commissie in zijn bezit had, hadden zij de middelen om zich steeds dieper af te schermen dan zij al waren. Technisch gezien waren de wetenschappers al onzichtbaar. Enkel een handvol mensen in de wereld weten van hun bestaan. Maar met het gebruik van de Buitenaardse apparatuur zou de commissie "letterlijk" onzichtbaar worden. Echter, voor een korte tijd was de groep angstig om gebruik te maken van deze mogelijkheden buiten hun beschermde basis van operaties. De wetenschappers waren bang dat indien zij een missie verprutsten en hun

operatie daardoor blootstelde, zij, en uiteindelijk de hele organisatie, zou kunnen worden vernietigd. De commissiewetenschappers worden geschaduwd door wat toepasselijk "de zuiveringsploeg" wordt genoemd. De opdracht van dat team is, hen, samen met hun uitrusting uit de weg ruimen mocht een bepaalde missie in gevaar komen.

Het doden van één of alle commissieleden ter plaatse was niet het enige middel, maar een zekerheid indien zij niet in staat waren de wetenschappers op een passende wijze van de scène weg te halen. En dat gedeelte, "een passende wijze" hinderde de commissieleden het meeste. De mannen wisten dat zij vervangbaar waren, maar zij hadden geen intentie om zichzelf in een toestand te manoeuvreren die hun leven in gevaar zou brengen. De andere reden die de wetenschappers weerhield voor het gebruiken van de Buitenaardse apparatuur van de basis in de huizen van argeloze burgers was ten gevolge van hun geloof in de onschendbaarheid van iemands huis. Maar de bekwaamheid om iemands huis binnen te dringen om zonder dat ze het wisten hun slaapkamer te betreden werd al spoedig een gewenning.

Wat de hele zaak aanvaardbaar maakte was dat zij er van bewust waren dat zij, evenals duizenden andere mensen, iedere dag op dezelfde manier worden bezocht. Sommige noemen dat "schending". Een aantal mensen van de algemene bevolking weten dat zij worden ontvoerd, maar de overgrote meerderheid van de mensheid heeft totaal geen idee dat het met hen ook gebeurt.

De commissie voelde dat zij geen andere keuze hadden dan dat "domein" te betreden: een plaats die tot op dan alleen door de buitenaardsen werd bewoond.

Wij mensen stellen de hoogste waarde aan privacy. Nogal naïef denken wij dat onze diepste gedachten enkel en alleen aan ons zelf behoren. Maar wij leven in een fantasie. Privacy van lichaam en geest is een menselijke illusie. De commissieleden weten dat en zijn tot de conclusie gekomen dat iemand niet het vertrouwen van een medemens kan verbreken wanneer waarheid en vertrouwen ook illusies zijn.

De commissie besliste dat verpleegtehuizen nog steeds de veiligste plaats waren om de Buitenaardse apparatuur uit te testen en ermee te experimenteren. Deze keer zouden de wetenschappers proberen een persoon te ontvoeren met behulp van de Buitenaardse apparatuur in plaats van de mensen naar hun te brengen via de conventionele middelen zoals in het verleden was gebeurd. De wetenschappers verkregen toegang door het Buitenaardse apparaat te gebruiken dat hen toestond om door solide voorwerpen te dringen en door muren te lopen. De commissieleden gebruikten een ongemerkt passagiersbusje om hen en de uitrusting die zij nodig hadden te vervoeren wat nog maar net in een aktetas paste. Het verpleegtehuis dat zij uitkozen bevond zich in een plattelandsgedebied. De commissie heeft geen eigen mensen in dat verpleegtehuis. Dit was een test om te zien hoe de Buitenaardse technologie zou werken in een ongecontroleerde omgeving. De wetenschappers hadden eenvoudige instructies: ontvoer een patiënt en neem haar mee naar de basis. Breng haar dan twee uur later weer terug naar de juiste plek van waar de wetenschappers haar hadden meenamen.

Enkele minuten na het donker worden aangekomen op de plaats van hun bestemming, ging één van de commissieleden die in andere ongemerkte auto was aangekomen, als eerste het gebouw binnen. Hij ging via de hoofdingang naar binnen, stelde zich voor als een rijks gezondheidsinspecteur en vertelde de aanwezige verpleegster bij de receptie dat hij was gekomen om een "onaangekondigde" inspectie te houden. Hij was met alle noodzakelijke papieren uitgerust en indien iemand de rijks gezondheidsdienst zou bellen voor controle, zou het telefoongesprek onderschept worden door commissieleden die de telefoon oproepen van alle in en uitgaande gesprekken van dat gebouw onder hun controle hadden.

Terwijl hij het personeel afleidde, zochten drie van de commissieleden die nog steeds in het busje zaten, naar een donker gedeelte dicht bij het gebouw waar geen straatverlichting was. De wetenschappers activeerden de Buitenaardse apparatuur en konden onmiddellijk de bakstenen muur doordringen. De mannen doken op in een kamer die door een bejaarde vrouw werd bewoond. Zij zat alleen in een rolstoel in een hoek van de tweepersoons slaapkamer. Er was niemand anders met haar in de kamer. Het leek alsof ze sliep. De televisie stond aan, maar het geluid was op nul gezet. Toen de wetenschappers door de muur drongen voelden zij helemaal niets. De compositie van de muur leek op een vleug van rook. Maar het energieveld dat de doos uitstraalde veroorzaakte dat de televisie en de lichten in de kamer en de kamers daarnaast gingen flikkeren. De mannen hadden op de basis, het binnengegaan van een gelijkaardig gebouw gerepeteerd voordat ze deze oefening gingen uitproberen. Maar de commissie had niet voorzien dat ineens alle verzorgers zich bij hun zouden verzamelen.

Er waren die nacht zes verzorgers aan het werk. Toen de lichten in die vleugel van het gebouw begonnen te flikkeren, spoedden alle zes de verzorgers zich naar die locatie. Het commissielid wiens taak het was om de verzorgers af te leiden, had hun in plaats daarvan zo zenuwachtig gemaakt met de verrassingsinspectie dat zij opgefokt reageerden.

Toen de verzorgers de kamer binnenkwamen waar de commissieleden net waren binnengedrongen, had de commissie geen andere keuze dan terwijl de verzorgers de kamer binnenkwamen ze één voor één onder controle te krijgen door ze te verlammen. De wetenschappers hadden nooit eerder gezonde mensen verlamd en nog nooit buiten een laboratorium. Nu hadden zij zes mensen die verlamd in die kamer stonden, als waren het etalagepoppen. Omdat zij niet gepland hadden om zich met het personeel te bemoeien of met de handelswijze van het verpleegtehuis, brak de commissie de missie voortijdig af. Het was enkel en alleen een trainingsmissie, een manier om de moeilijkheden te kunnen beoordelen die zouden kunnen ontstaan als zij een gebouw zouden binnengaan met de intentie om daaruit een persoon te verwijderen zonder verdenkingen op te wekken. In het verleden toen de commissie lichamen nodig had, oogstten de wetenschappers lichamen vanuit ziekenhuizen en verpleegtehuizen met behulp van mensen die zij in het geheim in het management van die instellingen hadden geïnstalleerd. Deze nieuwe methode stond hen toe te oogsten zonder hulp van iemand in het tehuis. Het verminderde ook hun blootstelling: minder medewerkers in het veld.

De commissieleden verwijderden de kwartjes grote schijfjes van de slaap van de verzorgers die de wetenschappers op de zijde van hun hoofden hadden geplaatst toen de verzorgers de kamer inkwamen (dit bevrijdde de verzorgers van hun verlamming) en legde de lichamen op de vloer. De verzorgers waren zich bewust van wat er al die tijd aan de gang was, maar konden zich niet bewegen of praten. Nadat de verzorgers waren bevrijd van het tovermiddel van de schijfjes waren zij verdoofd en gedesoriënteerd. De verzorgers herinnerden zich niets van wat er met hen was gebeurd (niet waarom zij allemaal op één locatie van het gebouw waren als wel waarom de verzorgers allemaal op de vloer lagen). Toen elk individu weer bij zijn positieven was gekomen (minder dan vijf minuten nadat de commissieleden waren vertrokken), belde de eerste die een telefoon te pakken kreeg de brandweer. Hij had aangenomen dat er koolmonoxide of een ander giftig gas had gelekt en het gebouw was binnengedrongen. Geen van de leden van het personeel herinnerde zich dat er een inspectie aan de gang was voordat de verzorgers waren flauw gevallen. Schijnbaar verlamden de schijfjes op de slaap de mensen niet alleen, maar de schijfjes lieten de slachtoffers ook achter met een beetje geheugenverlies over wat er tijdens en vlak voor de tijd dat ieder van hen verlamd raakte had ervaren.

De commissieleden die de hele tijd de telefoonlijnen beheerden bleven dit doen. De commissie luisterde mee met het gesprek tussen het personeel en het politiebureau. De wetenschappers zorgden ervoor dat alles onder controle was voor zij weggingen. Enkel twee van de verzorgers werden voor observatie meegenomen naar een ziekenhuis en konden het die zelfde nacht weer verlaten. De anderen hadden geen problemen en weigerden naar het ziekenhuis te gaan. Er was geen schade ontstaan. Het laatste politierapport gaf aan dat niemand van de bejaarde patiënten er door beïnvloed was. Het rapport verklaarde dat het personeel was bezweken door de uitwasemingen van een schoonmaakstof oplossing dat nabij het gebied werd gevonden waar de verzorgers hun "betoverde" duizeligheid hadden gehad. De commissie was onbevreesd voor wat er die nacht had plaatsgevonden. De wetenschappers waren er zeker van dat zij onvoorziene problemen in toekomstige operaties konden overwinnen.

Kort daarna, trokken degene die de zeggenschap hadden over het programma de stekker eruit voor het gebruik van verpleegtehuizen als bron voor mensen waarop zij wilden experimenteren. De commissie deed dat zo voor twee redenen: ten eerste, zij wisten dat alle pas verjongde oude mensen uiteindelijk de aandacht zouden trekken en mogelijk geloofwaardigheid aan het UFO fenomeen zou geven. Ten tweede, waren de kosten van het verplaatsen van al die mensen belemmerend. Al het geld dat voor de commissie was bestemd was voldoende voor de huidige behoeften van de commissie. Er was geen fonds voor onvoorziene gebeurtenissen. Indien zij hun budget wilde verhogen met een aantal miljoen voor een herplaatsingafdeling dan riskeerde de commissie om meer zichtbaarder voor het congres te worden die uiteindelijk alle regeringsprogramma's financierde, zelfs degenen waar zij weten niets van afweten.

In de jaren tijdens de Koude Oorlog was het eenvoudiger om heimelijke operaties te financieren. Maar meer en meer werd die financiering van de commissie zijn "Achilleshiel". De commissie werd verteld dat de financiering die zij nog steeds ontvingen van de Nationale Schatkamer kwam, maar dat die de bron er in de toekomst niet meer zou zijn.

Hoofdstuk 6

De tweede ontmoeting.

Bill Smith (niet zijn echte naam), het commissielid die was ontvoerd en toegestaan de Buitenaardsen te observeren, had zijn tweede ontmoeting. Het gebeurde vier maanden na zijn

eerste. De Buitenaardsen namen Bill Smith mee terwijl hij op zijn werk was. Er waren al die tijd anderen in het gebouw aanwezig, maar Bill werkte alleen in zijn kantoor toen het gebeurde. Het was rond de middag terwijl hij een sandwich aan het eten was die één van zijn collega's voor hem had meegenomen. Bill at terwijl hij een rapport doorlas dat hij die namiddag moest inleveren. Een moment later was hij in het Buitenaardse schip zonder zijn sandwich. De Buitenaardsen gaven hem geen verklaring over waarom hij niet werd toegestaan eerst te eten voordat zij hem wegrukten. Niet dat hij dat vroeg, maar het was zeker in zijn gedachte. Bill wist dat hij geen geheimen voor de Buitenaardsen kon hebben.

Er was samen met hem een vrouw in het toestel. Zij lag op een tafel waar hij dichtbij stond. Zij was jong en op de één of andere manier wist Bill haar juiste leeftijd. Zij was negentien jaar oud. Zij was naakt, en ondanks dat voelde hij geen seksueel verlangen naar haar (ondanks haar aantrekkelijk figuur). Zij lag op de chirurgische tafel met een blik van afgrijzen op haar gezicht. Zij was bang en verward en had geen enkele notie van wat er om haar heen gebeurde. Zij kon ook niet praten, maar Bill wist al haar gedachten, een privilege die hij niet had bij de eerste keer dat hij werd ontvoerd. Het meisje hield haar ogen op Bill gericht en in haar gedachte bleef zij maar vragen, "Waarom doe je dit met mij"? Zij was er niet zeker van of zij werd verkracht of dat ze één of ander ongeluk had gehad en dat ze daarom in een eerste hulpkamer lag. Bill wist haar gedachten, maar dat was niet wederzijds. Zij wist zijn gedachten niet. Hij had de drang om met haar te praten en haar troost te geven, maar daartoe was hij niet in staat, zowel mondeling of anders.

Bill wist dat zij drie maanden zwanger was, maar hij begreep niet hoe en waarom hij al die dingen wist. Toen hij daar stond, kijkend naar het meisje, werd haar hele leven aan hem bekend gemaakt. Hij beseftte toen waarom de Buitenaardsen hem geleidelijk informatie gaven, terwijl de honderden vragen die in zijn hoofd opkwamen onbeantwoord bleven. Geen menselijke geest is groot genoeg om slechts een fractie van wat er te weten is vast te houden, en daar slechts een stukje van! Dat beetje informatie dat Bill over het meisje ontving overweldigde zijn geest. Maar waarom moest hij alles over haar weten? Hij voelde dat hij haar kon, maar hij had geen herinnering dat hij haar ooit had ontmoet.

Bill keek toe hoe de Buitenaardsen de foetus uit het lichaam van het meisje verwijderden en het naar een aangrenzende kamer droegen. Een andere Buitenaardse kwam vlak daarna terug en implanteerde een andere foetus in haar. Hem werd niet verteld of het dezelfde foetus was die zij bij haar hadden verwijderd of dat het een andere was. Indien het dezelfde was, wat hadden ze er dan mee gedaan?

De Buitenaardsen vertelde Bill dat het nog geen tijd voor hem was om dat antwoord te weten. Bill werd toegestaan te weten dat dit meisje genetisch met hem was verbonden. Het was in feite zo dat Bill haar biologische vader was, ondanks dat hij haar moeder nooit heeft ontmoet. Haar moeder was negentien jaar geleden geïmplantéerd met zijn sperma aan boord van dit zelfde Buitenaardse toestel. Die foetus was zijn kleinzoon! Bill werd verteld dat hij de biologische vader was van vele anderen net zoals van haar en dat het voor hem niet van belang was om contact met hen te hebben, noch dat het voor hem mogelijk zou zijn om contact te hebben, zelfs wanneer hem werd toegestaan te weten wie zij allemaal waren.

Het werd hem niet toegestaan te weten wie dit meisje was, behalve dan wat de Buitenaardsen hem al hadden laten weten. Bill werd ook niet toegestaan te weten waar het meisje vandaan kwam. Zij kon afkomstig zijn van overal in de wereld, vertelden de Buitenaardsen hem. Nadat de Buitenaardsen Bill Smith naar zijn kantoor terug hadden teruggebracht, zou hij haar nooit meer terugzien.

De Buitenaardsen vertelde Bill dat het fysieke lichaam van weinig belang was. Het is louter en alleen een schip dat de essentie van wat mensen in wezen zijn in zich droeg. Omdat dat meisje en talloze anderen een relatie met zijn lichaam hadden, had het geen verband met wie zij spiritueel werkelijk waren. Zijn genen zijn op geen enkel deel van de ziel overgedragen. Hoewel veel van de kenmerken zoals het er uitzien, de kleur van het haar en ogen door de genen wordt overgedragen, wordt het karakter en sommige trekken dat een kind deelt met zijn ouders aangeleerd gedurende de tijd dat het kind bij zijn ouders opgroeit, dus niet noodzakelijk vanuit een deel van de genpool. Hoewel deze laatste verklaring dubbelzinnig is, vinden de Buitenaardsen het niet nodig om dat aan Bill uit te leggen.

De gehele omvang van wat de Buitenaardsen allemaal aan het doen zijn zou nooit aan de mensheid worden geopenbaard hoewel er aan enkelen beperkte informatie werd gegeven, zoals de informatie die Bill ontving. Door de geschiedenis heen is er door de Buitenaardsen aan velen kennis gegeven - voornamelijk in de vorm van nieuwe technologie. Van wie die beslissingen kwamen werd niet aan Bill verteld (hij vroeg hen van wie zij orders kregen). Sommige van de dingen die aan hem werden onthuld schenen zinloos en hadden geen logica. "Eet bananen op woensdag. Voer de leeuwen ieder vrijdag". Anderen waren dubbelzinnig: "Red het regenwoud vernietig de bomen". Bill voelde dat vele

van de antwoorden op zijn vragen (als hij ze kreeg) opzettelijk vaag waren. Andere opmerkingen waren zeer verwarrend en soms met een gemene ondertoon.

Nadat Bill Smith naar zijn kantoor was teruggebracht, keek hij naar de klok op de muur en stelde vast dat hij voor een uur was weggeweest. Bill kon zich niets herinneren van dat de Buitenaardsen hem meenamen en hem weer terugbrachten. Hij vond zichzelf zittend in de zelfde positie zoals die was voor zijn ontvoering. Als het geen feit was dat hij zich in een gebied bevond dat rondom hem was bezaaid met allerlei Buitenaardse voorwerpen, zou hij hebben geloofd dat hij hallucineerde. De ervaring en zijn herinnering daarvan waren helder en Bill piekerde maar over wat de Buitenaardsen hem hadden gezegd over dat zijn afstammelingen niet van hem waren. Hij had twee kinderen thuis met wie hij een sterke band had en voelde zich bedrogen en overweldigd met de gedachte dat hij een niet aan hem verteld aantal kinderen had verwekt die allemaal vreemden voor hem zijn. Bill Smith was na die ontmoeting gedeprimeerd. Niemand in zijn afdeling had opgemerkt dat Bill ontvoerd was. Hij nam de rest van de dag vrij en vertelde niemand wat er die namiddag met hem was gebeurd. Terwijl hij naar huis reed kon hij het niet helpen dat hij in iedereen die hij voorbijging een kleine beetje van zichzelf zag. Hij had nooit gevoeld dat zijn lichaam "zo speciaal" was. Waarom dan gebruikten zij hem als een menselijke dekhengst?

Afgunst belemmert de Commissie.

Twee weken gingen voorbij voordat Bill de commissieleden over zijn laatste ontvoering vertelde. In plaats dat ze van die openbaring opgewonden raakten, waren zijn collega's jaloers en onzeker over waarom er geen anderen van de commissiegroep dat privilege hadden gekregen waar Bill Smith zo van leek te genieten. Er ontstond wat jaloersheid in de commissie en de collega's van Bill schenen minder geïnteresseerd te zijn in wat Bill van de Buitenaardsen bij die ontmoeting had geleerd. Sommige van zijn collega's beschuldigden hem ervan dat hij die verhalen verzon. De wetenschappers konden maar niet begrijpen waarom Bill als enigste werd verkozen boven de rest van hun. Was hij slimmer dan hun? Zag hij er beter uit? Was zijn bloedgroep speciaal? De commissie wilde hoofdzakelijk weten waarom de Buitenaardsen zich niet aan al de commissieleden bekend maakten. Tenslotte waren "zij (de commissieleden) er met z'n allen bij betrokken," lieten de mannen Bill weten.

De commissieleden hadden geen twijfel dat Buitenaardsen bestaan, maar zij geloofden niet dat Bill werd bezocht. De wetenschappers dachten dat Bill waandenkbeelden had gekregen van de vele jaren dat hij met en rond de Buitenaardse dingen had gewerkt en niet dat hij contact met ze had. Bill werd beschuldigd van het domineren van de commissiemeetings omdat hij beweerde meer kennis over de Buitenaardsen te hebben, wat in werkelijkheid ook zo was. Gelijktijdig hadden zijn collega's een stemming gehouden om hem uit de commissie te verdrijven. Maar de hogere leiding die aannam dat zijn contact met de Buitenaardsen echt was blokkeerden die stemming. Toen maakte de commissie de situatie nog erger door Bill aan het hoofd van de commissie te plaatsen. Dat had tot gevolg dat Bill's commissiecollega's rebelleerden en er een bemiddelaar moest komen om de ontstane kloof te repareren. Na twee weken zonder vooruitgang werd het programma in de wacht gezet.

Twee maanden gingen voorbij voordat de commissie gereactiveerd werd. Vermoedelijk ging het departement gedurende die tijd gewoon door met het programma, vermoedelijk onder het leiderschap van één van de hogere leidinggevendenden. Een operatie met die omvang en belangen als deze kon niet gemakkelijk tot stoppen worden gebracht. Geen enkel document gaf aan wat er was gebeurd gedurende de afwezigheid van de commissie. Bill Smith werd opnieuw aan het hoofd van de commissie geplaatst. Sommige van de oorspronkelijke leden werden opnieuw aangesteld. Anderen werden naar verschillende departementen overgebracht. Bill bracht zijn twee maanden vakantie door op de Hawaïaanse Eilanden. Terwijl hij, een commissielid, daar was, bezochten de Buitenaardsen met hem iedere dag.

Bill Smith (niet de echte naam van het commissielid en menselijke ontvoerde) vorderde met waarnaar hem werd toegestaan vrij aan boord van de Buitenaardsen te zwerven. Het toestel verplaatste zich met snelheden die het voorstellingsvermogen te boven ging zodra het uit de wereld van Science Fiction werd gehaald. De Buitenaardsen lieten Bill een bestemming kiezen en zodra die bestemming zich in zijn geest vormde, was het toestel al halverwege. Hij bezocht ieder land op Aarde en bracht zelfs wat tijd door op de maan. De Buitenaardsen wezen zijn verzoek om de planeet Jupiter, die een favoriet van hem was, te bezoeken van de hand en vertelde hem dat ook andere delen van het zonnestelsel nog steeds buiten zijn bereik bleven. Maar de Buitenaardsen vertelden hem ook dat mogelijk in de toekomst Bill een aantal daarvan toch mocht bezoeken.

Terwijl hij op de maan liep, werd hij niet door zo'n log en lomp ruimtepak gehinderd, maar werd hij vergezeld door een bel van lucht die hem omringde waar hij ook naar toe ging. De bel was

onzichtbaar en werd gevormd via een apparaat dat zo groot was als een gasaansteker die hij in één van zijn zakken droeg.

Het frustreerde Bill dat de Buitenaardsen geen andere leden van de commissie wat meer tegemoet kwam. Het maakte het voor hem moeilijk om zijn opwinding met hen te delen sinds de commissie Bill en zijn verhalen over zijn avonturen verdacht bleven vinden, voornamelijk de verhalen die hadden plaatsgevonden op de maan.

Alle commissieleden brachten wel degelijk enige tijd door met de Buitenaardsen, maar het werd de wetenschappers niet toegestaan zich te herinneren wat er plaatsvond. Bill vertelde hen dat zij niet anders werden behandeld dan de meerderheid van diegene die ook worden ontvoerd, behalve dat hij kon bevestigen dat het met hun was gebeurd. Zijn collega's ondervroegen Bill over waarom de wetenschappers werden meegenomen, maar niet werden toegestaan om zich dat incident te herinneren net zoals Bill dat wel kon. Bill kon hun geen antwoorden geven. Bill kon enkel aan de commissie doorgeven wat hem bij de Buitenaardsen was overkomen, wat inhield, alleen die dingen die Bill was toegestaan te herinneren wat er met hem bij de Buitenaardsen was overkomen.

De Buitenaardsen zeiden Bill dat hij zijn collega's moest ontmoedigen om naar wie dan ook te gaan voor regressietherapie. Vanaf het moment dat Bill zijn collega's had verteld dat zij waren ontvoerd, geloofden sommige van de wetenschappers dat niet en overwogen om regressietherapie te ondergaan om te bevestigen of er inderdaad een ontvoering had plaatsgevonden.

De Buitenaardsen wezen Bill er op dat zij wat voor herinneringen dan ook kunnen implanteren in het onderbewustzijn van mensen en dat veel van de teruggeroepen episodes opzettelijk pijnlijk en misleidend zijn. De menselijke ontvoerden worden op die manier geprogrammeerd om hun ervan te weerhouden om de waarheid te leren kennen over wat er echt met hen was gebeurd. "Een waarheid die hun niet is toegestaan te weten en niet behoren te weten"!

Bill werd verteld dat mensen in de westelijke wereld de illusie hebben dat elke man, vrouw en kind "persoonlijke rechten" heeft. Dat geloof is niet geldend in de rest van de wereld.

"Mensen zijn niet de "eigenaars" van hun lichamen. Zij zijn aan hen uitgeleend. Om iets te bezitten," vertelden de Buitenaardsen Bill, "betekent het dat je er controle over hebt". Welke mens heeft de controle over zijn lichaam? Geen mens kan voorkomen dat zijn lichaam sterft of dat het ziek wordt. Het enige wat mensen kunnen doen is hun lichaam voeden en verzorgen – wat niet veel gecompliceerder is dan brandstof in een auto stoppen en af en toe de olie verversen.

"Mensen hebben zelfs niet eens de zeggenschap over hun eigen ziel! Alle menselijke lichamen [ook containers genoemd] op aarde behoren toe aan de Buitenaardsen. De Buitenaardsen onthulden niet aan Bill aan wie de zielen dan wel toebehoren - alleen dat zij geen zeggenschap hadden over dat deel van de mensheid".

Op zijn laatste twee ontmoetingen met de Buitenaardsen, lieten zij Bill zien hoe sommige van de medische procedures moesten worden uitgevoerd waar hij en de commissieleden zo mee hadden geworsteld. Die nieuwe informatie hielp zijn collega's ervan te overtuigen dat Bill ofwel een genie was, of in feite, dat hij inderdaad contact heeft met de Buitenaardsen. Vanwege de complexiteit van wat de Buitenaardsen hem demonstreerden, kon Bill die procedures alleen uitvoeren aan boord van het Buitenaardse toestel. Het toestel zorgde voor een niveau van zuiverheid dat nergens buiten het toestel bestond. Het was ook minder inspannend, net zoals het op de maan zijn met de daar kleinere aantrekkingskracht. Aan boord van het Buitenaardse toestel gaf de Buitenaardsen de mogelijkheid hun werkzaamheden met zo'n gemak en snelheid te verrichten dat nergens anders mogelijk was. De zuiverheid van de lucht hielp hen om veel helderder te denken en terwijl zij in het Buitenaardse schip waren deden de Buitenaardsen op een bovenmenselijke wijze hun werk.

Bill toonde zijn collega's hoe zij een zwaar beschadigd hart konden herstellen. De commissie opereerde een vrouw die zwaar gewond was geraakt nadat ze was aangereden door een auto. Zij was na het verlaten van een bar meteen de weg opgerend. Net zoals al die andere mensen die de commissie verkreeg, had de vrouw geen familie en geen vrienden die geïdentificeerd zouden kunnen worden. Het ziekenhuis waar zij naar toe was gebracht had geen enkele hoop meer voor haar en verwachtte dat zij die zelfde ochtend nog zou sterven.

Toen de commissie haar ontving, was zij door haar arts al hersendood verklaard. Haar lichaam was nog steeds levend, maar haar hart en lever waren zodanig beschadigd dat het buiten iedere menselijke bekwaamheid lag om het nog te kunnen herstellen. De commissie ging haar hart herstellen en herstelde daarna haar beschadigde lever. Bill en twee anderen, die afgestudeerde chirurgen waren opereerden haar. Hoewel zij hun werk goed uitvoerden, werden hun handen geleid door een onzichtbare macht die hun veruit superieur was.

Tijdens de openhartoperatie verliet Bill voor één enkel moment het toestel om meer hecht draad te halen. De commissie had nog geen verpleegster, zodat zij om de beurt dingen haalden. Bill ging weg op het moment dat zij in een gestabiliseerde conditie verkeerde. Toen hij zes minuten later

terugkeerde, vond hij de twee andere chirurgen gebogen staand over het dode lichaam. Zij hadden allebei een verwarde blik op hun gezichten. Buiten het toestel vertelden de chirurgen aan Bill dat alles wat zij tijdens de operatie deden duidelijk leek en logisch was totdat Bill het toestel verliet. Op dat moment viel hun kunde en kennis terug naar het niveau dat ieder van hun had geleerd en geoefend op de medische school voordat zij in het programma van de commissie kwamen.

De gift van kennis.

Schijnbaar hadden de Buitenaardsen een geschenk aan Bill gegeven waarvan hij zich niet bewust was. Er was bij hem in zijn onderbewuste geest een reservoir van kennis geïnstalleerd. De informatie kwam alleen bij hem boven als hij het nodig had en deelde met allen die op dat moment met hem samen waren en die informatie nodig hadden. Het was duidelijk voor Bill dat hij voor iets werd voorbereid, maar wat?

Veel van wat er door de Buitenaardsen in zijn hoofd was opgeslagen was niet toegankelijk voor anderen dan hijzelf. Hij was zich niet bewust van al zijn capaciteiten en kon die alleen gebruiken op het moment dat hij die informatie echt nodig had. Hij was de beste arts in de wereld en werd met de dag beter. Hij kon diagnosticeren en zwaar letsel herstellen op een manier die de beste medisch specialisten zouden verbijsteren. Maar Bill kon zijn kennis niet publiceren. De informatie kwam alleen tot hem wanneer het nodig was tijdens een operatie en verdween weer zodra die was volbracht. Bill probeerde vaak sommige van de procedures op te schrijven vlak nadat hij hen had verricht, maar kon daaruit niets zinnigs ontdekken van wat hij zojuist had gedaan. Daarom was Bill niet in staat zijn kennis met zijn collega's te delen, wat alleen maar het wantrouwen verhevigde dat de commissie tussen hen en Bill reeds voelde. De commissie zag dat als bewijs dat Bill probeerde zichzelf van hen te isoleren.

Bill besliste dat het zinloos voor hem was om met de anderen te werken en hij wist dat het gevoel wederzijds was. De commissieleden voelde zich ongemakkelijk tijdens het samenwerken met Bill. De wetenschappers wilden begrijpen wat zij aan het doen waren en niet slechts fungeren als de extra handjes voor Bill Smith. Zij gingen wederzijds akkoord met het voorstel dat Bill voortaan aan zijn eigen projecten zou werken.

Bill was de meeste tijd niet op het kantoor aanwezig. Als hij daar was, had hij het veiligheidssysteem omzeild met zijn ongewone manier van verplaatsing. Het veiligheidssysteem dat iedereen controleerde die het pand binnenging en het verliet liet zien dat Bill, die gewoonlijk de eerste was die op het werk arriveerde en het als laatste weer verliet, in het geheel de bewakers niet passeerde. Het was verboden, zo niet te zeggen onmogelijk, voor iedereen die het gebouw binnenging of verliet dit te doen zonder eerst de veiligheidsmensen te passeren. Maar toch zagen ze dat Bill regelmatig in zijn kantoor zat te werken, zelfs wanneer het veiligheidsrooster vermeldde dat hij niet in het gebouw was.

De supervisor van Bill benaderde hem met die verontrusting, hij verzekerde Bill dat hij begreep hoe hij in staat was het veiligheidsveld te doorbreken, maar dat Bill moest begrijpen dat ook hij zich net zoals iedereen in het departement aan dezelfde regels moest houden voor het belang van het moreel. Hoewel Bill nu een veel bescheidener persoon was dan voorheen, vond hij toch dat door zijn speciale omstandigheden hij zich speciale privileges kon veroorloven. Hij legde zijn supervisor uit dat wegens zijn nieuwe bekwaamheden, de Buitenaardsen meer van Bill verwachtten en meer van zijn tijd nodig hadden. Bill kwam en ging geregeld met behulp van de Buitenaardse bovennatuurlijke middelen, zowel overdag als in de nacht en kon daar niet van worden afgehouden. Bill werd niet vanaf het Buitenaardse schip omhoog en omlaag "gestraald" zoals zij dat in Star Trek doen, maar zijn modus van het komen en gaan was niet waarneembaar.

Bill's chef wist dat niemand Bill kon stoppen met van wat hij moest doen of wilde doen. Bill was de enige connectie naar de Buitenaardsen die de commissie had, zodat de chef daarom Bill zijn voorwaarden toestond. Bill was in feite de commissie geworden - geen enkel ander lid voegde ook maar iets van dat soort wezenlijke dingen toe aan het programma. Op de wekelijkse meetings was alles op Bill gefocuseerd, wat hij had ontdekt en nog belangrijker, wat hij bereidwillig aan de rest van de commissieleden zou onthullen.

Op één van de commissiemeetings stelde Bill voor dat de commissie niet nog meer mensen aan het programma zou moeten toevoegen. "Het aantal mensen die bij het Buitenaardse toestel waren betrokken was reeds buitensporig," vertelde hij de wetenschappers. Aangezien het onmogelijk was om mensen naar andere minder geheime programma's te verplaatsen, stelde Bill voor dat het programma toegestaan moest worden in te krimpen door natuurlijk verloop. Hoewel Bill vrijgesteld was van de hoge veiligheidsmaatregelen, was hij tegen het verlagen van de veiligheid en had een aantal suggesties over hoe de commissie zich beter kon beveiligen en minder lastig.

De Buitenaardsen gaven iets aan Bill dat vergelijkbaar was met een computerchip dat voor het

nieuwe veiligheidssysteem gebruikt kon worden. Het had de grootte van een sproet. De chip kon overal op het lichaam worden geplaatst. Het controleerde de locatie van de ontvanger vierentwintig uur per dag. Als de chip op het lichaam was geplaatst, drong het de huid binnen en verankerde het zich, en bleef zichtbaar als een sproet of kleine vlek. Dit elimineerde de noodzaak voor het fouilleren en stond toe dat de commissieleden met aanzienlijk minder terughoudendheid konden komen en gaan. Het Buitenaardse apparaat die de chip controleerde was zo gemaakt dat het leek en werkte als een door mensen gemaakte machine. De chip bevatte al de bruikbare informatie over het individu en vergunde dat individu alleen toegang tot zijn of haar toegewezen plaats of taak. Verrassend genoeg werd er geen bezwaar gemaakt door de commissieleden of door één van de andere mensen die daar werkten. Iedereen vond het fijn dat het oude en vernederende systeem zou komen te vervallen. De wetenschappers waren gewend aan de constante controle van waar ze waren of heengingen, zodat het plaatsen van een minuscuul apparaatje onder hun huid voor hun slechts een ander stukje was dat bij hun werk behoorde.

Hoe veel controle Bill had over diegene die op de basis waren was onbekend, noch kon niemand dat weten. Maar als Bill iets voorstelde, waren er weinig die er tegen ingingen. Degene die dat wel deden werden het altijd voordat de commissiemeeting was afgelopen wel weer eens met Bill zijn zienswijze. Het was duidelijk dat de inzichten van Bill veel scherper waren dan ieder ander daar, wat kon verklaren waarom de wetenschappers zich neerlegde bij zijn ideeën. Zijn manieren waren zo zachtaardig dat het moeilijk was om kwaad op hem te worden. Hij verloor nooit zijn humeur en was altijd zelfverzekerd.

Heeft hij de commissie betoverd? Bill zelf was onder Buitenaardse invloed. De persoon die werd gekend als de oorspronkelijke Bill Smith vervaagde steeds meer, en iets veel meer dan Bill ooit was of kon zijn geweest kwam tevoorschijn. In ieder lichamelijk aspect was Bill de zelfde persoon. Voor hen die hem niet konden voor zijn ontvoeringen, was de langzame transformatie die Bill doormaakte bijna niet merkbaar. Hij scheen normaal, behalve het feit dat zijn IQ zo hoog was.

Hoofdstuk 7

Vleesmarkt.

De commissie voegde vijf levende menselijke lichamen aan zijn inventaris toe. De wetenschappers verkregen de vijf dodelijk gewonde mannen vanuit het hele land. De details zoals waar zij vandaan waren meegenomen of waardoor zij zouden sterven werden niet bekend gemaakt. De commissie plaatste de levende lichamen in de incubatorkamer in het Buitenaardse toestel totdat er werd besloten over wat er met hen moest gebeuren. Het leger deed een verzoek om vier lichamen aan hen over te dragen. De meeste commissieleden waren voorstander om het leger te geven waar zij om vroegen. Het was al genoeg dat de wetenschappers één "Frankenstein" in hun midden moesten gedogen, maar om er zes van hen in hun midden te hebben maakten het iedereen die rondom die levende lichamen moest werken bijzonder oncomfortabel. De commissie had zoals hun was gezegd de andere vijf lichamen dezelfde procedure laten ondergaan als waardoor "Frankenstein" was ontstaan, vermoedelijk door iemand van het Pentagon.

De beslissing om de lichamen weg te geven werd gemaakt terwijl Bill Smith afwezig was. Meteen nadat hij ontdekt had wat er zou gaan plaatsvinden, greep Bill in. Hij was er op tegen dat de militairen in het bezit zouden komen van de lichamen, (er werd niet uitgelegd waarom hij ertegen was). Bill was de enige van de commissie die kon stoppen dat de lichamen door het leger werden meegenomen, ook al had het leger al plannen gemaakt om de lichamen te ontvangen en niet de intentie om die transactie uit te stellen.

Schijnbaar had Bill de legertop op een andere dan een Aardse manier beïnvloed. Bill maakte het nooit in het openbaar bekend, maar hij vertelde één van zijn vertrouwde vrienden dat hij erbij was toen de Buitenaardsen bij een zekere Generaal binnenvielen en hem ontvoerden.

Tijdens de ontvoering was Bill niet betrokken bij alles wat er door de Buitenaardsen aan de generaal werd "gesuggereerd", maar de Generaal werd er zich van bewust gemaakt dat hij zijn militaire verzoek voor de levende mannelijke lichamen in de wacht moest zetten. Meer gebeurde er toen niet met de Generaal en de hele episode nam minder dan tien minuten in beslag, inclusief de tijd die nodig was om de Generaal weer naar zijn slaapkamer terug te brengen.

Die zelfde week, terwijl hij aan boord was van het Buitenaardse toestel, zag Bill dat hij in dezelfde kamer was met één van de lichamen dat de commissie onlangs "behandeld" had. Bill Smith werd verteld dat de Buitenaardsen hem zijn lichaam zouden laten verlaten om bij het andere lichaam naar binnen te gaan.

Eerst beangstigde het hele idee hem. Maar de Buitenaardsen verzekerde hem echter dat het strikt zijn keuze was. Indien hij nog niet klaar was voor zo'n soort ervaring was dat prima voor hun en

zouden zij het naar een later tijdstip verschuiven. Maar Bill besloot om het te doen. De Buitenaardsen instrueerden Bill om een aangrenzende kamer binnen te gaan. De kamer gloeide met de zelfde gele kleur als de kamer die de commissie de incubatorkamer noemde. De Buitenaardsen verspilden geen tijd en brachten hem snel in een soort verdovingstrance. Na enkele seconden voelde Bill zichzelf losgemaakt worden van zijn lichaam. Dan was het net alsof iemand hem vanuit de bovenkant van zijn hoofd omhoogtrok.

Alles gebeurde precies zoals Bill in boeken had gelezen die ervaringen van lichaamsuittredingen beschrijven. Deze mensen claimen een wat genoemd is "bijna doodservaring" te hebben gehad. Er zijn gedocumenteerde gebeurtenissen die gedetailleerd beschrijven over hoe mensen stierven door één of ander ongeval of ziekte maar dan toch weer tot leven worden gewekt, of werden teruggestuurd door een almachtig wezen vanwege nog onafgewerkte zaken die de persoon nog op de Aarde moest uitvoeren. Er waren gedurende 1970 en 1980 honderden van deze rapporten. Zoals met ieder fenomeen, waren er sceptici in overvloed. Bill was één van de grootste twijfelaars. Zoals velen, dacht Bill dat het pure onzin was, "en dat het hele fenomeen kon worden verklaard door de chemische stoffen die op natuurlijke wijze vrijkomen bij een stervend lichaam". Eén van Bill's favoriete verhalen van de jaren 80 was dat als het lichaam de trauma ervaart dat "de dood" is genoemd, de persoon die stervende is zich herinnerd hoe hij oorspronkelijk in deze wereld was gekomen via het geboortekanaal van zijn moeder. Volgens de sceptici is het heldere licht dat de stervende persoon dan ziet als hij wanhopig probeert te voorkomen dat hij in de afgrond van de dood glijd het licht van de verloskamer.

De verhalen beschreven over hoe de persoon die stierf zichzelf zwevend terugvond boven in de behandelkamer en dan naar beneden kijkend zijn eigen lichaam ziet. En soms beschreef de bijna dood ervaarder (BDE) dat hij dokters en verpleegsters zag die druk bezig waren om te proberen zijn lichaam weer tot leven te wekken. Sommige van de BDE mensen bleven een bepaalde tijd in dit bestaansniveau en werden dan weer als het ware in hun lichamen "teruggezogen" nadat de dokters er in geslaagd waren hun te laten herleven. Anderen berichtten dat zij op het moment van de dood met een hoge snelheid door een soort tunnel werden gezogen. Aan het einde van die tunnel werden de BDE personen begroet door hun geliefden, tantes, grootouders of vrienden die al eerder waren gestorven. Dan kregen de BDE personen een ontmoeting met een Wezen dat warm licht uitstraalde. Dat Wezen was vol liefde en barmhartigheid voor de persoon. Het Wezen liet ze hun hele leven zien, maar beoordeelden ze niet.

Bill Smith ging niet dood en werd weggeleid, maar hij ervoer diezelfde vreemde toestand van zijn eigen lichaam toen hij er overheen zweefde. Hij wist dat het zijn lichaam was, maar zag zichzelf in een nieuw schokkend perspectief. Hij leek anders dan wat hij had verwacht. Wat zo schokkend was, hoewel, was het gevoel dat hij had toen hij als het ware door het andere lichaam naar binnen werd gezogen. Indien het niet voor het feit was dat Bill onder één of ander Buitenaards kalmerende verdoving was geplaatst, zou zijn geest niet sterk genoeg zijn geweest om die transformatie te overleven.

Zodra hij in het andere lichaam was, voelde dat voor hem heel natuurlijk aan. Bill was zich bewust dat dit andere lichaam geen eten of drinken nodig had en dat het inwendige Buitenaardse apparaat daarin voorzag. Bill kon het voorwerp niet voelen dat binnenin in het lichaam zat maar was zich er enkel van bewust door de röntgenfoto die de commissie eerder in het lab had genomen. Het lichaam straalde levenskracht uit. Bill was niet zeker of dat kwam omdat dit het lichaam was van een jongere man? Of omdat het door de Buitenaardse batterijpak werd gestimuleerd?

Het lichaam was helemaal aangekleed, zodat Bill zich niet hoefde aan te kleden. Bill nam zijn persoonlijke bezittingen, portefeuille en sleutels uit de broek van zijn inactieve lichaam en was klaar om te gaan. Voordat hij de Buitenaardsen over de afbeelding op zijn rijbewijs kon vragen, vertelden zij hem dat hij in zijn portefeuille moest kijken. De vergunning van Bill was veranderd en zijn I.D. foto kwam overeen met het gezicht van het nieuwe lichaam.

De Buitenaardsen vertelden Bill dat hij plezier moest maken met zijn nieuwe zelf en om er een week voor te nemen om te onderzoeken hoe het voelde. Om zich in het nieuwe lichaam comfortabel te kunnen voelen mengde hij zich eerst een tijdje onder voor hem vreemde mensen. Daarna ging Bill op pad langs een aantal favoriete ontmoetingsplaatsen waar zich zijn vrienden en collega's zouden kunnen bevinden. Als Bill iemand ontmoette die hij kon, begon hij een gesprek. Bill was verbaasd dat zijn collega's van de commissie, die vertrouwd waren met het lichaam dat Bill nu "bewoonde", geen idee hadden dat zij met Bill praatten of dat het lichaam waar de commissieleden al maandenlang zo dichtbij hadden gewerkt nu samen met hun een drankje nuttigden en een gesprek met ze had.

Bill Smith probeerde zichzelf met enige van zijn oude manieren bloot te geven. Toen dat niet lukte, probeerde hij het met praten over sommige dingen wat hun gemeenschappelijke vriend, Bill Smith, leuk of niet leuk vond. Niets werkte. Zijn collega's hadden niet in de gaten wie Bill was. Zij

namen aan dat zij gewoon een nieuwe vriendschap hadden gemaakt met een vreemdeling. De echtgenote en familie van Bill hebben hem tijdens die week niet gemist. Het was niet ongevoel voor Bill om voor dagen en weken achtereen weg van huis te zijn. Bill wilde zeer graag aan een aantal van zijn vrienden onthullen wie hij was, alleen al om hun gezichtsuitdrukkingen te zien. Maar na er over te hebben nagedacht, besefte Bill dat zijn vrienden alleen maar zouden denken dat hij krankzinnig was. Als zijn vrienden hem zouden geloven, zouden zij vermoedelijk een hartaanval krijgen. Terwijl hij door de stad wandelde in het nieuwe lichaam, vroeg hij zich af hoeveel andere mensen ook falsificaties waren, net zoals hijzelf?

Er was geen menselijke manier om daar het antwoord van te weten te komen. De Buitenaardsen gaven aan Bill nooit een aanwijzing over die vraag, maar de Buitenaardsen zeiden wel dat hij dat ooit in de toekomst zou weten. Bill dacht dat als er iemand een sprankje zou kunnen bespeuren van wie hij echt was, het iemand van zijn familie zou moeten zijn. Daarom deed Bill net alsof hij een verzekeringsvertegenwoordiger was en ging naar zijn eigen huis. Zijn vrouw weigerde zijn aanbiedingen en liet hem niet toe in het huis. Bill was blij zij hem de toegang weigerde. Het was een "stom idee", bedacht hij zich later. Als er ook maar iemand het verband had ontdekt, kon het alleen maar schadelijk voor hem zijn.

Dat was de les die de Buitenaardsen Bill wilden laten leren. Bill werd naar beneden gestuurd om zich tussen mensen te begeven, wetende dat hij zijn geheimen met zijn medemens zou willen delen - geheimen waarvan Bill dacht dat ze te fantastisch waren om ze bij zichzelf verborgen te houden. Op sommige tijden dacht Bill zou hij gek zou worden! Hij voelde een sterke nood om iemand te vertellen waartoe hij in staat was te doen.

Nadat de week voorbij was gegaan, keerde Bill terug naar de plek waar gepland was om de Buitenaardsen te ontmoeten. Die ontmoeting vond plaats in een leeg huis dat "te koop" stond. Hij ontmoette er twee Buitenaardsen die vermomd waren als vastgoedmakelaars. In het huis vond Bill zijn eigen lichaam dat op hem wachtte. Het was in leven gehouden met een extern apparaat dat de mond en neus bedekte. Bill was nog steeds niet gewend om zijn lichaam op die manier te zien en het maakte hem bang. De Buitenaardsen gaven hem een kalmerend middel en plaatsten hem snel terug in zijn eigen lichaam. De Buitenaardsen gebruikten een andere procedure dan zij eerder in het toestel hadden gedaan. Terwijl Bill naast zijn lichaam stond, plaatsten zij een apparaat op zijn hoofd en hevelde hem uit het tijdelijke lichaam en plaatsten hem weer terug in zijn oude zelf. Het was een totaal verschillend gevoel dan de laatste keer. Het ging sneller en Bill wist amper wat er gebeurde.

Bill ging terug naar het kantoor en regelde een bijeenkomst met de commissie. Hij vertelde hen wat hij had gedaan en wat de implicaties van die nieuwe informatie betekenden voor de wetenschappers. Voor hen die Bill niet geloofden, beschreef hij voor hun de details van zijn ontmoeting.

Nog steeds sceptisch, antwoordden zijn collega's dat Bill die informatie had kunnen krijgen van de persoon dat hij beweerde te zijn. Bill vertelde toen de commissieleden precies wat zij dachten gedurende de tijd dat zij Bill hadden ontmoet in het lichaam van die andere man. Tenslotte vertelde hij hun dat hij zou dupliceren met wat er met hem was gebeurd door gebruik te maken van een ander lichaam dat ze hadden "opgeslagen" en vroeg om vrijwilligers.

Gedurende de tijd dat Bill het andere lichaam bezat, was hij helderziend. Hij wist wat de mensen dachten door eenvoudig hun gezichten te visualiseren of naar hen te kijken. Hij had een gevoel dat het fenomeen onderdeel was door het gescheiden zijn met je lichaam en niet noodzakelijk omdat hij in een gemuteerd menselijk lichaam was. Maar Bill was er niet zeker van of dat waar was.

Vier wetenschappers van de commissie boden zich vrijwillig aan om de procedure te ondergaan. Dat verraste Bill. Hij verwachtte niet dat iemand van hen het wou proberen. Bill had nog nooit die procedure gedaan, maar hij nam aan dat de kennis tot hem zou komen als hij het nodig had, tenminste dat hoopte hij. Bill legde de vrijwilligers uit dat de resultaten van wat ieder van hun ging doen niet onbetwistbaar waren. Na die openbaring trokken drie vrijwilligers zich terug.

Tim, degene die zich niet had teruggetrokken, was er op gebrand om door te gaan. Bill nam geen risico's en besloot de overdracht in de incubatorkamer te verrichten in plaats van het draagbare systeem te gebruiken dat minder ingewikkeld leek te zijn dan die in de toestel. Bill voelde zich meer verzekerd van zichzelf om gecompliceerde procedures uit te voeren terwijl in de toestel was. Er was een gevoel dat hij nooit alleen was als hij in het schip was.

De Buitenaardsen hadden het draagbare systeem bij hem achtergelaten en zich ontdaan van het lichaam dat hij had gebruikt. Zij gaven hem geen verklaring over waarom zij de draagbare unit hadden achtergelaten of waarom de Buitenaardsen zich van het lichaam hadden ontdaan in plaats van het terug te brengen naar de incubatorkamer.

De Buitenaardsen implanteerden gecompliceerde informatie en procedures rechtstreeks in Bill's onderbewuste geest (wat veel leek op van te voren gedownload software zoals dat gebeurt bij

computers). De Buitenaardsen deden dat omdat de hoeveelheid en soort informatie die Bill moest weten nooit door de menselijke geest op zichzelf zou kunnen worden geleerd. Noch zou geen enkel mens te vertrouwen zijn met dat wat de Buitenaardsen in de geest van Bill hadden opgeslagen. Al de apparatuur dat de Buitenaardsen ook bij Bill hadden gebruikt was ook aanwezig in het toestel dat de commissie bezat. Bill was in staat de benodigde apparatuur voor de "overdrachtsprocedure - naar-een-ander-lichaam" te herkennen, ook al had hij het maar één keer door de Buitenaardsen zien gebruiken.

Donkere hoeken in de kamer.

Bill Smith was er nooit zeker van of een Buitenaardse in één van de donkere hoeken van de kamer stond, net uit het zicht, wachtend om Bill of één van de commissieleden te komen redden indien zij een procedure leken te verknoeien. Hij had vaak dat vreemde gevoel, voornamelijk als hij iets deed waarvan hij wist dat het boven zijn kundigheid lag, maar er toch nog in slaagde alsof hij er een meester in was.

Tim, die vrijwillig had aangeboden om de "overdrachtsprocedure -naar-een-ander-lichaam" te ondergaan, werd gevraagd op de chirurgische tafel te gaan liggen naast het lichaam dat hij had uitgekozen uit de vijf die beschikbaar waren. Toen het proces begon, had Bill (die de procedure deed) het gevoel dat de tijd vertraagde. Eerst dacht hij dat hij een paniekaanval had en ging flauwvallen. Hij had het ziekmakende gevoel dat men krijgt wanneer je een vriend of familielid blootstelt aan doodsgevaar. Bill was verantwoordelijk voor het beginnen van iets waarvan alleen hij, van de vier daar aanwezig, "vermoedelijk" wist hoe het moest worden uitgevoerd.

Toen, in één oogopslag en tot zijn geruststelling, zag Bill dezelfde twee Buitenaardsen die hem een paar dagen eerder hadden teruggebracht; zij verschenen schijnbaar uit het niets. De wezens immobiliseerden zeer snel Bill's collega's en volbrachten de procedure op Tim. Het werd Bill toegestaan om alles te zien, hoewel hij niet bij zijn volle bewustzijn was. De gebeurtenis duurde twee a drie minuten en toen verdwenen de Buitenaardsen net zo snel als dat zij gekomen waren. Bill vond zichzelf weer staand terug op de zelfde plaats als waar hij was voor de tussenkomst van de Buitenaardsen. Hij voelde zich weer normaal, zelfverzekerd en zonder het gevoel van spanning dat hij een paar momenten eerder nog had. Zijn collega's waren zich niet bewust van wat er was gebeurd, desondanks waren de wetenschappers geïmponeerd dat de procedure zo moeiteloos was gedaan en feliciteerde Bill met zijn miraculeuze bekwaamheden. Tim was in zijn nieuwe lichaam en wandelde door de kamer. Hij kon niet geloven dat het werkelijk was gebeurd!

Tim ging naar zijn oude lichaam en verwonderde zich erover. Hij schreeuwde van ongeloof toen hij naar zijn oude lichaam keek en zei herhaaldelijk, "Is dat waar ik ECHT op lijk?!" Zijn opwinding overweldigde hem en hij viel flauw. Niet eerder nadat Tim weer was bijgebracht richtte hij zich op en viel opnieuw flauw. Na de tweede keer besloten de wetenschappers Tim op eigen kracht te laten bijkomen, wat na vijf minuten ook gebeurde.

Tijdens die tijd vroeg Bill Smith zijn collega's of zij iets ongewoons hadden gezien? Of zij iets bijzonders hadden gevoeld? De wetenschappers antwoordden ontkennend. Alle drie herinnerden zich dat zij naar Bill hadden gekeken en hoe hij zijn werk met de nauwkeurigheid van een machine uitvoerde. De andere mannen vertelden Bill hoe geïmponeerd zij waren door de niveaus van expertise die hij had verkregen door het werken met de Buitenaardsen. De mannen uitten hun bewondering voor Bill's kennis, maar zij begrepen ook dat die bekwaamheden van Bill geschenken van de Buitenaardsen waren. "Dat moesten zij wel zijn," vertelden de wetenschappers Bill. Zijn collega's verborgen het feit niet, dat zij, net zoals anderen in de commissie, jaloers op Bill waren en nog steeds wilde weten waarom zij werden buitengesloten van contact met de Buitenaardsen.

Bill zei tegen zijn collega's dat hij die vraag niet voor hen kon beantwoorden. Hij vertelde hen ook dat hij niet degene was die "als een machine" had gewerkt en dat waarvan de anderen dan ook getuige waren geweest, hij het niet had gedaan. De wetenschappers redetwisten met Bill, en zwoeren dat zij met hun eigen ogen hadden gezien dat hij en hij alleen bij de tafel had gewerkt, hoewel zij erkenden dat als je in het Buitenaardse schip bent de menselijke geest gemakkelijk kon worden misleid. Bill vertelde zijn collega's dat waar zij getuigen van waren geweest een visioen was. Bill zei dat net zoals de andere wetenschappers ook zelfs hij niet bij de tafel had gestaan toen de eigenlijke procedure plaatsvond! De Buitenaardsen hadden hen verlamd en verwijderd zoals men stoelen bij een tafel wegschuift om er onder te kunnen vegen. Feitelijk werden alle drie de andere wetenschappers gezamenlijk in één hoek van de kamer gezet met hun rug toegekeerd naar de chirurgische tafel. De mannen leken op etalagepoppen die waren samengepropt in de hoek.

Bill vertelde hen dat hem was toegestaan om te kijken, maar de Buitenaardsen hebben niet met hem gecommuniceerd. De Buitenaardsen deden het werk, en plaatsten de commissieleden weer terug naar de plek die zij oorspronkelijk rond de tafel hadden ingenomen en gingen toen weg. Bill

beredeneerde dat de Buitenaardsen hem lieten toekijken zodat hij zou weten wat er werkelijk gebeurde als de toestand echt ingewikkeld werd. Hoewel Bill een fantastische fijne kerel was, gaven de combinatie van zijn bekwaamheden met de privileges die aan hem werden gegeven, Bill het gevoel dat hij wat meer superieur was dan andere mensen. Daarom zorgden de Buitenaardsen ervoor dat hij een paar stappen terug deed.

Tim vertelde Bill en de anderen dat hij hun gedachten kon lezen. Hij wist waarover zij hadden gesproken terwijl hij buiten bewustzijn was, maar dacht dat hij droomde. Zij stelden na sommige testen vast dat (buitenzintuiglijke waarneming) ESP versterkt werd wanneer de ziel van zijn lichaam is losgemaakt. Blijkbaar, als je in een gastheerlichaam zit blijft het bewustzijn genoeg losgekoppeld van het gastheerlichaam, zodat hun ziel, of van wat de essentie van het bewustzijn van de persoon is, in staat is om de aanwezige "psychische golven" op te vangen.

Het succes dat Tim had en de wetenschap dat de Buitenaardsen een oogje in het zeil hielden gaf de andere drie wetenschappers de moed om uit hun lichamen te springen en het ook te gaan uitproberen. De groep experimenteerde met vier van de lichamen. Aangezien Bill de enige was die wat kennis had van de procedure, bleef hij in zijn eigen lichaam. De commissieleden ontdekten dat zij allemaal zonder te praten met elkaar konden communiceren, behalve met Bill, omdat die in zijn eigen lichaam was. Het was alsof de mannen tweerichting radiostations in hun hoofden hadden, zonder de mogelijkheid om ze uit te kunnen schakelen. En dat was het nadeel. Want iedere gedachte die zij hadden was te ontvangen door elk van de anderen.

Het vereiste discipline en wat tijd voordat de wetenschappers hun gedachten konden limiteren tot constructieve en zinvolle dialoog. Afstand creëerde geen barrières voor hen. Zij konden ongeacht de afstand tussen hen, telepathisch communiceren.

Bill voelde zich nauw bij de Buitenaardsen betrokken, nog meer dan de anderen deden. Hij had niet het gevoel dat de Buitenaardsen in staat waren om mensen ook maar iets slechts aan te doen, ook al hadden de Buitenaardsen Bill verteld dat hun "eigenaar waren van alle menselijke lichamen". Wat daar dan ook mee bedoeld werd, zag hij niet als een bedreiging voor mensen. De wetenschappers waren bezorgd over waar de Buitenaardsen de menselijke lichamen vandaan haalden die zij gebruiken als de Buitenaardsen zich "incognito" onder de menselijke bevolking begaven. Bill vertelde de commissie dat het vermoedelijk zo was dat de Buitenaardsen, of de lichamen in één van hun schepen lieten "groeien"; of nog erger, de Buitenaardsen ook doen wat de commissie deed, het in hun bezit verkrijgen van mensen die stervende waren.

Met de uitrusting die de Buitenaardsen bezaten, konden zij bij iedereen het sterven voorkomen, zo waarom deden zij dat dan niet? Bill had geen antwoord. De Buitenaardsen vertelden Bill dat zij geen zeggenschap hadden over de ziel, maar de Buitenaardsen hadden wel de apparatuur die het hun mogelijk maakten om de ziel te verwijderen en het in een ander lichaam te plaatsen. Konden de Buitenaardsen de ziel ook buiten een menselijk lichaam opslaan - zoals in een container of een vat? En als dat zo is, voor welke doel? Zijn de Buitenaardsen God's kleine helpers? Bill Smith kon die vragen niet voor zijn collega's beantwoorden.

Hoewel Bill Smith niets dan goede gevoelens jegens de Buitenaardsen had, was hij zich er van bewust dat sommige Buitenaardsen zich op de achtergrond hielden en niet met hem communiceerde. Hij was er niet zeker van waarom, maar hij was dankbaar dat zij dat deden. Hij voelde zich afgeschermd van die slechte vibraties van die "donkeren" zoals hij die Buitenaardsen die hem angst inboezemde noemde, maar op een afstand bleven.

De Buitenaardsen deden zichzelf nooit voor als engelen, ook gaven zij niet aan of er demonen onder hen waren. Dat onderwerp bleef voor Bill onbeantwoord. Het is mogelijk dat zij het beantwoord hebben toen zij hem lieten weten dat hun voornaamste belang bij mensen het lichamelijke gedeelte was. Hun bekwaamheid om de ziel in en uit het menselijke lichaam te plaatsen was slechts een noodzakelijke functie van hun werk, net zoals je eerst het meubilair uit een kamer haalt voordat je het tapijt reinigt!

Bill werd kort nadat hij en zijn wetenschapscollega's met de lichamen hadden geëxperimenteerd meegenomen aan boord van het Buitenaardse toestel. Zij lieten hem de inhoud van die bijeenkomst dicteren. De eerste vraag van Bill was, waarom helpen jullie de mensen niet? Aangezien zij de mogelijkheid hadden om ziekten te genezen en alle voorkomende letselschade te herstellen die mensen konden oplopen.

Hun reactie was, "Wij krijgen orders van hogerhand, en net zoals mensen altijd de mogelijkheid hebben om iemand hogerop te vinden aan wie ze de schuld kunnen geven, voeren de Buitenaardsen ook orders uit en schuiven de verantwoordelijkheid naar een ander".

Hij vroeg hen of Buitenaardsen zowel goed als slecht zijn? Hun reactie was: "Anders dan bij mensen, die beslissingen moeten nemen gebaseerd op wat ieder van hen beoordeeld als goed of slecht, is er in het rijk waar de Buitenaardsen zich ophouden voor hen op dat gebied geen enkele verwarring". Op een locatie in een ander gedeelte van het Buitenaardse schip dan waar Bill een ontmoeting had

met één van de Buitenaardsen, bevond zich een man die eerder op die dag was ontvoerd. Zelfs voordat Bill die ontmoeting had, wist deze Buitenaardse precies wat er ging gebeuren. Hij wist wat voor vragen Bill had voordat deze zich in zijn geest hadden gevormd. Bill vroeg wat het doel van die sessie was?

De Buitenaardse antwoordde dat er geen doel of noodzaak voor hen was om een bespreking met mensen te hebben. De sessie was strikt bedoeld ten voordele van Bill, om hem de gelegenheid te geven om zich comfortabel te voelen als hij met de Buitenaardsen werkte. Zij wilde Bill het gevoel geven dat hij rechtstreeks met hun kon communiceren indien hij dat wenste te doen, net zoals mensen dat doen.

De bespreking werd beëindigd en Bill volgde de Buitenaardse naar de kamer waar de andere man werd vastgehouden. De man lag op de chirurgische tafel en werd voorbereid voor één of andere operatie. Deze man was net over de vijftig en in goede gezondheid. Maar niet voor lang! Bill wist wat er zou gaan plaatsvinden zonder dat iemand er ook maar iets over zei. Hij had toegekeken en het was hem toegestaan om deel te nemen bij enkele gelijkaardige procedures die door de Buitenaardsen in het verleden waren uitgevoerd. Het merendeel van Bill's stages betrof het verwijderen van tumoren of het herstellen van andere kwalen die de lichamen teisterden waaraan de Buitenaardsen werkten. De chirurgische procedure die deze keer plaatsvond leek sinister of kwaadaardig. Wat het dan ook was, die operatie liet bij Bill een ziek gevoel achter.

Gedurende die tijd werd Bill Smith nog een ander geschenk gegeven: het vermogen om in de toekomst te kunnen kijken, wat inhield dat hij de toekomst zag van de man die voor hem op de chirurgische tafel lag in het Buitenaardse toestel. Hij kon zien dat de man stervende was, zijn lichaam overwoekerd met kanker. Hij kon de echtgenote van de man zien huilen toen zij de prognose van haar man hoorde. Hij zag de drie kinderen van de man, twee dochters, zestien en achttien en een 10 jarige zoon. Bill was getuige van de kwelling die de man en zijn echtgenote doormaakten toen zij worstelden met de vraag hoe zij dat vreselijke nieuws aan hun kinderen moesten vertellen. Toen zag hij de verbijstering en schrik op de gezichten van de kinderen toen het hun werd verteld.

Bill kon het niet langer meer aanzien. Hij kon alleen nog maar aan zijn eigen gezin denken en hoe ieder van hun getroffen zou worden indien datzelfde met hem of ieder ander van hen zou gebeuren. Bill was woest. Hij schreeuwde tegen de Buitenaardsen: "Hoe kunnen jullie zoiets kwaadaardigs doen? Zijn jullie engelen van de Hel"? De Buitenaardsen herinnerde Bill eraan dat het niet hun wens was om iets slecht of goed te doen, maar dat het hun plicht was om te doen wat hen opgedragen werd om te doen. Zij konden daarover niet verder uitweiden, maar gaven aan dat er in die specifieke familie meer op het spel stond dan slechts een stervende echtgenoot en vader.

Zoals veel dingen die de Buitenaardsen nog steeds aan Bill Smith moesten openbaren, was hij nog niet klaar om de volledige implicatie van dat incident te kunnen begrijpen. Nog steeds was zijn grootste vraag waarom zij al deze goede en slechte dingen aan hem onthulde? Werd er van hem verwacht dat hij een soort tussen en/of contactpersoon zou zijn tussen hen en mensen? Hoe kon hij dat zijn als al die gebeurtenissen als krankzinnig op hem overkwamen? Tot aan die laatste gebeurtenis had Bill de indruk dat het meeste dat aan hem was getoond positief en goed was.

"Zijn er onzichtbare noodzakelijkheidorders op de voorhoofden van die mensen gestempeld, die aanduiden wat zij bij hun moeten doen? Hoe stellen de Buitenaardsen vast wie er een tumor krijgt of bij wie er een wordt verwijderd?" Bill had nog niet het niveau bereikt waarbij hij dat soort informatie had. Bij elke nieuwe stap die de Buitenaardsen Bill lieten nemen, stonden zij hem een aanpassingsperiode toe. Sommige lessen vereisten meer tijd dan anderen. Het idee om een gezond mens mee te nemen en hem of haar ziek te maken was één van de hardere lessen die Bill Smith te verwerken kreeg.

Hoofdstuk 8

De reis naar een andere planeet.

Bill Smith werd verteld dat hij voor twee maanden naar een andere planeet zou gaan en dat hij voorbereidingen moest treffen aangaande zijn familie en de commissie. Zijn echtgenote was gewend geraakt met het beveiligingsniveau waar hij onder werkte en geloofde hem op zijn woord dat hij niet kon onthullen waar hij heen ging. Maar zij was een beetje onthutst dat Bill deze keer geen contact met haar en de drie kinderen kon hebben gedurende die twee hele maanden. In het verleden vond Bill altijd wel een manier om contact met haar te kunnen hebben.

De commissieleden die hem toch heel weinig zagen waren onverschillig over zijn verlof. Zijn superieuren waren echter zeer opgewonden over zijn reis en vroegen of de Buitenaardsen hem zouden toestaan een videocamera mee te nemen. Hij vertelde hen dat het niet nodig was om dat

aan de Buitenaardsen te vragen. Bill wist het antwoord al omdat het niet nodig was om fysiek aanwezig te zijn met de Buitenaardsen om hem te beantwoorden of instructies te geven. Het enige dat hij nodig had was om een vraag in gedachte te nemen. Als het een urgente vraag was, ontving hij onmiddellijk het antwoord in zijn geest.

Terwijl Bill weg was, besliste de commissie dat het een paar ontdekkingen op eigen kracht moest maken. Zij hadden geen andere keus. Onafhankelijk onderzoek was mogelijk of de commissie zou maar moeten ontbinden, aangezien het voor de superieuren duidelijk was dat de wetenschappers slechts een kleine bijdrage aan het programma toevoegden vergeleken met wat Bill Smith daar aan bijdroeg. Tim zinspeelde over het feit dat de commissie door de Buitenaardsen werden genegeerd wegens het tekort van enthousiasme van de groep, wat in de loop van de jaren was afgenomen. Hoewel Tim enorm veel respect voor Bill had, voelde hij nog steeds dat Bill een beetje concurrentie van de commissie nodig had. "Waarom zouden de wetenschappers zijn bedienden moeten zijn"? Tim vroeg het aan zijn collega's.

Tim was er zeker van dat de commissie gezamenlijk meer vooruitgang zou boeken als zij op meer dan één cilinder gingen draaien. Bill was de enige cilinder die consequent vonkte. De rest van de groep reed slechts mee. De wetenschappers moesten hun eigen cilinder ontsteken. Tim had een idee over hoe ze dat moeten doen.

Zijn plan was dat de vier van hen die als eerste ervaren hadden in de andere lichamen te zitten een nieuw project moesten ontwikkelen waarbij het gebruik van die lichamen zou worden betrokken. Tim stelde voor dat de wetenschappers een stoutmoedige stap moeten doen door een missie uit te voeren terwijl zij in de andere lichamen zaten. Tim was de enige van de vier die opgewonden was over die onderneming. De andere drie, evenals de rest van de commissie, dachten dat het te riskant zou zijn om de lichamen binnen te gaan zonder de hulp van Bill. Tim zei tegen de commissie dat de groep dan juist zou doen waar hij hun eerder op had gewezen: hun groep van wetenschappers was te bang geworden om ook maar iets op hun eigen kracht te doen. Tim was bereid om dat risico te nemen en wilde weten wie er nog meer bereid was om met het programma door te gaan. Het probleem waar Tim mee te maken kreeg was dat de meeste in de commissie volledig afhankelijk van Bill waren geworden. Sommige van hen hadden de angst uitgesproken dat de Buitenaardsen daar niet bij aanwezig zouden zijn om de activiteiten van de commissie te controleren terwijl Bill niet in de buurt was.

Twee en een halve week gingen voorbij en Tim was niet in staat om iedereen in de commissie er van te overtuigen om met hem mee te doen. Hij wist dat het zinloos voor hem was om het alleen te doen. Tim merkte op dat in die twee en een halve week dat de commissie in beroering was en geen overeenstemming bereikte over welke richting ze zouden nemen, het leger die periode van besluiteloosheid niet had gebruikt om controle over de lichamen te verkrijgen. Wat het nog interessanter maakte was dat de Generaal die een paar maanden geleden nog zo volhardend was over het in het bezit krijgen van de lichamen er niet langer meer in geïnteresseerd leek te zijn. Tim wist dat het helemaal niet gebruikelijk was bij het leger om een dergelijke gelegenheid voorbij te laten gaan, en in het bijzonder omdat ze toestemming hadden gekregen van de meerderheid van de commissie.

Tim concludeerde dat de Generaal nog steeds onder de invloed van de Buitenaardsen was, zoals Bill had gesuggereerd. Daarom was Tim's intuïtie dat de Buitenaardsen nog steeds aanwezig waren en toekeken correct geweest. En als dat het geval was, zouden Tim en de anderen in geen enkel gevaar verkeren als zij de lichamen binnen zouden gaan. Toen Bill de eerste keer aan Tim vertelde dat de Buitenaardsen de commissie en al hun activiteiten zouden volgen, wilde hij Bill wel geloven, maar bleef sceptisch aangezien hij de Buitenaardsen zelf niet kon zien.

Tim kwam tot de conclusie dat de Buitenaardsen niet alleen de wetenschappers volgden, maar ook bij de groep aanwezig waren in dezelfde kamer als waar hij en de commissieleden hun meetings hadden en stilzwijgend ideeën en strategieën in de geesten van de commissieleden plaatsten. Tot die conclusie was Tim gekomen omdat hij tijdens een commissiemeeting een openbaring had dat hij die nacht een ontmoeting met de Buitenaardsen zou hebben.

Die avond, zoals hij verwachtte, bevond Tim zich in een ruimteschip. Het toestel was helemaal niet zoals Bill had beschreven. Het was zo fantastisch dat Tim er van overtuigd was dat ook hij niet in staat zou zijn om het duidelijk genoeg aan de commissieleden te omschrijven. De Buitenaardsen vertelde Tim dat Bill nooit in dit bijzondere toestel was geweest en dat het deels de reden was waarom hij het niet kon beschrijven. De echte reden dat noch Bill noch Tim of ieder ander mens de binnenkant van een Buitenaards toestel nauwkeurig kan beschrijven is omdat het toestel nooit hetzelfde blijft. De binnenkant van de Buitenaardse schepen is in een voortdurende staat van verandering. De verandering is zo subtiel dat de menselijke geest bedot wordt. Het interieur waar Tim door werd omringd veranderde meer dan twaalf keer terwijl hij daar was. Nog altijd was hij zich niet bewust dat het ook maar iets was veranderd. Tim was minder dan een uur aan boord van het

toestel, maar die nacht was de langste in zijn leven. De Buitenaardsen openbaarde meer aan Tim op zijn eerste bewuste ontvoering dan zij aan Bill hadden gedaan. Tim profiteerde van wat Bill al had geleerd en was voorbereid voor meer informatie van de Buitenaardsen.

Tim had niet de buitenkant van het toestel gezien, maar van wat hij aangaande het interieur van het schip observeerde moest het ten minste net zo groot zijn als twee voetbalvelden. Anders dan bij sommige shows op televisie was er geen gaan en komen van Buitenaardsen in de portalen of lounges in een interstellaire barlounge. Schijnbaar verbleven deze Buitenaardsen in één locatie voor langere tijdsperiodes. Zij leken zich niet te bekommeren over het nemen van koffiepauzes en roddelen over hun collega's of "te lunchen". De levensstijl van Buitenaardsen is lichtjaren verschillend van hoe mensen hun dagelijkse activiteiten uitvoeren. De grootte van het toestel gaf bij Tim aan dat er wel honderden Buitenaardsen aan boord moesten zijn, welk ander doel kon een dergelijk groot schip hebben? Het leek er niet op dat zij mensen over en weer aan het vervoeren waren er was voor zover Tim kon zien niemand aan boord. Het was mogelijk dat net zoals hij de veranderingen aan het interieur van het toestel niet zag, hij zich ook niet bewust was van al de Buitenaardsen die in het schip verblijven. Toen hij het toestel verkende, zag hij een paar keer Buitenaardsen in de verte. Maar zodra Tim naar die plaats liep waar hij ze had gezien, waren zij er niet meer.

Tim herinnerde zich dat dit toestel een reusachtige lichthal of atrium had die ongeveer elf verdiepingen hoog was. Bovenin zat een glasheldere koepel, een reusachtig raam naar de ruimte. Het diende ook om de afmetingen en helderheid van de sterren te versterken. Het schip was niet in beweging, althans Tim dacht dat dat zo was. Indien het in beweging was, had Tim geen gevoel van beweging.

Naar buiten kijkend door de top van het atrium, had Tim een spectaculair uitzicht op de Aarde en de Maan. Tim bevond zich op een niveau halverwege tot de top van het toestel. Desondanks, was het door de methode of soort glas dat was gebruikt voor het atrium koepel net alsof de sterren en de planeet Aarde vlak voor zijn gezicht dreven. Het was zo fantastisch dat hij daar voor altijd had kunnen blijven.

Tim verwonderde zich aan die sterrenpracht toen een Buitenaardse hem benaderde. Hij werd niet door de Buitenaardse opgeschrikt, maar hij was zich ervan bewust dat hij naderde en hoorde een geruststellende stem zeggen dat hij niet bang hoefde te zijn, zelfs voordat de Buitenaardse verscheen. De stem was telepathisch en klonk mensachtig, niet metaalachtig zoals sommige ontvoerders in het verleden in interviews hadden gezegd. Op het moment dat de Buitenaardse bij hem was en hem begroette, was Tim in een volledig ontspannen geestelijke staat. Wat Tim hielp om zo beheerst te blijven was het feit dat de Buitenaardse hem hun vele eerdere ontmoetingen met hem openbaarde. De Buitenaardse activeerde iets in Tim's geheugen waarna Tim beseftte dat hij die Buitenaardse kon.

Niettemin, was dit was meer dan een geestverruimende ervaring. Tim vocht hard om zijn zelfbeheersing te behouden. Hij was dankbaar dat de Buitenaardsen telepathisch met hem praatte. Als Tim via zijn mond had moeten spreken, zou de Buitenaardse het klapperen van zijn tanden hebben gehoord. Dat ergerde Tim. Hij dacht altijd dat er maar weinig was dat hem bang kon maken. Nu wist hij beter, en vanaf die nacht was Tim niet meer zo verwaand als hij was geweest.

De volgende dag, vertelde Tim de commissie over zijn contact met de Buitenaardsen. Hij vertelde zijn collega's dat de Buitenaardsen willen dat de wetenschappers de lichamen binnengaan en een opdracht voor hen uitvoeren. De aan hen gegeven instructies waren om naar een huis te gaan dat zich in één van de buitenwijken van een stad bevond niet ver van hun basis. [De naam van de stad werd uit het rapport geschrappt]. Zij moesten een bestelbusje nemen en een aantal van de voorwerpen en uitrusting van het toestel meenemen. Er werd door de Buitenaardsen geen lijst aan Tim gegeven van wat hij voor de missie nodig had. Tim wist intuïtief wat hij mee moesten nemen toen hij het toestel binnenging en hij vertelde de wetenschappers dat zij zich geen zorgen hoefden te maken om de uitrusting te gebruiken om zichzelf van hun lichaam naar het andere over te brengen, de Buitenaardsen zouden de groep de hele tijd in de gaten houden.

Opnieuw werden de commissieleden gekrenkt omdat ze werden buitengesloten van rechtstreeks contact met de Buitenaardsen. Ten slotte voelden de commissieleden dat ook zij zo diep als mogelijk was bij het Buitenaardse fenomeen betrokken waren. De wetenschappers vertelden Tim dat het voor hen geen weerzinwekkende onthulling zou zijn indien zij een Buitenaardse zouden zien. Een aantal van hen hadden er al één of twee gezien toen het buitenaardse toestel in 1947 voor het eerst in hun bezit was gekomen, alhoewel de wetenschappers de Buitenaardsen toen alleen van achter dik glas en voor een korte periode hadden gezien voordat zij door een andere regeringsinstantie werden weggevoerd.

In feite had Tim eigenlijk maar één antwoord voor zijn collega's. Hij vertelde hen dat de Buitenaardsen zichzelf enkel aan die mensen konden tonen die door een serie van voorbereidingen

waren gegaan, iets dat leek op menselijke inentingën waarvan het effect ook stapsgewijs verliep. Indien de serie van voorbereidingen succesrijk was, plaatsten de Buitenaardsen dat individu in een zekere categorie. Die categorie bepaalde of, en tot welke hoogte, die specifieke mens met de Buitenaardsen kon samenwerken. Er zijn honderden programma's waar mensen voor worden gebruikt om functies voor de Buitenaardsen te verrichten. Slechts een fractie van mensen verkrijgt het stadium dat Tim en Bill hadden bereikt. Zelfs de Buitenaardsen weten niet met zekerheid welke mensen de serie van voorbereidingen zouden volbrengen en vanaf welk niveau tot aan het eindstadium ze zouden bereiken.

Om die reden, was de vraag wie van de commissieleden de volgende zou zijn om die drempel te passeren? Het antwoord daarop was onbekend. Tim werd verteld dat de voorbereidingen er waren om de geestgesteldheid van de mensen te beschermen en iets minder belangrijk, het lichaam. De Buitenaardsen straalden vanuit hun lichamen energie uit die menselijk weefsel konden beschadigen en die met de menselijke psyche interfereerde. In sommige gevallen veroorzaakte de energie die de Buitenaardsen uitstraalde psychose bij mensen. Er waren nog andere factoren van de Buitenaardsen en hun toestel die schadelijk voor mensen zijn, maar de Buitenaardsen hebben Tim daarover geen details onthuld.

Voorbereid voor een Missie.

De Buitenaardsen vertelden Tim dat zijn drie collega wetenschappers die eerder al voor de lichamen waren voorbereid, op de zelfde nacht in het Buitenaardse toestel waren als toen Tim daar was. Tijdens die ontvoering hielpen de Buitenaardsen hen hun angst te overwinnen om de opdracht te kunnen uitvoeren die zij aan het voorbereiden waren.

Nadat de vier wetenschappers de nieuwe lichamen waren binnengegaan laadden zij het busje en vertrokken naar hun bestemming. Tim was de enige van de groep die wist waar zij heen gingen. Het was een 3 uur durende rit vanaf de basis.

Zij hadden twee tussenstops gemaakt voordat zij aankwamen. Hoewel hun nieuwe lichamen geen voedsel nodig hadden, vertelden de Buitenaardsen Tim dat de groep kon eten en functioneren net zoals alle andere mensen op aarde. Eén deel van het experiment was om zich onder het publiek te begeven en zich comfortabel met de lichamen gaan voelen. Nadat de wetenschappers in de stad van hun bestemming waren aangekomen, huurden zij een kamer in een motel. De volgende dag gingen zij wat door de stad toeren.

De plannen van de missie werden tijdens die dag aan Tim geopenbaard. Dit was een geheime operatie binnen een geheime operatie. De commissieleden en hun superieuren die op de basis achterbleven hadden geen idee waar Tim en de andere drie leden naar toe gingen en wat zij gingen doen als zij daar waren.

Al de commissieleden evenals iedereen die bij het programma was betrokken, had een chip onder de huid zitten. Die chip was een belangrijk hulpmiddel om te weten waar alle mensen van die afdeling op ieder moment waren (hun verblijfplaats was altijd bekend). Maar in de lichamen waar Tim en de andere drie in zaten was geen opsporingsapparaat geplaatst.

Het begon bij Tim door te dringen dat hij en zijn bemanning voor de eerste keer in vele jaren eindelijk vrij waren van het waakzame oog van zijn departement. Er was geen "opruimploeg" die hen overal volgden. De wetenschappers waren vrij om alles te doen wat zij wilde. Indien Tim en zijn bemanning de zaak verknoeden of bij een ongeval betrokken raakten, zouden de Buitenaardsen hen in een flits van die plek verwijderen.

Tim werd verteld zichzelf vertrouwd te maken met de aangrenzende straten en poorten van het huis dat zij later die avond zouden binnengaan. Het was nog steeds licht buiten toen de groep het huis lokaliseerden. Dat gaf hun wat tijd om plannen te maken hoe zij het huis zouden kunnen benaderen zonder ook maar de minste de aandacht te trekken.

Het werken in de gastheerlichamen was een ongelooflijke ervaring. De lichamen hadden geen slaap nodig en behielden desondanks dat de meest gunstige energieniveaus. Toen zij alle vier met elkaar aan het praten waren, was het enige dat ze jammer vonden dat zij de lichamen die zij gebruikten niet konden behouden. Deze lichamen waren oprecht tempels van God. Terwijl zij in hen waren, voelden de wetenschappers geen pijn, geen vermoeidheid en hadden geen zeurende verlangens voor aardse dingen waar mensen behoefte aan hadden of aan verslaafd waren. Voedsel, drank, roken of seks hadden hen niet in hun macht. Een dergelijke ervaring was er niet op aarde, het was "volledig vrijheid".

Later op die avond, ondanks dat geen van de vier mannen wist wat precies hun missie was, begonnen zij aan hun opdracht. Het was drie uur in de ochtend toen hun busje de oprit inreed van het bewuste huis. Het was rustig in de wijk en de meeste mensen sliepen. Zij zorgden ervoor geen onnodige geluiden te maken. De mannen gingen door de muur (Buitenaardse technologie) die naast

de oprit en het busje stond het huis binnen. Zodra zij in het huis waren, volgde de groep Tim, die hoe dan ook wist waar zij allemaal naar toe moesten gaan.

Tim leidde hen de trap op en ging bij de tweede slaapkamer die hij tegen kwam naar binnen. Tim instrueerde twee van zijn metgezellen om in de hal te blijven om uit te kijken naar bewoners die uit bed konden komen. Indien iemand uit zijn bed kwam, was het hun taak om hem of haar te "verdoven". Alle vier droegen zij speciale schoenen die deel uitmaakten van de uitrusting die de Buitenaardsen Tim hadden geïnstrueerd mee te nemen. De schoenen maakten geen geluid en absorbeerden alle geluiden rondom hen, zoals het kraken van de vloer en dergelijke. De mannen communiceerden telepathisch om mogelijke mondelinge geluiden te elimineren.

In de slaapkamer vonden zij een kleine jongen. Hij was één jaar oud en sliep rustig. De wetenschappers hadden de taak om een klein voorwerp in de neus en in het oor van het kind te plaatsen. Omdat het een pijnlijke procedure was, moesten de mannen de jongen eerst verlammen. Tim wist dat als hij de voorwerpen implanteerden de jongen wakker kon worden en gaan gillen. Maar omdat hij was verlamd, kon de jongen niet gillen, ook al voelde hij pijn. De jongen werd inderdaad wakker. Nadat de mannen met de procedure klaar waren, ging de jongen weer slapen. Het kind herinnerde zich niets van wat er had plaatsgevonden.

Aan Tim werd terwijl hij nog steeds in die slaapkamer was onthuld dat sommige mensen de neiging hebben een soort allergische reactie te ontwikkelen wanneer zij in contact komen met Buitenaardsen, en voornamelijk als het zeer jonge mensen betreft. Wanneer de Buitenaardsen een mens met een dergelijke gevoeligheid hadden geïdentificeerd, zetten zij mensen zoals Tim in. Door bij het eerste contact gebruik te maken van mensen die hun dan één of ander antihistaminicum toedienden, zoals Tim en zijn collega's deden, zijn daarna de Buitenaardsen vrij om in de aanwezigheid van die individuen te komen zonder hen onnodig kwaad te berokkenen. De Buitenaardsen hebben mensen zoals Tim en Bill Smith gedurende duizenden jaren op Aarde als tussenpersonen gebruikt. De meeste mensen die worden ontvoerd hebben die procedure niet nodig, maar die dat wel hebben belooft in de duizenden.

Seconden nadat Tim het implanteren van de voorwerpen had voltooid, verschenen er drie Buitenaardsen in de kamer. Tim had al een voorgevoel dat de Buitenaardsen konden binnenvallen, maar nog steeds raakte hij door hun plotselinge verschijning een beetje uit zijn doen. Er is geen repetitie, er zijn geen plannen of blauwdrukken. Alles wat er gebeurde vond spontaan plaats. Het was het beste beveiligingssysteem in de Melkweg; niemand kon informatie laten uitlekken omdat er geen informatie was om uit te laten lekken. Tim ontving de informatie telepathisch, en het kwam naar hem toe op het allerlaatste moment dat hij het nodig had. Hoewel Tim voelde dat zij konden verschijnen, maakte het geen deel uit van de informatie die aan hem was gegeven; het was meer dat Tim een voorgevoel had. Tim wist dat op het moment dat de Buitenaardsen verschenen, zijn opdracht was vervuld en dat hij en zijn metgezellen naar de basis moesten terugkeren. Tim wist niet wat er plaatsvond in de kamer van de jongen nadat hij en de anderen die hadden verlaten. Hij nam aan dat de Buitenaardsen de jongen meenamen naar hun ruimteschip waar hij zijn eerste Buitenaardse ontvoering zou ervaren.

Op de terugweg naar de basis vertelde Tim zijn drie metgezellen dat de Buitenaardsen in de slaapkamer waren verschenen toen zij vertrokken. Tim vroeg de anderen of zij zich er bewust van waren geweest dat de Buitenaardsen verschenen. Zij waren zich er niet van bewust geweest dat de Buitenaardsen verschenen, maar zij hadden allemaal een golf van energie in hun lichaam had gevoeld tijdens de laatste minuten van de operatie.

Nadat de vier mannen waren teruggekeerd op de basis, werd hun nabespreking overheerst over hoe veel de wetenschappers die nieuwe lichamen zouden missen. Over wat zij op hun missie bereikt hadden werd zelfs niet eens gesproken. Toen zij weer in hun eigen menselijke lichamen zaten, voelde dat net zo aan als dat je een fijn afgestemde sportwagen had ingeruild voor een "ouwe rammelkast", zoals de wetenschappers nu hun eigen lichamen noemden. Zij hadden enige tijd nodig om weer aan hun oude lichaam te wennen dat zo snel vermoeid leek te zijn. Terwijl zij in de andere lichamen zaten, waren hun eigen lichamen in de incubatorkamer geplaatst en aan een systeem gekoppeld dat leek op een koelsysteem, behalve dat het lichaam niet werd ingevroren. Het systeem hield het lichaam in leven, maar hield alle functies buiten werking.

Tim vroeg de Buitenaardsen of hij voor een langere tijdsperiode in het gastheerlichaam mocht blijven, "voor een paar maanden of zo"? Zij vertelden hem dat indien hij of ieder ander mens voor meer dan enkele dagen in een gastheerlichaam zou verblijven, de terugkeer naar hun eigen lichaam verwoestend zou zijn. Hij vroeg hun of hij of andere mensen permanent een gastheerlichaam konden hebben? Indien dat niet kon, was het dan bij hun mogelijk om met één van die Buitenaardse organen uitgerust te worden die in de gastheerlichamen zaten?

De Buitenaardsen legden Tim uit dat indien dat de mensen werd toegestaan, de Aarde een heilstaat zou worden! En om van de Aarde een heilstaat te maken stond nog niet in hun programma en of het

ooit één van hun taken zou zijn was niet aan hen om te onthullen.

Klonen.

Tim vroeg hun over klonen en of zij mensen kloonden? Zij vertelden Tim dat er vele klonen op aarde zijn. Buitenaardsen die de menselijke vorm aannemen gebruiken niet de lege lichamen van dode mensen maar gebruiken gekloonde mensen. Zij klonen door gebruik te maken van cellen die zijn weggehaald bij mensen die zijn ontvoerd, zoals hijzelf en Bill. Tim vertelde hun dat hij nog nooit een gekloonde kopie van zichzelf was tegengekomen en was er niet zeker van hoe hij daarop zou reageren. (Dubbelganger syndroom). Zij stelden Tim gerust aangezien er meer dan 5,5 miljard mensen op deze planeet rondlopen, en daarom de kans daarop uitzonderlijk klein was, in het bijzonder omdat de Buitenaardsen die in dergelijke gekloonde menselijke lichamen zitten weten wanneer zij in de buurt van een mens komen waarvan zij een dubbelganger zijn.

De Buitenaardsen onthulden aan Tim hoe de menselijke klonen worden gebruikt. Zij lieten hem zien hoe één Buitenaardse meerdere klonen tegelijkertijd kon aansturen door gebruik te maken van telepatie. Elke kloon verrichtte een afzonderlijke taak of zij konden worden aangestuurd om als één groep te functioneren. Zij worden gebruikt als arbeiders om alledaagse en gevaarlijke werkzaamheden te verrichten zoals het graven van geulen of werken in en rond nucleaire en andere exotische bronnen van energie waar de Buitenaardsen afhankelijk van zijn. Het bouwen van een functionele infrastructuur voor dorpen en gemeenschappen is nog een ander gebied waar zij voor zijn gebruikt.

Zij gebruiken ze ook voor enorme legers, in het bijzonder in de oudheid maar ook nu in moderne tijden. Omdat de klonen lijken en zich gedragen zoals de inheemse mensen, zijn de Buitenaardsen in staat hen overal in de wereld te plaatsen zonder dat ook maar iemand het in de gaten heeft. De klonen zijn geen robots; zij kunnen niet op zichzelf werken. De klonen staan onder invloed en begeleiding van één of meer Buitenaardsen die in de buurt zijn. Het is mogelijk om ze te gebruiken en te laten functioneren als robots, maar het is eenvoudiger om mensen te gebruiken. Mensen worden in het programma opgenomen zoals dat met Tim was gedaan, omdat zij uit zichzelf kunnen functioneren - of indien nodig, voor de discretie van de Buitenaardsen. Mensen passen perfect in die categorie; dat is waarom zij worden gebruikt.

Tim zei tegen de Buitenaardsen dat zij maar eenvoudige antwoorden op al zijn vragen gaven, vragen waarvan Tim dacht dat ze veel te diepzinnig waren voor eenvoudige reacties. De Buitenaardsen bevestigden zijn bedenkingen maar voegde er aan toe dat vele diepzinnige vragen een bescheiden verklaring hebben. Anderen zijn veel ingewikkelder dan een menselijke geest ooit kon hopen te begrijpen. Daarom geven Buitenaardsen eenvoudige antwoorden op diepzinnige vragen vertelden ze hem.

De voornaamste Buitenaardsen, "zij die het voor het zeggen hebben," hebben noch mannelijke noch vrouwelijke kenmerken. Tim vermoedde dat de Buitenaardsen asexueel zijn. Onder hen zijn er wezens die eruit zagen alsof zij behoorde tot de ene of de andere sekse, maar het werd Tim niet duidelijk gemaakt of zij functioneren als seksuele wezens of dat het alleen maar "voor de show is". Tim wist te vertellen dat de lichamen die hij en de anderen hadden "geleend" (hoewel anatomisch echte mannen) onvruchtbaar waren. Zij waren niet in staat geweest om dat uit te testen omdat die lichamen seksueel niet konden worden gestimuleerd.

Buitenaardsen die eruit zagen alsof zij waren samengesteld uit meer dan één lichaam bestaan, net zoals korte en lange, grote en kleine – zij herinnerden Tim aan het circus. Sommige van de Buitenaardsen waren bleek van kleur, anderen waren gitzwart en sommige waren zonnebruin. Er waren metaalachtige die liepen, terwijl anderen vlogen en sommige zweefden. Er waren mensachtige die de kenmerken van mensen hadden, maar overduidelijk niet van deze planeet waren. Er waren er die heel veel op mensen leken en dat ook konden zijn, maar zij communiceerden nooit met Tim, zodat hij dat niet kon zeggen.

De Buitenaardsen vertelden Tim dat hun soort slechts één van vele verschillende typen van Buitenaardse soorten zijn. Er zijn lagen van andere Buitenaardsen die qua rang boven en onder hun staan, allemaal met hun eigen specifieke taken om uit te voeren.

Hoofdstuk 9

Terug van Utopia.

Bill keerde na 2 maanden van afwezigheid weer terug en vond de commissie overspoeld met materiaal dat zij van Tim hadden gekregen. Zij waren zo bezig met de onthullingen van Tim dat zij helemaal vergeten waren dat Bill weg was. Bill was niet beledigd; omdat terwijl hij weg was, hij zich

bewust was van alles wat er met Tim en de commissie gebeurde. Hij gaf hun de tijd om alle informatie die Tim voor hen had te assimileren voordat Bill alles aan hen zou vertellen wat hij tijdens zijn tijd afwezigheid had geleerd. Hij vertelde de commissie dat hij dertig dagen vrij zou nemen om bij zijn familie te kunnen zijn. Zijn twee kinderen zaten op de universiteit, daarom kon hij ook een weekend met hun doorbrengen. De rest van de tijd zouden hij en zijn vrouw een cruise doen naar een rustig afgelegen eiland.

Hij vertelde zijn vrouw nooit wat hij allemaal echt op het werk deed, en merkwaardig genoeg deed zij geen enkele moeite om erachter proberen te komen wat zijn werk precies inhield. Zij was een tengere verlegen vrouw. Zij hield zich meestal afzijdig en was precies het tegendeel van Bill, die van uitgaan houdt en het heerlijk vindt om te praten.

Na zijn ontmoetingen met de Buitenaardsen was Bill niet langer zo extravert als hij eens was. Hij werd stiller gedurende de latere jaren dat hij bij het programma was en sprak alleen nog met de commissieleden als hij hen iets belangrijks te vertellen had. Hij hield geen amusante gesprekken meer, iets dat zijn collega's misten omdat Bill altijd degene was met de leukste moppen. Hij was ook goed in het vertellen van sterke verhalen. Dat was de reden waarom zijn collega's hem niet geloofden toen hij de eerste keer vertelde dat hij Buitenaards contact had gemaakt.

Ook al was Bill een "plager", zijn vrienden en collega's hadden een groot respect voor hem. Zijn kennis en bekwaamheid om denkbeelden te begrijpen die de meeste van hun niet konden imponeerden iedereen die hij ontmoette. Hij was gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven een vervent prater dat echter veranderde na zijn eerste ontmoetingen met de Buitenaardsen. Zijn persoonlijkheid veranderde daarna ook drastisch en zijn kennis scheen iedere dag te verviervoudigen. Zijn collega's noemden hem "Spock", een karakter in de tv serie Star Trek. Anders dan Spock, toonde Bill sympathie voor iedereen om hem heen terwijl hij toch een "strikt zakendoen" mentaliteit handhaafde.

Bill's vrouw vertelde hem dat toen hij die twee maanden weg was, zij hem helemaal niet had gemist. Zij bedoelde daar geen onverschilligheid mee; zij vertelde Bill, dat gedurende de hele tijd dat hij weg was zij steeds zijn aanwezigheid had gevoeld. Bill kon haar echter niet vertellen dat zij de hele tijd bij hem was geweest. Een Buitenaardse die het uiterlijk en de persoonlijkheid van zijn vrouw had aangenomen was in haar plaats achtergelaten.

Bill had de Buitenaardsen gevraagd of hij zijn vrouw mee mocht nemen; zij hadden één voorwaarde, dat het haar niet werd toegestaan zich dat te herinneren en dat Bill haar niet kon vertellen dat zij samen een reis gingen maken naar een andere planeet. Bill ging akkoord, hoewel hij liever had gehad dat deze reis de éénmaal in je leven vakantie voor allebei zou zijn. Maar het was belangrijker voor hem dat hij zijn vrouw mee mocht nemen en was blij dat hij haar niet voor twee maanden alleen thuis hoefde te laten.

Terwijl zij op vakantie waren, vertelde Bill's vrouw hem over een vreemde droom die zij had terwijl hij weg was. Zij vertelde hem dat zij samen op een vreemde plek waren, met z'n tweeën, de kinderen waren er niet bij. Het was zoals op een andere planeet; zij wist dat omdat het meer dan één zon had. Er waren drie zonnen van verschillende afmetingen; één was een beetje groter dan de zon waar de Aarde om draait, en de andere twee zonnen waren veel kleiner maar helderder dan de volle Maan. Die andere planeet had meerdere manen, allemaal verschillend van kleur. Anders dan onze Maan, konden de inwoners van die planeet naar al die manen reizen, net zoals zij en Bill ook hadden gedaan.

Zij vertelde hem dat "zich op die manen steden bevonden, steden die alleen in dromen kunnen bestaan omdat zij te mooi waren om echt te zijn". "De steden waren zo schoon dat zij fonkelden als diamanten". De droom was zo echt dat zij zich in feite herinnerde hoe het voedsel smaakte. En het voedsel was zo ongelooflijk lekker dat het echt een droom moest zijn. Zij wenste dat zij die droom met hem kon delen. Het was zo moeilijk te beschrijven hoe fantastisch zij zich daardoor voelde. Als zij niet beter wist, zou zij gedacht hebben dat het echt was gebeurd!

Bill was verrast over hoeveel haar was toegestaan te herinneren. Hij dacht dat de Buitenaardsen alles dat er was gebeurd zouden markeren met iets dat paste in een meer Aardse droom. Hij was blij dat zij haar dat geschenk hadden gegeven. Het was dus achteraf toch hun droomvakantie! Bill wenste dat hij haar kon vertellen over de andere 80% van de dingen die zij beide hadden gezien en meegemaakt. Een gedeelte daarvan was zo fantastisch dat zowel Bill als zijn vrouw moest worden verdoofd om te voorkomen dat hun zintuigen zouden ontploffen. Zij moesten ook een speciaal pak dragen en een muts opdoen die uitgerust was met een zonnebril die leek op wat er op de Aardse ski hellingen worden gebruikt. De temperatuur van die planeet was hoger dan die van de Aarde en het was er minstens tweemaal zo helder. Er was geen nacht; het werd er nooit donker. Wolken bestonden daar ook niet. De variatie van bomen en planten, om nog maar te zwijgen van de kleuren en verscheidenheid aan bloemen, zou een aardse botanist uitzinnig van vreugde maken. Het was Bill verboden om deze ervaringen aan niemand anders te vertellen uitgezonderd de

commissie. De Buitenaardsen waren niet bang dat Bill voor hun schadelijke informatie naar het algemene publiek of zijn vrouw zou laten uitlekken. Zij waren enkel bezorgd dat Bill zich belachelijk zou maken tegenover zijn vrouw en vrienden indien hij hen ook maar een fractie zou vertellen van wat hij wist. Hij had echter genoeg discipline om zich er van te weerhouden het aan wie dan ook in zijn gemeenschap of het grote publiek te vertellen. Maar het vereiste buitengewone discipline van hem om sommige geheimen niet aan zijn familie of beste vrienden te vertellen.

De moeilijkste tijd voor Bill kwam, toen de Buitenaardsen zijn eigen dochter meenamen en zij wakker werd met een bloedneus. Hij wist wat er met haar gebeurd was en wat zij had moeten doormaken, en daarom moest hij maar wat huichelen en een verhaal verzinnen over wat er misschien de oorzaak van was geweest. Toen Bill jong was, vertelden zijn ouders hem dat het iets was dat nu eenmaal bij kinderen gebeurde. En daarom kwam Bill niet verder dan dat ook maar aan zijn dochter te vertellen.

Zijn dochter was twaalf toen Bill de Buitenaardsen persoonlijk leerde kennen. Hij was er één keer bij toen zij haar ontvoerden, maar na die gebeurtenis vroeg Bill om niet meer aanwezig te hoeven zijn bij haar ontvoeringen. Het was voor hem al moeilijk genoeg om naar een huilend kind van iemand anders te kijken gedurende bepaalde procedures terwijl hij geen mogelijkheid had om hen op te beuren. Het was echter absoluut ondraaglijk om naar zijn eigen kind te kijken, en speciaal als zij naar hem opkeek en huilde, "Help mij, Papa", terwijl hij niets anders kon doen dan observeren. Bill begreep een aantal van de dingen die plaatsvonden en waarom. Maar wat hij niet begreep waren de dingen die zo vreselijk pijnlijk waren. Als Bill er op een dag achter zou komen dat de Buitenaardsen kwade dingen bij hem en zijn gezin deden, zou dat er niet toe doen. Er is geen enkele mogelijkheid om hen daarvan te kunnen weerhouden. Het gehele militaire leger van de Verenigde Staten, of zelfs van deze planeet, zou niets kunnen doen om hun te stoppen.

Bill was blij dat hij diep van binnen geloofde dat de Buitenaardsen goed zijn en daarom werkte hij zo gewillig met hen samen. Maar hij had wel degelijk een kwellende argwaan in zijn achterhoofd. Hij had nooit het gevoel alsof hij hun slaaf was, maar omdat zij in staat waren om wat voor realiteit dan ook in zijn geest te plaatsen, was hij nooit volledig overtuigd van hun ware intenties.

De Buitenaardsen begrepen zijn bedenkingen en vertelden hem dat zijn vermogen om hun verdacht te vinden het bewijs was dat de Buitenaardsen geen controle over hem hebben. Indien de Buitenaardsen dat wel hadden, konden zij gemakkelijk iedere twijfel in zijn geest maskeren. In plaats daarvan, aangezien de Buitenaardsen het toch voor het zeggen hebben, konden zij met mensen samenwerken zonder zich te hoeven bekommeren over al de gevoelens van wantrouwen die mensen hebben. De Buitenaardsen konden indien zij dat wilden, alle mensen in zombies veranderen, maar dat is niet het doel van hun missie.

Er zijn maar weinig mensen die op dezelfde manier kunnen samenwerken met de Buitenaardsen zoals Bill en Tim doen. De Buitenaardsen maken gebruik van een uitgebreid eliminatieproces voordat zij een geschikte mens vinden waaraan zij zichzelf kunnen vertonen.

Bill ontmoette anderen zoals hijzelf terwijl op bezoek was op die andere planeet. Zij kwamen niet allemaal van de Aarde. Zij die niet van de Aarde afkomstig waren hadden echter dezelfde lichaam en gezichtskenmerken als mensen. In feite waren zij allemaal van dezelfde genpoel waar ook Bill van afkomstig was. Bill ontmoette er maar zeven die van andere planeten kwamen. Zij vertegenwoordigden twee planeten die exacte kopieën van de Aarde waren. Er zijn miljarden planeten die vergelijkbaar zijn met de Aarde, en er zijn miljarden planeten die beduidend verschillen van de Aarde. Omdat de planeten die beduidend verschillen geen betekenis voor Bill en de anderen hadden, werd daar niet over gepraat, hoewel hun werd gezegd dat het iets was waar zij mogelijk in de toekomst meer over zouden leren.

Een taal uit de oudheid.

Het was het vreemdste gevoel dat Bill en de anderen ervoeren toen een Buitenaardse een universele taal bij hen ontsloot. Het was de eerste demonstratie die de Buitenaardsen voor hen deden. Het gebeurde toen hij samen met de eerste groep was, "de groep van zeven" zoals hij hen noemde. De eerste meeting werd gehouden in een prachtig binnenhof ergens in de hoofdstad. Een Buitenaardse zei slecht één woord tegen hen en dat woord was een toegangscode die iets in hun menselijke breinen activeerden. Toen de Buitenaardse het had gezegd, werd er een klein gebied in de hersenen dat voorheen inactief was bij alle zeven geactiveerd. Op datzelfde moment, begon de hele groep tegen elkaar te praten in dezelfde taal.

In de tweede groep van twaalf waar Bill mee was werd hij verrast doordat hij elf anderen ontmoette, die net zoals hijzelf van de planeet Aarde kwamen. Hoewel hij en de commissie al eerder in het programma hadden getheoretiseerd dat er andere landen op Aarde moesten zijn die een Buitenaards ruimteschip hebben, had de commissie daar geen bewijs van, nog zouden zij nooit

hebben vermoed dat het er zoveel konden zijn!

Bill was één van twee van die groep aardbewoners die Engels sprak. De Buitenaardsen activeerde die zelfde taal "module" ook in hen. Eén van de aanwezige mensen vroeg de Buitenaardsen of zij op zichzelf toegang konden hebben tot dat geactiveerde taaldeel in het menselijke brein. De Buitenaardsen vertelden hen zij dat niet kunnen. Het was geen taal die vandaag de dag op de Aarde wordt gesproken, hoewel het duizenden jaren geleden wel op de Aarde gebruikt was. De aanwezigen van de Aarde waren daar niet om met elkaar te delen wat zij op de Aarde met de Buitenaardsen deden.

De intentie van dat bezoek was hun menselijk bewustzijn te verbreden en een beetje meer te leren over wat het allemaal met zich meebrengt om mens te zijn in deze sterrengroep genaamd de Melkweg. En "een beetje" was correct. Alle mensen verlieten die plaats met meer vragen dan antwoorden.

Bill vertelde de Buitenaardsen dat er naar zijn gevoel "veel aan hen was getoond, maar er dat er maar weinig aan hen was gegeven om het te begrijpen". De Buitenaardsen gaven als antwoord daarop dat er niet alleen veel niveaus van Buitenaardsen bestaan, maar ook veel niveaus van mensen. "Het begrip dat ieder mens heeft hangt af van het niveau waar hij of zij zich bevind". Dat alleen bepaald wat een ieder kan begrijpen en voor zichzelf houdt wanneer ieder van hen die planeet verlaat.

Op de Aarde zijn er zeven niveaus. Op andere planeten kan het bereik variëren van één tot tweeënvijftig niveaus. Het niveau dat een persoon heeft wordt niet alleen bepaald door intelligentie alleen, maar komt hoofdzakelijk van iets veel dieper in de ziel. Het is iets dat niet gemakkelijk wordt verkregen. Het was niet aan de Buitenaardsen om in details te vertellen wat dat was. Het was iets dat moest worden vastgesteld bij ieder individu.

Slechts twee van de twaalf mensen bij die ontmoeting hadden niveau zeven. De rest had het niveau vijf of zes bereikt. Wie op welk niveau was werd niet onthuld, en niemand van hen kon weten welk niveau zij hadden. Mensen zouden hun niveau alleen te weten komen nadat zij waren gestorven; dat was alles wat de Buitenaardsen Bill en de anderen konden vertellen. Zodra de mensen naar de Aarde waren teruggekeerd, was het onwaarschijnlijk dat Bill de andere elf opnieuw zou zien of ontmoeten. Buitenaardsen rekruteerden mensen om werk voor hen te doen door de geschiedenis heen. Bill en de anderen zijn enkel de nieuwste leden van die broederschap.

Eén van de dingen die aan Bill tijdens die bijeenkomst werd onthuld was dat niet alle Buitenaardsen goedaardig zijn. Sommige zijn kwaadaardig en spenderen hun tijd door zich met het mensenras te bemoeien en te beïnvloeden. Bill werd verteld dat het toestel dat hij en de commissie in hun bezit had niet beschadigd was door een ongeluk. In werkelijkheid was het aangevallen door één van de schepen dat tot die verraderlijke Buitenaardsen behoort.

Het neergestorte schip had samen met alle her en der liggende wrakstukken als bewijs van zijn bestaan gemakkelijk door de Buitenaardsen kunnen worden opgeruimd om het allemaal geheim te houden, maar zij werden door anderen op een hoger niveau in de matrix opgedragen "om het daar te laten". De Buitenaardsen stonden toe dat het toestel in handen viel van bepaalde geselecteerde mensen, de commissie, waarvan de Buitenaardsen wisten dat het toch naar hun zou worden gebracht. Het diende ook om die verraderlijken een kleine overwinning te gunnen, en ook omdat zij besloten hadden om de wereld een steekproef te geven van de " Buitenaardse terreur die voor de gehele mensheid opdoemde".

De Buitenaardsen lieten Bill weten dat die verraderlijken enkel een vrij kleine irritatie voor hen waren maar dat zij verantwoordelijk waren voor vele UFO-waarnemingen die door het algemene publiek waren gerapporteerd.

De Buitenaardsen zijn hier niet om contact te maken; zij waren hier al voordat er ook maar aan mensen werd gedacht. En de Buitenaardsen zullen hier nog steeds zijn als de tijd voor de mensheid is verstreken. Die verraderlijken hebben mensen meegenomen en hebben veel kwaad gedaan in de ontwikkeling van de mensheid. Zij hebben niet altijd succes met hun plannen, maar ze zijn in staat geweest om hun kwaadaardige zaad in iedere hoek van de wereld te planten!

Einde